F. D. Richards,

1855.

from L. B. [illegible]

[illegible]

[illegible]

En Advarsels Røst

og

Underviisning for alle Folk;

eller

en Indledning

til Troen og Lærdommene

i

Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige

af

Parley P. Pratt.

"See de forrige Ting ere komne, og jeg forkynder de nye, før de skulle oprinde, vil jeg lade Eder høre om dem." — Es. 42, 9.
"Kom frem med Eders Sag, siger Herren, og fremfør Eders stærke Beviser, siger Jacobs Gud." — Es. 41, 21.

Oversat fra 6te Edingburger Udgave.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af John Van Cott 1855.

Trykt hos F. E. Bording.

Fortale
til den første danske Udgave af følgende Værk.

Paa Grund af den store Interesse som er blevet dette værdifulde Værk til Deel baade i Amerika, England og andre Lande, hvilket har foraarsaget Udgivelsen af mange Oplag af samme; og som Efterspørgselen ogsaa i disse nordlige Lande begynder at blive stor, fandt nærværende Udgiver sig beføiet til ved en Udgave i Dansk, at gjøre dette Værk tilgjængeligt for dem, der ikke er mægtig det engelske Sprog, haabende at det med Guds Hjælp vil bidrage Sit til at aabne Øinene paa mange i Skandinavien, og føre dem til Kundskab om det herlige Evangelium, som nu forkyndes over Jorden, og give dem Smag paa Sandheden og Længsel efter det Lys som nedstraalende fra Himmelen begynder at gjennemtrænge det Mørke, som nu i en Række af Aarhundreder har indhyllet Alle, baade Store og Smaa. Det er unødvendigt at anbefale dette Værk, det anbefaler sig selv ved dets Indhold; et inderligt Ønske ledsager

det, at det maa vorde et af Midlerne til Udbredelsen af Guds Rige paa Jorden og til Herrens Ære og Forherligelse iblandt Menneskenes Børn.

Kjøbenhavn, den 30 Januar 1855.

John Van Cott.

Fortale
til den anden Europæiske eller Edinburgske Udgave.

Da dette Værk først publiseredes i Amerika 1837, var det ikkun lidet bekjendt og syntes at møde liden eller ingen Opmuntring. Maaneder svandt hen og meget faa Exemplarer solgtes eller læstes. Men til Forfatterens Forundring arbeidede det sig selv frem til Anerkjendelse meer og meer ved Guds Velsignelse og ved dets eget virkelige Værd, saa at den første Udgave, bestaaende af 3000 Exemplarer, solgtes i Løbet af 2 Aar, og flere efterspurgtes. En ny Udgave udkom i 1839, bestaaende 2500 Expl., som ogsaa afsattes. Siden er der bleven oplagt 3 andre Udgaver, udgjørende ialt 13000 Expl., som nu er afsatte og dog Efterspørgselen er i Tiltagende baade i Amerika og Europa.

Det har allerede fundet Indgang i de fleste af de amerikanske Stater og i Canadas Provinser saavelsom i mange Dele af England, Skotland, Irland og Wales. Det har besøgt den Ydmyges Bolig, saavelsom den Stores Conversationsstue; og ifølge den bedste Efterretning vi har om Tingen, har meget Faa opstaaet fra dets Gjennemlæsning uden en dyb og grundfæstet Overbeviisning om Sandheden af dets Principer.

Forfatteren er nu i Besiddelse af Hundreders Vidnesbyrd, fra forskjellige Stater og Nationer, som alle bevidner at dette Værk har været et Middel i Guds Haand til at frelse dem fra Vantro, fra sekterisk Vildfarelse og Bedrageri, og føre dem til Sandhedens Lys.

Alle disse Betragtninger og min stærke Længsel efter at udsprede Sandheden saa vidt som muligt iblandt Menneskene, har bevæget Forfatteren til at udsende denne nye Udgave, hvilken han høiligen ønsker maa blive en Velsignelse for Tusinder, som endnu famler omkring i Mørke og Overtro, og føre dem til den sande Guds Hjord.

Om der er noget beundringsværdigt eller priisværdigt i dette Værk, saa har Forfatteren ingen Fordring til Æren og Prisen derfor, den tilkommer Ham som er al Sandheds Ophav og Kilde. Forfatteren var en Agerdyrker, vant til Ploven, — ikke dannet ved en finere Opdragelse — ikke oplært i nutidens Sekterismes (falskeligen kaldet Religionsvidenskabens) Skoler — opfødt i Amerikas Udørken med et uafhængigt, uforfærdet og frit Sind. Han drak af Sandhedens rene Kilde, ubesudlet og ublandet saaledes som den udvælder i Majestæt og Glands fra de aabnede Himle i hele dens Naturs Simpelhed.

Som saadan har den flydt fra hans Pen i det følgende Bind, — ikke indhyllet i det Mystiske, — ikke iført en Pomp af høilydende Navne og Titler, og lærde Udtryk, — ikke prydet med Veltalenhedens lette Dragt, udspringende fra Indbildningskraften og Lidenskaberne, men fremstillende sig i en Dragt, passende for dens egen medfødte Beskedenhed, som om den var bevidst dens Naturs Reenhed og Uskyldighed.

Forfatteren har ikke alene Sandhedens Aand at takke for de Principer, som dette Værk indeholder, men ogsaa adskillige Mænd, som er bleven dannede til Redskaber i Guds Haand, til at aabenbare Guds Kundskab til denne Slægt og at blive Stiftere og Ledere af Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Iblandt de forreste af disse, vil han hæderligen omtale Præsident Joseph Smith, ved hvis Medvirkning de fleste af disse herlige Sandheder (saa vel bekjendte for de Gamle) er bleven bragte tilbage til Verdens

Kundskab — og hvis Nidkjærhed, Arbeider, Lidelser og tilsidst Mord, vil fremstaae som en lysende Ihukommelse for kommende Tidsaldere og vil høitideligholdes af endnu ufødte lykkelige Millioner. – Med en Forvisning om, at Grundsætningerne, omhandlede i dette Værk vil dog herske over den hele Jord, udsendes nu denne nye Udgave af **Advarsels Rosten;** og skulde Forfatteren kaldes til at offre sit Liv for Sandhedens Sag, vil han have den Trost, at det vil siges om ham, som det sagdes om Abel: **„Endskjønt han er død, taler han dog.“**

Parley P. Pratt.

Manchester i England
den 4 Decbr. 1846.

Fortale
til første amerikanske Udgave.

I de sidste ni Aar har det offentlige Sind bestandig været meer eller mindre bevæget, gjennem alle Dele af vort Land, ved Skriget: „Mormonisme, Mormonisme, Forblindelse, Bedrageri, Sværmeri o. s. v.," og det fornemmelig gjennem Pressens Hjælp. Mange Tidsskrifter og Dagblade har uophørlig været beskjæftigede med urigtige Domme og Fremstillinger, ja Bagtalelse af det skammeligste Slags, i den Hensigt, at tilintetgjøre et uskyldigt Samfunds Indflydelse og Characteer allerede i dets Barndom; et Samfund, hvis virkelige Principer Mange var aldeles uvidende om. Man har anvendt allehaande Ugudelighed imod dem, og falskelig beskyldt dem for vederstyggelige Sæder, saa at paa mange Steder baade Dørre og Øren er bleven lukkede for dem, uden Mulighed at blive hørt et Øieblik. Var dette det eneste Onde, havde vi ikkun liden Aarsag til Klage, men, ifølge heraf, er vi blevet angrebet af den lovforagtende Pøbel, der har nedrevet og opbrændt vore Huse, ødelagt vort Gods, og fordærvet vore Kornmarker, ja endnu mere, de har stenet, pidsket og skudt os; vort Blod har flydt, og Røgen deraf opstiger endnu til Himmelen. Alt dette er vederfaret os blot for vore religiøse Grundsætningers Skyld, i dette vort Fædreneland, det Land, som praler af sin Frihed og sine Love. Forgjæves har vi søgt Skadeserstatning; Staternes Embedsmænd er forblevet døve for de Uskyldiges Raab, skjøndt de for Rettens Fødder indstændig har bedet om Beskyttelse og som amerikanske Borgere, at forblive i vore naturlige Rettigheder og Friheder.

Hvad skulde vi vel kunne have gjort under saadanne Omstændigheder. Hvorledes skulle vi have kunnet formilde den offentlige Haardhed. Vi var kun faa i Tal og havde kun liden Leilighed til at forklare os. De fleste Blade turde ikke indrykke Noget til vort Forsvar, da de stod Fare for at miste deres Popularitet det Øieblik de gik ind paa vore Grundsætninger. Det er vel sandt, vi publiserede et Maanedsskrift, hvori vore Grundsætninger bleve tydelig fremsatte; men dets Circulation var indskrænket til nogle faa Tusinde. Havde vi under disse Omstændigheder havt Engles Tunger og Apostlers Nidkjærhed, om vore Hjerter ligesom Evigheden var udvidet med himmelsk Kundskab og Kjærlighed luede i vor Barm, ja om vi havde havt i Commission, at bringe det allerglædeligste Budskab, som nogensinde var overbragt os, fra Herlighedens Region, ved Overengelen Michael, det vilde have været ligesaa umuligt for os, at offentliggjøre et saadant Budskab, som det var for Apostelen Paulus, da han stod midt i Ephesus, for at kundgjøre Folket en glædelig Tidende, om en korsfæstet og opstanden Frelser; thi hans Røst blev overdøvet, under det almindelig Skrig: „Stor er de Ephesers Diana." Gaae hen, oplad Røsten til Oceanets brusende Bølger; eller forsøg at føre fornuftig Tale midt under Krigslarmen, naar Kanonerne tordne eller tael til det hylende Stormveir, medens det udbreder en Oversvømmelse over Sletten; eller lad Røsten være hørt, midt under en Larm af Vogne, der farer hastelig hen over Steenbroen; eller samtael med et sovende Menneske, og til Slutning, tael fornuftigt til en Drukken, medens han raver frem og tilbage under Virkningen af en fortryllende Forgift; og alt dette vil overbevise Enhver om Umuligheden af, at bekjendtgjøre Sandheden til Mennesker, som er villig til at afgjøre Domme over almindelige Rygter, eller som lader sig forlede til at drive ned ad den offentlige Menings Strøm, uden at standse et Øieblik, for at høre og overveie, hvad begge Parter

har at fremføre, og derefter at examinere for sig selv. Den offentlige Mening har altid i enhver Tidsalder været en af de største Hindringer for Sandhedens Udbredelser. Om een Straale af Lys i nogen Tidsalder fremskinner i Verden, er den vis paa at komme i Modsætning til Traditioner og længe oprettede menneskelige Skikke og egne Meninger, eller med nogen religiøs Haandtering, saa at de, liig de Epheser bespørger hinanden: „Hvad skal vi gjøre, vor store Gudinde bliver sagt imod; hendes Herlighed bliver foragtet; hendes Tempel forladt;" eller hvad der var meget værre, deres Haandtering var i Fare; thi ved dette havde de Velstand. Betragter Apostlene i Strid med de jødiske Rabbiner, eller de overtroiske Hedninger; kort sagt, i Kamp med ethvert religiøst Samfund paa Jorden. Mærk det offentlige Skrig: „Dersom vi lader dem saaledes blive ved, vil Alle tro paa dem, og Romerne vil komme og tage baade vort Land og vort Folk." „Disse Mennesker, som oprører hele Verden, ere og komne hid." „Hvad for en ny Lærdom er dette, Du bringer os fremmede Ting for vore Øren." „Disse Mennesker forvirre aldeles vor Stad; og de forkynde Skikke, som det ikke er os tilladt at antage, ei heller at øve, efterdi vi ere Romere." „Hvad vil denne Ordgyder sige; det synes, han vil forkynde fremmede Guder?" — og mange andre lignende Talemaader.

Lad os nu et Øieblik betragte, hvad der er skeet i den nyere Tid: f. Ex. Moderkirkens Adfærd imod de forskjellige Reformatorer. Betragt dem, beløiet, bagtalt, nedsat, pidsket, stenet, kastet i Fængsel, brændt og dræbt paa mange forskjellige Maader; medens den uvidende Mængde bragtes til at tro, at de vare de allerværste Mennesker. Atter, tænk et Øieblik paa Columbus' Anstrængelser, en ukjendt Person med ikkun ringe Lærdom, men velsignet med et rummeligt Hjerte, en ædel Genius, et Sind, der ikke var tilfreds med at vandre i de gamle Fodspor; vant til at tænke for sig selv, sprængte det

den Kjæde, der indtil hans Tidsalder, havde holdt Jordens Nationer i Trældom; det hævede sig som paa Ørnens Vinger; det langt overgik Grækernes og Romernes Geni; det udforskede den dybe Hemmelighed, hvilken laa skjult midt iblandt de vestlige Vande. See ham kæmpe og stræbe i 8 Aar imod lærd Uvidenhed og imod Raadførerne ved Europas Hoffer, medens haanlig Latter og Spot var de solide Argumenter, man fremførte imod hans Theori. Men hvad var Resultatet, da efter saa mange frugtesløse Anstrængelser, en Esqvadre af tre smaae Fartøier blev udsendt paa en Expedition? En ny Verden fremstillede sig til Forundring for Nationerne, bestemt til, i en kort Periode, at blive en Skueplads for de meest herlige og forbausende Begivenheder i de sidste Dage. Denne Sandhed var ikke saa snart blevet bekræftet, før deres philosophiske, geographiske og religiøse Modsigelser med eet bleve tilintetgjorte; opblæst Uvidenhed og Egensindighed bleve nu tvungne til at kaste deres Ære i Støvet, og bøie deres velbaarne og ærværdige Hoveder for virkelig Fortjeneste, og med beskeden Taushed lære, at een Sandhed, tydelig beviist, er mere værd, end tusinde menneskelige Anskuelser og Meninger.

Efter at have sagt saa meget, for at indskærpe det menneskelige Sind Nødvendigheden af at høre først, og da sidenefter dømme, vil jeg alene tilføie, at Hensigten med denne Publication er, at give Publicum en correct Underretning om et religiøst System, hvilket har gjennemtrængt enhver Stat fra Maine til Missouri, samt Canada, i det korte Tidsrum af ni Aar, i hvilken Tid Menigheder og Conferenzer ere organiserede i enhver Egn, og de, som i disse Aaringer ere samlede under dette Værks Fremgang, beløber sig til over halvtredsindstyve tusind Disciple; og det har i samme Tid maattet udholde en bestandig Storm af religiøs Indflydelse, anvendt imod det af alle reliøse Partier i Amerika tilsammen.

Hvad kunde vel have fremført dette Værk midt iblandt lovstridige Mobocraters Raseri, uden den Almægtiges Haand! i Kamp mod den Uvidendes Fordomme og den Lærdes Pen; i Krig med alle Christenhedens Troesbekjendelser og Præstekunster; medens Jordens og Helvedes forenede Magt udgjød Forfølgelsens rasende Uveir, hvilket i vort Fædrelands Historie bliver uden Sammenligning.

Dette Værk udgives ogsaa som en advarende Røst eller Sandheds Proclamation til alle Folk, i hvis Hænder det maatte komme, at de maatte forstaae og vorde forberedte paa Herrens store Dag. Meninger og Gisninger om Guds Ord ere værre end unyttige; men tydeliggjorte Sandheder kan alene være til Tjeneste for Menneskeheden; og som den Hellig-Aand alene kan veilede Menneskene i al Sandhed, saa vil vi bede Gud vor evige Fader, i Jesu Christi Navn, at Sandhedens Aand maa inspirere vore Hjerter, og i os forrette disse Gjerninger, at vi maae blive duelige til at skrive og tydeliggjøre Sandheden i Aand og i Kraft; at det maa blive Guds Ord, det evige Evangelium, hvilket bliver en Guds Kraft til Saliggjørelse først til Hedninger og ogsaa til Jøder.

New York 1837.

P. P. Pratt.

En Advarsels Røst

og Underviisning for alle Folk.

Første Capitel.

Om allerede opfyldte Prophetier.

„Vi har et prophetisk Ord mere stadfæstet, og I gjøre vel, naar I give Agt derpaa, som paa et Lys, der skinner i Mørket, indtil Dagen frembryder, og Morgenstjernen opgaaer i Eders Hjerter; vidende dette først, at ingen Propheti i Skriften taaler nogen egen Udlæggelse.

Thi ingensinde kom nogen Propheti af menneskelig Villie; men de hellige Guds Mænd talte, drevne af den Helligaand." 2 Pet. 1, 19—21.

For at kunne bevise Noget af Skriften, er det høist nødvendigt, først at nedlægge en vis, bestemt og ufeilbarlig Regel for Udlæggelsen, uden hvilken man er vildfarende, i Uvished og Tvivl, lærer altid, men formaaer aldrig at komme til Sandheds Erkjendelse.

Forsømmelsen af denne Regel har bragt Menneskeheden i den yderste Forvirring og Uvished, i alle deres bibelske Undersøgelser.

I Sandhed, saalænge Menneskeheden beholder Frihed til at forandre, aandeliggjøre eller udlægge Guds Ord paa en usikker eller egen Maade — saalænge forbliver Alt Uvished.

„Hvadsomhelst tilforn er skrevet, er skrevet os til

Lærdom, paa det vi skulle have Haab, formedelst Taalmodigheden og Skriftens Trøst." Nu forudsæt, at en Ven langveis fra skrev os et Brev til, gjorde os visse Løfter paa visse Betingelser, hvilke, dersom de bleve opfyldte, vilde blive til stor Nytte og Fordeel for os. Det vilde naturligviis kunne siges, at Brevet var skrevet til vor Nytte og Lærdom; at gjennem Taalmodighed og Brevets Trøst, vi kunne have Haab om at bekomme de lovede Ting. Dersom vi tydelig forstod Brevet og vidste, hvad vi kunne vente, da vilde det forskaffe os Trøst og Haab; derimod, hvis der var nogen Tvivl eller Uvished i vort Sind, i Henseende til Tydeligheden, da kunde vi ikke faae nogen sikker Trøst eller Haab af det, som var skrevet, da vi ikke vidste, hvad der var at haabe, følgelig vilde Brevet slet ikke nytte os. Og saaledes er det og med Skriften. Ingen Propheti eller Løfte vil nytte Læseren, eller bevirke Taalmodighed, Trøst eller Haab i hans Sind, saalænge han ikke tydelig forstaaer, at han maa nøiagtig kjende det, han haaber eller længes efter. Propheternes Forudsigelse kan blive ligesaa tydelig forstaaet som Almanakken, naar den forkynder en Formørkelse; thi ellers maatte Bibelen af alle Bøger være den meest tvivlsomme og unyttige. Langt bedre vilde det have været for Menneskeheden, dersom vor store Skaber slet Intet havde aabenbaret til sine faldne Skabninger, end at have skjænket dem en Bog, der vilde overgive dem til Uvished og Tvivl, til at trætte, den ene med den anden, fra Slægt til Slægt, om Meningen af dens Indhold. At en saadan Uvished og Trætte har bestaaet i mange Aarhundreder, kan Ingen benegte. De Vise og Lærde har været uenige, og er endnu vidt forskjellige, den ene fra den anden, i Henseende til Prophetiernes Udtydning. Hvoraf kommer nu denne Uenighed? Enten maa Aabenbaringen selv være ufuldkommen, eller ogsaa ligger Feilen hos Menneskene. Men at sige, at Aabenbaringen er ufuldkommen, vilde være at tillægge Gud Daar-

lighed; det forbyde Gud; Feilen maa ligge hos Menneskene selv. Der er to store Aarsager til denne Blindhed, som jeg nu vil vise:

Først, Menneskene har forestillet sig, at directe Inspirationer af den Hellig-Aand ikke var forordnet Christi Kirke gjennem alle Generationer, men blot indskrænket til de første apostoliske Tider; de har troet den canoniske Skrift at være complet, og at alle nødvendige Ting er forud aabenbarede, og som Følge deraf: Aanden, der skal veilede Menneskene i Sandheden, er i denne Tidsalder ikke længer nødvendig for Folket; derfor har de ved deres egen Viisdom og Lærdom søgt at forstaae hvad som aldrig tydelig kan forstaaes, uden ved at vedblive i Sandhedens Aand; thi intet Menneske kjender Guds Ting, undtagen ved Guds Aand.

For det Andet, da Menneskene havde tabt Inspirationens Aand, begyndte de at indstifte egne Meninger, Traditioner og Bud, og føiede Læresætninger og egne Fortolkninger til det skrevne Ord, istedetfor at troe det, der var skrevet. Og det Øieblik de afveg fra Ordets bogstavelige Mening, var følgelig den Enes Mening eller Udtolkning ligesaa god som den Andens; det ene Menneske havde ligesaa god Authoritet som det andet, og deraf opkom al den Mørkhed og Misforstaaelse om disse Punkter, der har bevæget Verden i de sidste 1700 Aar.

Iblandt de forskjellige Bekvemmeligheder, som tiltrækker sig Menneskenes Opmærksomhed, er der een Ting af større Værdi end alle andre. Der gives et Princip, hvilket, om man engang kom i Besiddelse deraf, vilde være en stor Hjælp til at opnaae alt Andet, der var værdt at besidde, det være sig Magt, Rigdom, Ære, Throner eller Herredømme. Ikkun Faa har nogensinde besiddet det, endskjøndt det var muligt, at mange flere kunde have havt det; men, enten vidste de det ikke, eller ogsaa kjendte de ikke dets Værdi. Dette Princip har gjort Undere for de Faa, som have besiddet det.

Nogle har det hjulpet til at undgaae at drukne, medens Andre, som ikke besad det, omkom i det store Dyb. Andre har det frelst fra Hungersnød, medens Tusinder omkring dem sultede ihjel; ved det har Menneskene ofte opnaaet Ærespøster i Staten, ja mere, Nogle er endog ophøiede paa Throner. Besiddelsen af dette Princip har undertiden opløftet Menneskene fra et Fængsel til et Pallads; og der er Exempler, i hvilke disse, som besad Principet, har været frelste fra Ildsluer, naar Stæder har været ødelagte, og alle Sjæle, dem undtagen, omkom. Mangen Gang, naar Hunger eller Sværd har fordærvet en Stad eller Nation, har de, som har besiddet det, allene undkommet uskadte. Læseren kunde nu spørge: „Hvad kan dette Princip være? Underviis mig og jeg vil søge at komme i Besiddelse af det, om jeg ogsaa skal opoffre Alt hvad jeg besidder paa Jorden." Vel, gode Læser, denne Skat er Forudvidenhed! Det vil sige: Kundskab om det Tilkommende. Om en Bog skulde udkomme, betitlet: „Kundskab om det Tilkommende," og Menneskene blive virkelig overbeviste om, at den gav en vis bestemt Kundskab om tilkommende Begivenheder, saa at dens Spalter udfoldede Nationernes og mange store Begivenheders tilkommende Historie, ligesom Grækernes og Romernes Historie udfolder det Forbigangne, da vilde et stort Oplag strax sælges til en høi Priis pr. Exemplar; ja det vilde agtes over al Priis. Nu, gode Læser! Propheternes Bøger og Prophetiens Aand var netop bestemt til dette Øiemed. Apostelen Paulus siger: „Tragter alvorligen efter de bedste Gaver, men heller at I kunne prophetere." 1 Cor. 14, 1. — Efter at have sagt saa meget, vil vi nu indlade os paa den vide udstrakte Mark, som ligger for os, og søge de Skatte af Viisdom og Kundskab, som har skinnet i mange Tider som et Lys paa et mørkt Sted. Vi vil udforske Regioner, der er ukjendte for mange; vi vil beskue den Herlighed, som viser sig paa alle Sider, og fylder vore Sjæle med

Kundskab, der er skikket til at udvide Hjertet, ophøie Sindet og hæve Kjærligheden over de smaae, lave og krybende Ting af denne Verden, og gjøre os viis til Salighed.

Men først maa vi have den bestemte Regel for Udlæggelsen. I dette vil vi ikke forlade os paa noget Menneske, eller Menneskes Fortolkning; thi den Hellig-Aand har givet det ved Apostlen Peters Mund: „Vidende dette først, at ingen Prophеti i Skriften taaler nogen egen Udlæggelse." 2 Pet. 1, 20.

Der er een Ting især, der bestandig maa iagttages ved Prophetiernes Studium, nemlig at skjelne mellem det Forbigangne og Tilkommende. Læseren bør forvisse sig om ved en omhyggelig Undersøgelse hvad der er bleven opfyldt, og hvad der staaer tilbage at opfyldes; altid ihukommende, at Apostelen Peters Udlæggelsesregel vil gjelde i begge Tilfælde. Dersom vi nu i vor Undersøgelse skulde finde, at hver Prophеti, som indtil det indeværende Aar er bleven opfyldt, er bleven bogstavelig opfyldt, saa følger deraf nødvendigviis, at enhver Prophеti der staaer tilbage at opfyldes, ikke vil mangle en bogstavelig Opfyldelse. Lad os begynde med Noe Dage. 1 Mos. 6, 17. „Og jeg, see, jeg lader komme en Vandflod over Jorden, til at fordærve alt Kjød, som har Livets Aande i sig under Himlen; alt det, som er paa Jorden, skal døe."

I de følgende Vers befaler Herren Noa, at samle Dyrene af hvert Slags, og med dem indgaae i Arken. Og i det 22de Vers er skrevet: „Og Noa gjorde det, efter alt det, som Gud havde befalet ham, saaledes gjorde han. Det var godt for Noa at han ikke var oplært i den nyere Theologies aandelige Forklarings-Systemer; thi under deres formørkende Indflydelse vilde han aldrig have troet, at en saa forunderlig Prophеti vilde have havt en bogstavelig Mening og Fuldbyrdelse. Nei, man vilde da have lært ham, at ved Floden forstodes en aandelig Flod, og ved Arken, en aandelig

Ark, og det Dieblik han tænkte anderledes, vilde han blevet agtet som en Sværmer, Skjelm eller Daare; men det var saaledes, at han var just eenfoldig nok til at troe Prophetien bogstavelig. Han er altsaa et tydeligt Exempel paa Forudvidenhed; thi alle de, som ikke vare i Besiddelse deraf, omkom i Floden.

Den næste Spaadom, vi vil tage i Betragtning, er 1 Mos. 15, 13—16. „Da sagde han til Abraham:" Du skal visseligen vide, at din Sæd skal være fremmed i et Land, som ikke er deres og de skal tjene de Fremmede, og hine skal plage dem i fire hundrede Aar. Og dette Folk, som de skal tjene, vil jeg domme; og derefter skal de udgaae med meget Gods. Men du skal fare til dine Fædre med Fred, og blive begravet i en god Alderdom, og i den fjerde Slægt skal de komme hid igjen; thi Amoriternes Ondskab er endnu ikke fuldkommen."

Israels Børns onde Medfart i fire hundrede Aar tilligemed deres Udgang med meget Gods, og Guds Straf over Ægypten, saavelsom Abrahams Død i en god Alderdom, er Altsammen sande Tildragelser, altfor velbekjendte til at behøve Forklaring her; det er nok at sige, at de er et tydeligt Exempel paa den nøiagtige Opfyldelse af Spaadomme, der er udtalte over fire hundrede Aar, før de gik i Opfyldelse. Derfra slutte vi, at ingen af disse Oldtidens Mænd kjendte Noget til Nutidens aandeliggjørende System.

Vi gaae videre til 1 Mos. 19, 12. 13. „Da sagde de Mænd til Loth: har du endnu her nogen Svoger, eller dine Sønner, eller dine Døttre, eller Nogen, som hører dig til i Staden, føer dem ud af dette Sted, thi deres Skrig er blevet stort for Herrens Aasyn; og Herren har sendt os til at fordærve den." Loth var eenfoldig nok til at troe disse Tidender i den bogstavelige Mening, og tog saa mange af sin Familie, som vilde følge, og flygtede for at frelse sit Liv, udentvivl til stor Morskab for Sodomiterne, der rimeligviis stode

gabende efter ham og skreg: „Bedrageri! Bedrageri!" medens de tænkte, at Spaadommen var kun en billedlig Fremstilling. Her er et Exempel: at en Mand undflyer Luerne, formedelst den ham meddeelte Forudvidenhed, medens den ganske Stad ødelægges. O, hvilken Velsignelse det var for Loth, at han ingen Kundskab havde i den nyere Maade at udlægge Propheti. Dersom det engang var opkommet i hans Hjerte, at han skulde forlade Sodoma aandelig, istedetfor bogstavelig, vilde det have kostet hans Liv.

Lad os undersøge Josephs Propheti i Ægypti Land. 1 Mos. 41, 29—31. „See, der kommer 7 Aar med stor Overflødighed i hele Ægypti Land; og der skal opkomme syv Hungers Aar efter dem, at al den Overflødighed skal glemmes i Ægypti Land, og Hungeren skal fortære Landet; og da skal den Overflødighed ikke kjendes i Landet for den Hunger, som kommer herefter; thi den bliver meget svar." Joseph skred da frem med at give Befaling, at samle Kornet i stor Mængde i de syv overflødige Aar, og paa denne Maade sørge for de ufrugtbare Aar. Og Pharao, der ikke var bedre oplært i den nyere Theologi end hans Formænd, tænkte aldrig paa nogen anden Fortolkning, end netop den bogstavelige. Og saaledes var han, tilligemed Joseph, et Middel i Guds Haand til at frelse, ikke alene deres Nation, men ogsaa Israels Huus, fra Hungersdød. Det er et andet slaaende Exempel paa Forudvidenhedens Magt. Det frelste ikke alene fra Hungersnøden, men ophøiede Joseph fra et Fængsel til et Pallads, fra den dybeste Fornedrelse til den høieste Ære, saa at hvor han viste sig, der blev raabt for ham: „Bøier Knæ." Men ak! hvilken Død og Sorg vilde have paafulgt, havde Pharao antaget sin Drøm at betyde aandelig Hunger og aandeligt Korn.

Efter at have givet nogle tydelige Exempler af den Tidsalder, ville vi nu lettelig berøre nogle af de mærkværdigste efterfølgende Prophetier og deres Opfyldelse,

indtil vi kommer til de jødiske Propheter, hvor Marken bliver vidt udbredt, og eftersom vi skrider frem berøre de meest mærkværdige Begivenheder i enhver Tidsalder, og slutte med en fuldstændig Udvikling af den sig nærmende store Herlighed i de sidste Dage.

Et mærkværdigt Tilfælde med Propheten Elias var, at han spaaede for Achab, at det ikke skulde regne i en Tid af tre Aar og derover, hvilket skete efter hans Ord. Der er ogsaa et mærkværdigt Exempel om Hazael den Syrer, som kom til Elisa for at adspørge Herren, betræffende hans Herre, Kongen af Assyrien, som var syg. Propheten betragtede ham alvorligt og udbrød i Taarer. Hazael spurgte ham sigende: „Hvi græder Du?" Og han svarede og sagde: „Herren har viist mig, at Du skal blive Konge over Syrien." Og derefter udfoldede han for ham de Grusomheder, som han sidenefter vilde udøve imod Israel, hvilke er altfor gruelige at nævne her, og vilde ikkun foraarsage Bedrøvelse. Men Hazael, forbauset ved at høre disse Ting forudsige, betræffende ham selv, hvilket den Tid opfyldte ham med Skræk, udraabte med Bestyrtelse: „Men er Din Tjener saadan en Hund, at han skulde gjøre denne store Ting?" Dog, det er forbausende at fortælle, at det Hele blev derefter opfyldt indtil det sidste Bogstav. (2 Kong. 8, 13).

I 2 Krøn. 21, er skrevet, at der kom en Skrivelse fra Propheten Elias til Kong Joram, hvilken, efter at omhandle den store Ugudelighed, hvori han havde gjort sig skyldig ved at vende sig til Afguderi, som og ved at myrde sine Brødre af sin Faders Huus, som var bedre end han, fortsættes saaledes: „See, saa skal Herren slaa dig med stor Plage paa dit Folk, og paa dine Børn, og paa dine Hustruer, og paa alt dit Gods. Og du skal plages med mange Sygdomme, med dine Indvoldes Sygdomme, indtil dine Indvolde formedelst Sygdom gaae ud Dag til Dag.

I Josva 6 C. 26 V. er der en underlig Forud-

sigelse angaaende Jericho: „Forbandet være den Mand for Herrens Ansigt, som opstaaer at bygge denne Stad Jericho; naar han bygger dens Grundvold koste det ham hans Førstefødte, og naar han sætter dets Porte koste det ham hans yngste Søn."

Efter denne Forbandelse laa Staden Jericho øde i Aarhundreder, Ingen dristede sig til at opbygge den under Tabet af deres Førstefødte og yngste Søn, indtil efter en lang Tids Forløb, efterat mange Dommere og Konger havde regjeret, Betheliten Hiel, som levede i Kong Achabs Dage, formodentlig tænkende, at Herren havde forglemt den ved Josva affagte Forbandelsesdom, vovede at bygge Staden, men ikke saasnart havde han lagt Grundvolden dertil, før Abiram, hans Førstefødte, døde, og da han vedblev i sit Hjertes Haardhed, og satte Portene i Hængslerne, døde hans yngste Søn Segub, efter Herrens Ord. (1 Kong. 16, 34).

Vi kunde fylde et Bind med Exempler af lignende Slags, som findes her og der gjennem den historiske Deel af den hellige Skrift; men vi vil lade det være og haste frem til en mere fuld Undersøgelse i de jødiske Propheters Skrifter. Vi skal følge dem i deres Opfyldelse over Jerusalem, Tyrus, Babylon, Ægypten og forskjellige andre Nationer.

Babylon, den alderældste og navnkundigste Stad i Verden, var behageligt beliggende paa Bredderne af en majestætisk Flod, som gjennemskar Sinears Sletter, hvor Babels Taarn engang stod. Staden var anlagt i en Firkant og omgivet med en Muur, som var henved 300 Fod høi og henved 14 Mile i Omkreds; havde 100 Kobberporte med Jernstænger for, 25 paa hver Side, ligefor Gaderne, som løb igjennem Staden i en Distance af over 3 Miil; og saaledes var hele Staden inddeelt i Qvadrater af lige Størrelse. I Midten af disse Qvadrater vare skjønne Haver, smykkede med Træer, og Spadseregange, tilligemed Blomster af forskjellige Farver; Husene vare byggede paa Udkanterne

med Fronten ligemod Gaderne. Midt i denne store Stad sad Kong Nebukadnezar, thronende i kongelig Pragt, og førte Scepter over al Verdens Kongeriger. Da behagede det Gud i en Drøm at borttage det mørke Dække, som var over det Tilkommende og lade ham see Verdens Historie i et Syn, ja indtil de Tider, da alle Ting skulde blive fuldbyrdede. Og dette var Synet i hans Drøm: „see, et stort Billede stod foran ham, dets Hoved var af godt Guld, dets Bryst og Arme af Sølv, dets Bug og Lænder af Kobber, dets Been af Jern, dets Fødder og Tæer deels af Jern, deels af Leer; han saae, at en Steen blev afhuggen fra Bjerget, hvilket ikke skete med Hænder, og den slog Billedet paa Fødderne, der vare af Jern og af Leer, og knuste dem; da blev Jernet, Leret, Kobberet, Sølvet og Guldet knusede tilsammen, og de bleve som Avner paa et Tærskegulv om Sommeren, og Vinden optog dem, og deres Sted blev aldeles ikke funden; men den Steen, som slog til Billedet, blev til et stort Bjerg og opfyldte al Jorden." (Dan. 2, 31). Da Daniel (28 V.) var bragt frem for Kongen at fortælle Drømmen og Udtydningen derpaa, udraabte han; „Der er en Gud i Himmelen, som aabenbarer hemmelige Ting, og han har kundgjort Kong Nebucadnezar hvad der skal skee i de sidste Dage." Og efter at han havde fortalt Drømmen vedblev han saaledes: „Du, Konge! er en Konge over alle Konger; thi Gud af Himmelen har givet dig Riget, Styrken, Magten og Æren. Og hvorsomhelst Mennesker boe, Dyrene paa Marken og Fuglene under Himmelen har han givet i din Haand, og har gjort dig til en Hersker over det Altsammen. Du er selv dette Guld-Hoved. Og efter dig skal komme et andet Rige, ringere end dit; og derefter et tredie Rige af Kobber, som skal herske over al Jorden. Og det fjerde Rige skal være stærkt som Jernet, eftersom Jernet knuser og svækker Alting; ja, som Jernet, der sønderslaaer alle Ting, skal det og knuse og sønderslaae. Men at

du saae Fødderne og Tæerne, deels af Pottemagerleer, deels af Jern er, at det skal være et deelt Rige; og at der skal være af Jernets Styrke deri, efterdi du saae Jernet blandet med Lerets Dynd. Og at Tæerne paa Fødderne deels var af Jern og deels af Leer, er, at det skal være tildeels et stærkt Rige, og tildeels ogsaa skrøbeligt (deles i mange forskjellige Riger, større og mindre). Og at Du saae Jernet blandet med Leret er: at de skulle blande sig ved Menneskers Sæd, men dog ikke hænge ved, det ene ved det andet; ligesom Jernet ikke kan blandes med Leret. Men i de samme Kongers Dage skal Himmelens Gud oprette et Rige, som ikke skal fordærves evindelig, og det Rige skal ikke overlades til et andet Folk; det skal knuse og gjøre Ende paa alle disse Riger, men det, det skal bestaae evindeligen. Og efterdi du saae, at der blev afhuggen af Bjerget en Steen, som skete ikke med Hænder, hvilken knuste Jernet, Kobberet, Leret, Sølvet og Guldet, saa har den store Gud ladet Kongen vide, hvad der skal skee herefter. Og Drømmen er fast, og Udtydningen derpaa er vis."

Idet vi saaledes betragter denne Gjenstand, fremstiller sig for os i Række, først: Babylons Rige under Kong Nebucadnezar; for det Andet: Medernes og Persernes Rige, hvilke toge Babylon fra Balshazar, og regjerede over al Jorden; for det Tredie: Grækernes Rige under Alexander den store, som erobrede alle bekjendte Lande og herskede midt i Babylon; for det Fjerde: Romernes Keiserdømme, hvilket ligeledes undertvang alle Lande, og for det Femte: dets Deling i det østlige og vestlige Keiserdømme, og tilsidst dets endelige Sønderlemmelse i mindre forskjellige Kongeriger i det nuværende Europa, forestillet ved Fødder og Tæer deels af Jern og deels af Leer. Og til Slutning seer vi et aldeles nyt Rige stiftes af Himmelens Gud i de sidste Dage, eller medens disse Konger regjerer, som lignes ved Fødder og Tæer. Dette sidste Rige skal

aldrig stifte Herrer, saaledes som de andre Riger, der havde været før det. Det skulde aldrig blive overladt til noget andet Folk. Det skulde fordærve eller sønderbryde alle disse Riger, men selv skulde det bestaae evindelig. Mange formoder, at med det sidste Rige menes det Guds Rige, som blev stiftet i Christi eller hans Apostles Dage. Men en større Feil kunde ikke indføres. Guds Rige, oprettet i Christi eller hans Apostles Dage sønderbrød ikke noget af Verdens Riger. Det blev selv bekriget og overvundet efter Forudsigelsen i Daniels Propheti (7, 21.): „Jeg saae, at det samme var et Horn som førte Krig, imod de Hellige, og fik Overhaand over dem;" og 22de V.: „Indtil den Gamle af Dage kom, og Dommen blev given den Allerhøiestes Hellige, og Tiden kom, at de Hellige besadde Riget;" ogsaa det 7de V.: „Men Riget og Magten og Rigernes Storhed, som er under al Himmelen, gives til et Folk, som er den Allerhøiestes Hellige; hans Rige er et evigt Rige, og alle Herredømmer skal ære og lyde ham."

Johannes anfører i Aab. 13, 7.: „Og der blev givet det at føre Krig mod de Hellige, og at overvinde dem; og Magt blev det given over hver Stamme, og hvert Tungemaal og hvert Folk." I Overeensstemmelse med denne Forudsigelse har Jordens Herskere havt Magt til at dræbe Apostlene og de inspirerede Mænd, indtil de sidste Overblevne bleve forviste fra Menneskers Selskab, eller tvungne til at gaae til de ubeboede Øer, eller til Jordens Huler og Bjergenes Klofter, værende saadanne Mennesker, som Verden ikke var værd; medens paa samme Tid mange falske Propheter og Lærere bleve indsatte i deres Sted, saadanne, som Menneskene selv antoge sig i Hobetal, fordi de ikke vilde fordrage den sunde Lærdom. Paa denne Maade er Guds Rige bleven disorganiseret og har ophørt at være iblandt Menneskene, og Lærdomme og Secter indstiftede af Mennesker har traadt istedet. Vi skal længere hen tale omstændeligere om denne Materie, naar

naar vi komme til Capitlet om Guds Rige. Saa meget være sagt, at det Rige, om hvilket Daniel har talt, er et Rige, som Himmelens Gud selv vil oprette i de sidste Dage, uden Bistand af menneskelige Indstiftelser eller Menneskers Forskrifter. Og naar det engang er organiseret, vil det aldrig ophøre at gaae fremad; al Jordens og Helvedes Magt kan ikke hindre dets Fremgang; indtil tilsidst den gamle af Dage skal sidde og den Herre Jesus vil komme i Himmelens Skyer, med Magt og stor Herlighed, som Kongernes Konge og Herrernes Herre, og ødelægge alle disse Riger, og give Riget og dets Storhed under hele Himmelen, til de Hellige. Da vil der kun være een Herre, og hans Navn Een, og han skal være Konge over hele Jorden.

Vi vil nu vende tilbage til Nebucadnezar, hvem Herren, gjennem Jeremiæ Mund, kalder „sin Tjener til at udføre hans Domme over Nationerne." (Jer. 15, 9.; 27, 6 og 43, 10). Det synes, at Herren ophøiede denne Mand, og gjorde ham til Kongers Konge, og Herrers Herre, udrustede ham med sit eget Sværd, og iklædte ham med Magt og Myndighed, just for at udføre Guds Domme, til Tugtelse og Ydmygelse for alle Jordens Nationer. I Jeremiæ 25 C. siges: „At Herren besluttede at bringe Nebucadnezar og hans Armee imod Jerusalem og mod alle Nationerne trindt om at han kunde bringe dem Ødelæggelse og Fangenskab i 70 Aar; og efter de 70 Aar vilde han vende om og straffe Babyloniernes Konge og Nation for deres Uretfærdighed. Nu, hvo kan følge Historien om Fuldbyrdelsen af disse store Begivenheder, saa nøiagtigt omhandlede af Jeremias, Esaias og Ezekiel, uden at blive slagen med Forbauselse og Forundring over den vidunderlige prophetiske Gave hvormed Mænd, i de Dage kunde læse den tilkommende Historie, ligesom de læste den forbigangne. I Sandhed, Historiens Læser i det nittende Aarhundrede, der har Babyloniernes, Medernes og Persernes, Grækernes, Romernes, Ægypternes

og Jødernes Historie for sig, kan ikke gjøre sig fortroligere med de Begivenheder der skete iblandt de Nationer, end Propheterne var 70 Aar forend de skete.

Jøderne blev underkastet Nebucadnezars Herredømme, Staden Jerusalem tilligemed deres Tempel opbrændt; deres Fyrster, Adelsmænd og Folk blev bortført til Babylon, med alle deres hellige Ting. Alle Omstændighederne ved denne Ødelæggelse og Fangenskab var tydelig forudsagt af Propheten Jeremias som og Tidslængden, 70 Aar. Efter Jødernes Undertvingelse, drog Babylons Konge med sin Hær imod Tyrus, Kjøbmændenes Stad, beliggende ved Havets Havn, omgivet ikke alene med Søe, men ogsaa af en stærk Muur. En saa stærk Fæstnings Indtagelse fordrede Nebucadnezars og hans hele Armees Klogskab og Udholdenhed til det Yderste, som arbeidede uafladelig for en lang Tid, og tilsidst seirede over Tyrus, og bragte den i Fangenskab for 70 Aar. Derefter vendte de tilbage og opførte deres Stad, thi Jeremias havde forudsagt denne Tyri Ydmygelse, dens Fangenskab i 70 Aar og dens Gjenopbyggelse efter denne Tids Forløb. Efter Tyri Gjenoprettelse blomstrede Staden en Tid, men blev derefter indtaget til en fuldkommen Ødelæggelse. Dens ruinerede Levninger er indtil denne Dag at see paa Havets Bund, Stedet hvor den stod er bleven til en ufrugtbar Klippe, alene besiddet af fattige Fiskere. Hele denne Ødelæggelse, ja endog dens nærværende Udseende af en øde og bestandig Ørk, er tydelig forudsagt af Propheten.

Men da Kongen af Babylon havde indtaget Tyrus, efterat mangt et Hoved var blevet skaldet og mangen en Skulder hudløs af den haarde Tjeneste hans Armee havde udført under Beleiringen, saa lover Herren, ved Ezekiels Mund, at skjænke ham Ægyptens Bytte til Løn til hans Armee til at belønne ham for den store Tjeneste, hvormed han havde tjent Gud imod Tyrus. Betragt dernæst hans Krig, Ægyptens Indtagelse og Folkets Bortførelse i Fangenskab indtil de 70 Aar fuldendtes.

Og tilsidst, følg ham i Udførelsen af Herrens Hevn og Vrede imod Us, mod Philisternes Konger, Askalon, Azaak, Ekron, Edom, Moab, Ammon, Dedan, Tema og Buz og mod Kongerne af Arabien, Zimri og Elam; og over alle de mediske Konger, og over alle Nordens Konger baade fjern og nær; og over alle Verdens Kongeriger, hvilke skulde være drukne og spye, og falde og aldrig mere staae op, formedelst Sværdet som han vilde lade komme iblandt dem. Men, naar Herren havde fuldkommet al sin Villie over disse Nationer, agtede han at vende om, og straffe denne store Monark og disse som efterfulgte ham; og ligesaa Staden og Nationen over hvilken han regjerede; og tilsidst at gjøre det til en evigvarende Ødelæggelse. Og alt dette var for deres Stolthed og Hovmodighed. Herren siger: „Skal Øxen rose sig imod den, som hugger med den? eller skal Saugen trodse imod den, drager den“ osv. (Es. 10, 15.) Ved at følge Jøderne og de andre Nationer paa deres Tilbagegang efter 70 Aars Fangenskab og Trældom, og Straffedommene over Babylon, seer vi en anden fra Nebucadzars meget forskjellig Characteer fremhævet af Propheterne, som er nævnet i Skriften Herrens Salvede. — Han kan betragtes sam en af de meest overordentlige Characterer, som den hedenske Verden nogensinde har frembragt; hans Mildhed, Mod, Udholdenhed, lykkelige Fremgang, og fremfor Alt hans strænge Lydighed mod den Guds Befalinger, som hverken han eller hans Fader havde kjendt; Alt tjener til Beviis paa, at Esaias ikke tog Feil naar han kaldte ham ved Navn som Herrens Salvede til at frelse Nationerne fra Trældom, til at tugte og undertvinge den største Stad og Monarki som nogensinde har været paa Jorden, og til at gjenopreise Jøderne og gjenopbygge deres Stad og Tempel. I Sandhed, han var een af disse Faa, som Verden aldrig frembringer, undtagen til at fuldkomme overordentlige Ting. Men lad os høre Prophetens egen Beskrivelse over ham, Es. 45. „Saa sagde Herren til

sin Salvede, til Cyrus, hvilken jeg tog fat ved hans høire Haand, til at nedkaste Hedningene for hans Ansigt og løse Beltet fra Kongernes Lænder; til at aabne Døre for ham, og at Portene skulde ikke tillukkes. Jeg vil gaae for dit Ansigt, og gjøre krogede Veie rette; jeg vil sønderbryde Kobberdøre og sønderhugge Jernstænger. Jeg vil give Dig de Liggendefæ, som ligge i Mørket, og de skjulte Klenodier; at Du skal fornemme, at jeg er HERREN, Israels Gud, som kalder dig ved dit Navn; Ja, for min Tjener Jacobs Skyld, og for Israel min Udvalgtes Skyld, kaldte jeg dig ved dit Navn; jeg nævnede dig, enddog du kjendte mig ikke; Jeg er HERREN, og ingen ydermere; uden mig er ingen Gud. Jeg vil omgjorde dig, enddog du kjender mig ikke, paadet de skulde vide fra Solens Opgang og fra dens Nedgang, at der er ingen foruden mig." I det 13de Vers siges: „Jeg, jeg opvækker ham i Retfærdighed, og vil gjøre alle hans Veie rette. Han, han skal bygge min Stad, og løslade mine Fanger, ikke for Penges Værd, eiheller for Skjenk, sagde den Herre Zebaoth." Læseren vil erindre, at Esaias levede omtrent 100 Aar før Jødernes Fangenskab og 170 Aar forend Cyrus lod dem drage tilbage.

Her vil jeg standse lidt og spørge: Hvilken Magt uden den store Guds Kraft, kunde sætte et Menneske i Stand til at nævne et andet ved Navn, et heelt Seculum før han blev født, samt fortælle hans Livs Historie? Hvorledes maatte han ikke forbauses og forundre sig da han, efter mange Aars Krig og Bevægelser, i hvilke han bestandig marscherede frem seirende og for at seire, og samlede Nationernes Rigdomme som en Rede, tilsidst opslog sin Feltleier nær ved Murene af Jordens stærkeste Fæstning? Fuld af Forundring saae han paa, Stadens 300 Fod høie Mure, med dens Kobberporte og Jernstænger. Folket troede sig fuldkommen sikker derinde, med Proviant nok for adskillige Aar. Hvor kunde han tænke sig at indtage en saadan Stad. Hvo

vilde ikke have gyset tilbage og undslaaet sig fra et saadant Foretagende, naar ikke den store Jehova havde indgivet ham det. Men ved at aflede Floden Euphrat fra dens Løb og marschere lige ind under Stadens Mure i den tørre Flodseng, befandt han sig snart i Besiddelse af Staden, uden noget Besvær; thi Belshazar, Kongen, drak sig fuld tilligemed sine Store og sine Friller, og det af Herrens Huses Kar, som hans Fader havde taget fra Jerusalem, og hans Knæe vaklede allerede af Skrækken over Haandskriften paa Væggen, som Daniel nylig havde været kaldt ind for at fortolke, og som gav hans Rige til de Meder og Perser. Dan. 5 C. Da Cyrus havde overvundet dette store Monarki, satte han sig paa Rigernes Throne; og, da han blev fortrolig med Daniel blev han uden Tvivl gjort bekjendt med Jødernes Optegnelser, og da var Hemmeligheden udfoldet for ham; han kunde da see, at Gud havde kaldet ham ved Navn, — at den Almægtiges Haand havde omgjordet ham til Striden og styret alle hans Gjerninger. Han kunde da forstaae, hvorfor Jorden udgjød sine Skatte i hans Skjød og hvorfor Kongernes Lænders Bælter vare løste for ham og hvorfor Kobberportene havde været aabnede og Jernstængerne sønderbrudte. Det var for at han maatte vide, at der var en Gud i Israel, og ingen foruden ham. og at alle Afguder vare som Intet; ogsaa for at han kunde igjen opreise Jøderne, gjenopbygge deres Stad og Tempel, og fuldkomme Guds Beslutning over Babylon. Ifølge heraf lod han udgaae en Proclamation for Jøderne at vende tilbage, og for Nationerne at hjælpe dem med Gjenopbyggelsen. Thi, sagde han, Gud har befalet mig at bygge ham et Huus i Jerusalem. — Esra 1, 2. 3. siger: „Saa siger Cyrus, Kongen af Persien: Herren, Himmelens Gud, har givet mig alle Jordens Riger, — han har paalagt mig at bygge ham et Huus i Jerusalem, som er i Judæa. Hvo er iblandt Eder af alle hans Folk?

hans Gud være med ham, og han drage op til Jerusalem, som er i Judæa, og bygge Huset for Jehova, Israels Gud, han er den Gud, som er i Jerusalem."

Hvilke kraftige Beviser, hvilken mægtig Indflydelse var det, som gjorde at Cyrus var overbeviist om at det var Himlens Gud, som boede i Jerusalem, som alene var Gud, som havde gjort alle disse Ting? Han havde ikke arvet nogen Kundskab af sine Fædre om den sande Gud, eiheller om den hellige Skrift. Nei, han havde bestandig været meget nidkjær i at tilbede Afguder. Det var til Afguder han henvendte sig om Bistand i den tidligere Deel af sit Liv. Jeg svarer, det var Guds Kraft udviist ved Prophetien og dens Opfyldelse; ikke i en aandeliggjort Forstand, ikke paa nogen utydelig, uvis eller mørk, hemmelighedsfuld Maade, vanskelig at forstaae, men i en udtrykkelig, bogstavelig og tydelig Beviisning, hvilken ingen kunde modsige eller modstaae. Esaias siger at dette var Herrens Øiemed, da han aabenbarede saadan Tydelighed. Og Cyrus tilkjendegav at det gjorde den forønskede Virkning. (Es. 44 og 45.)

Jeg vil her bemærke, at, naar vi kommer til at afhandle den Deel af Propheterne som endnu er tilbage uopfyldt, skal vi bringe udtrykkelige Beviser for, at de hedenske Nationer i de sidste Dage vil blive overbeviste paa samme Maade som Cyrus blev, det er: der er visse Begivenheder tydeligt forudsagt af Propheterne endnu tilkommende, hvilke, naar de opfyldes, vil overbevise alle hedenske Nationer om den sande Gud, og de skal kjende at han har talet og udrettet det. Og alle Christenhedens store og lærde Mænd, og alle Samfund, som giver nogen anden end en bogstavelig Udtydning paa Prophetiens Ord, skal staae beskjæmmede og tvinges til at bekjende, at Alt er skeet ligesom det er skrevet.

Men vi maa vende tilbage til vor Undersøgelse i Prophetien og dens Opfyldelse. Propheterne havde ikke

alene forudsagt Babylons Forringelse ved Cyrus, men de havde sagt dens Skjæbne igjennem alle Aldere, indtil det bringes ned til fuldkommen Ødelæggelse, for aldrig at blive beboet, ikke engang som et ustadigt Opholdssted for omvandrende Arabere. „Den skal i Evighed ikke blive til, og den skal fra Slægt til Slægt, ikke beboes, og ingen Araber skal opslaae Telt der, eiheller Hyrder lade Qvæg ligge der.“ Esa. 23, 20.

Hr. Joseph Wolfe, den berømte jødiske Missionair forespurgte sig hos Araberne, medens han reiste i Chaldæa, om de opslog deres Telte iblandt Babylons Ruiner, hvorpaa de svarede nei, og erklærede deres Frygt, at dersom de saaledes gjorde, vilde Nimrods Aand gjøre dem Fortræd. Saaledes er alle Propheternes Forudsigelser betræffende denne mægtige Stad blevet opfyldte.

Edom fremviser ogsaa en mærkværdig Opfyldelse af tydelige og punctlige Forudsigelser hos Propheterne. Disse Forudsigelser vare udsagte over Edom paa en Tid, da dets Jordbund var meget frugtbar og vel dyrket, og det var overflødigt paa blomstrende Byer og Stæder. Men nu er dets Stæder blevet til en Dynge af øde Ruiner, alene beboet af Strandmaager, Rordrum, vilde Dyr og Slanger, og dets Jordbund er blevet ufrugtbar. Herren har udstrakt en Maalesnor over det, saa at det er blevet øde, og et Rettelod, at det er blevet tomt, og det har været øde fra Slægt til Slægt og gaaet nøiagtig i Opfyldelse efter Prophetens Ord. (Es. 34, 11).

Vi vil nu i Forbigaaende tage Notize af Daniels Syn, optegnet i det 8de Cpt. af hans Propheti, betræffende Vædderen og Gedebukken. Læseren vil gjøre vel i at læse det hele Capitel; men vi vil mere omstændelig give Agt paa Fortolkningen, som det var givet ham af Engelen Gabriel, optegnet fra det 19de til det 25de Vers. „Og han sagde: see, jeg vil kundgjøre Dig, hvad der skal skee i den sidste Vrede; thi Enden

kommer til den bestemte Tid. Den Vædder, som Du saae, der havde to Horn, er Kongerne af Medien og Persien, og den laadne Buk er Kongen af Grækenland; og det store Horn, som er imellem dens Øine, er den første Konge. Og at dette blev sønderbrudt, og at fire stode i Stedet for det, er, at fire Kongeriger skal udkomme af dette Folk, men ikke med hans Kraft. Og sidst i deres Rige, naar Overtrædelserne er fuldkommede, skal opstaa en ublu Konge, der forstaaer mørke Taler, og hans Kraft skal være stærk, dog ikke af hans egen, og han skal underligen fordærve, og han skal have Lykke og udrette det; og han skal ødelægge det mægtige og hellige Folk; og formedelst hans Klogskab skal Svig lykkes i hans Haand, og han skal storligen ophøie sig i sit Hjerte, og i Fred ødelægge Mange; han skal staae op imod Fyrsternes Fyrste; men sønderbrydes foruden Haand." I dette Syn seer vi først Mederne og Perserne, som de skulde være indtil de bleve overvundne af Alexander den Store. Nu, det er en vis og velbekjendt Sag, at dette Keiserdømme voxede overmaade stort nogen Tid efter Daniels Død, idet det gjorde Erobringer mod Vest, Nord og Syd, saa at ingen kunde staae for det, indtil Alexander, Grækenlands Konge, kom fra Vesten med en lille Hær af udvalgte Mænd, og angreb Perserne ved Bredden af Floden, og i hvilken han styrtede sig med sin Hest, og hans Hær fulgte ham over, og angreb dem paa den anden Side, som de stode beredte til Modstand, med en langt overlegen Styrke; men uagtet deres store Hær og deres fordeelagtige Stilling led de et totalt Nederlag, og Grækerne vedblev at fare frem og undertvinge Landet, slog Perserne i mange Træfninger, indtil de vare ganske undertvungne. Det er ogsaa vel bekjendt, at Grækerkongen Alexander gik frem frem fra Nation til Nation, undertvang Rigerne, indtil han havde erobret Verden, og døde i Babylon i en Alder af 32 Aar. Og da han saaledes havde voxet stærkt, det store Horn blev

brudt, og i dets Sted opkom fire anseelige, imod Himlens fire Vinde. Hans Rige blev deelt imellem fire af hans Generaler, som aldrig naaede til hans Magt. Nu, i den sidste Tid af deres Riger, da den jødiske Nations Overtrædelser vare blevne fuldkomne, kom den romerske Magt og ødelagde den jødiske Nation og indtog Jerusalem; hvorfor det daglige Offer ophørte; og ikke dette alene, men ogsaa sidenefter ødelagde det det mægtige og hellige Folk, det er, Apostlene og de første Christne, hvilke bleve dræbte ved de romerske Autoriteter.

Lad mig nu spørge: Giver de forenede Staters (eller nogen anden ung Nations) Historie en tydeligere Beretning om forbigangne Begivenheder, end Daniels Viisdom gav om Begivenheder, som da vare tilkommende, og hvoraf nogle række ned ad Tidens Strøm for flere hundrede Aar, og udfolder Begivenheder, som ingen menneskelig Skarpsindighed nogensinde kunde have forudseet? Mennesket kan vel, ved sin egen Skarpsindighed udføre mange Ting. Han kan pløie det sporløse Ocean uden at Vind eller Vande behøve at være ham ugunstig; han kan flyve i Høiden midt iblandt Skyerne uden Hjælp af Vinger; han kan gjennemreise Landene med Hurtighed uden Hjælp af Bæster, og han kan sende sine Tanker til sine Venner ved Hjælp af Skrift. Men der er et Princip som han ikke kan opnaae, nei, end ikke ved alle Tidsalderes Viisdom forenet; Penge vil ikke skaffe ham det, det kommer alene fra Gud, og skjenkes Mennesket som en fri Gave. Propheterne siger til Afguderne: „Forkynder de Ting, som skal komme herefter, saa kan vi vide, at I ere Guder.“ (Es. 41, 22, 23).

Vi vil nu skride til at vise, hvor nøiagtig Prophetierne er opfyldte bogstavelig i Jesu Christi Person. „See,“ sagde Propheten, „en Jomfru skal undfange, og føde en Søn.“ (Es. 7, 14.) Atter, Bethlehem skulde være hans Fødested. (Micha, 5, 1.); og Ægypten, hvor hans Forældre flygtede hen med ham, det

Sted, fra hvilket han atter skulde kaldes tilbage (Hos. 11, 1.) Han vendte ad en anden Vei tilbage til Nazaret, for der var skrevet: „Han skal kaldes Nazaræer." (Matth. 2, 23.). Han reed ind i Jerusalem paa en Asenindes Fol; fordi Propheten havde sagt: „See, Din Konge kommer sagtmodig, ridende paa et Asen." (Zach. 9, 9., Matt. 21, 5.). Og atter siger Propheten, at han skal være „plaget og foragtet, en Mand, fuld af Piner og bekjendt med Smerter: han skulde føres som et Lam, der føres hen at slagtes, og som et Faar, der er stumt for den, der klipper det, saa skulde han ikke aabne sin Mund. I hans Fornedrelse blev han borttaget fra Angst og Dom; og hvo kan tale om hans Slægt; hans Liv er taget fra Jorden. Han blev saaret for vore Overtrædelser, og ved hans Slag vi ere helbredte; han blev regnet med Overtrædere: og han blev overgivet i Døden til en Rig. "(Es. 53). Ingen af hans Been bliver brudt; de deler hans Klæder, kaster Lod om hans Kjortel, giver ham Galde og Eddike at drikke, forraader ham for 30 Sølvstykker, og sluttelig, da alt var fuldkommet, hvilede han i Graven til den tredie Dag, da han triumpherende opstod uden at see Forraadnelse. Nu, kjære Læser, havde Du vandret op og ned med vor kjære Forløser, medens han opholdt sig i Kjødet, og havde Du taget nøiagtig Notize af hans Livs og Døds besynderlige Omstændigheder, saaledes som de forekom fra Tid til anden; sandelig Din Historie vilde ikke være en fuldstændigere end den Propheterne gav om ham Aarhundreder før han blev født. Der er een Ting, som vi vilde gjøre vel i at betragte, betræffende Maaden, paa hvilken Apostlene fortolkede Prophetier, og det er — at de ligefrem anførte dem og optegnede deres bogstavelige Opfyldelse. Ved at gjøre saaledes, bleve de istand til at virke paa Folks Hjerter i de jødiske Synagoger med en saa uimodstaaelig Overbeviisning, at de bleve tvungne til at troe, at den formodede Bedrager, de havde korsfæstet, var Mes-

sias. Men havde de engang drømt om aandelig Oversættelse, eller en uvis Tilegnelse, liig Lærerne i de nuværende Tider, da vilde alt have været Uvished og Tvivl, og al Klarhed i Henseende til Beviser vilde have forsvundet af Jorden.

Efter at have betragtet det gamle Testamentes Propheter, angaaende Prophetierne og deres Opfyldelse, og efter tydeligen at have beviist, at intet uden bogstavelig Opfyldelse var paafulgt, kunde man spørge, om den samme Fortolkningsmaade kunde anvendes paa de i det nye Testamente indeholdte Forudsigelser. Vi skal derfor fremsætte nogle faa vigtige Exempler af det nye Testamentes Prophetier og vise deres Opfyldelse; og efter dette vil vi være færdig til at indgaae paa den vide Mark, som endnu ligger i Fremtiden. En af de meest mærkværdige Prophetier i den hellige Skrift er beskrevet i Luc. 21, 20—24. „Men naar I seer Jerusalem rundt omkring beleiret af Krigshære, da viid, at dens Ødelæggelse er kommen nær. De, som da ere i Judæa, fly til Bjergene; og de, som ere i Staden, gaae ud af den; og de, som ere paa Landet, komme ikke ind i den; thi disse er Hevnens Dage, da alt, hvad skrevet er, skal fuldkommes. Men vee de Frugtsommelige og dem, som give Die i de Dage; thi der skal være stor Nød i Landet og Vrede over dette Folk. Og de skulle falde for Sværdets Eg, og føres fangne til alle Hedningerne; og Jerusalem skal nedtrædes af Hedninger, indtil Hedningernes Tider fuldkommes." Denne Spaadom indbefatter Jerusalems, Templets, ja hele den jødiske Nations Skjæbne for idetmindste 1800 Aar. Jerusalem blev omringet af den romerske Hær omtrent Aaret 70. Disciplene ihukom da Advarselen, som 40 Aar forud var dem givet af deres Herre og Mester, og de flyede til Bjergene. Jerusalems Stad blev indtaget efter en lang og haard Beleiring, i hvilken Jøderne leed overmaade meget af Hunger, Pestilentse og Sværdet; og man fyldte Husene med Døde

af Mangel paa Begravelsesplads. Qvinder aad deres egne Børn, af Mangel paa Føde. I disse Nødsdage omkom der i Judæa henved 1½ Million Jøder, foruden dem, der toges tilfange. Deres Land blev ødelagt, deres Stad brændt, deres Tempel nedbrudt, og de elendige Tiloverblevne adspredte udenlands iblandt alle Jordens Nationer; i hvilken Tilstand de bestandig har været siden, og har været fordrevne fra een Nation til en anden, ofte falskelig anklagede for de værste Forbrydelser, for hvilke de blev fordrevne og deres Eiendomme confiskerede. I Sandhed, de har næsten altid været anseete som fredløse, hvor de har opholdt sig blandt de forskjellige Nationer; deres Fødder har ikke fundet nogen Hvile, og de har været et bespotteligt Ogenavn; og Folket har sagt: „ere disse Herrens Folk, ere de udgagne af hans Land?" (Ez. 26, 19. 20.).

I denne lange Tid har Hedningene besiddet Canaans Land, og traadt under deres Fødder den hellige Stad, hvor Israels Fædre tilbade Herren. Nu, i den lange Landflygtighed har de dog ikke tabt af Sigte de høie Forjættelser om deres Tilbagevenden. Deres Øine har været agtpaagivende og har ofte feilet i denne Dags Forventelse, da de atter kunde komme til den velsignede Arv, der var testamenteret til deres Forfædre, og atter kunde opbygge deres Stad og Tempel, gjenoprette deres Præstedømme, og dyrke Gud, som i gamle Dage. Visselig har de gjort mange Forsøg at vende tilbage, men de bedrog sig bestandig i alle deres Forsøg, fordi det var en uforanderlig Raadslutning, at Jerusalem skulde være nedtraadt af Hedninger, indtil Hedningenes Tid fuldkommes. Angaaende denne deres lange Adspredelse har Moses og Propheterne skrevet meget tydeligt; ja Moses omtaler endog i Besynderlighed, at de under Beleiringen, og naar deres Fjender skulde trænge og ængste dem i alle deres Porte, skulde æde deres egne Børn. Hvo som vil læse det 28 Capitel i 5te Mosebog, vil læse Historien om hvad der er hæn=

det Jøderne, forudsagt af Moses med al den Klarhed, som kun findes i Historien om forbigangne Ting, og det flere Aartusinder før dets Fuldbyrdelse.

Det Næste er fundet i Ap. Gr. 21, 10—11. hvor en Prophet ved Navn Agabus tog Pauli Belte, og bandt sine egne Hænder og Fødder, og sagde: „Saa siger den Hellig-Aand: den Mand, som dette Belte tilhører, skal Jøderne i Jerusalem saaledes binde, og overantvorde ham i Hedningenes Hænder." Opfyldelsen af denne Forudsigelse er saa bekjendt, at den ikke behøver nogen Beskrivelse. Vi gaaer derfor frem at behandle en Propheti af Paulus, optegnet i 2 Tim. 4, 3—4. „Thi den Tid skal komme, da de ikke vil fordrage sund Lærdom, men efter deres egne Begjeringer vælge sig Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrer deres Øren; og de skal vende Ørene fra Sandheden, men henvende sig til Fabler." Denne Propheti er bleven opfyldt til det sidste Bogstav; thi den hentyder paa enhver Religionslærer, som har opstaaet lige fra den Dag og til denne, undtagen disse, der ere beskikkede ved directe Aabenbaring, og inspirerede af den Hellig-Aand. Men for at overbevise Læseren om dens fulde Opfyldelse, behøver vi blot at henvise til de utallige Præster og Lærere, som i disse Dage prædiker for Løn og spaaer for Penge, og som modtager deres Fuldmagt af deres Medmennesker, og i Henseende til de Fabler, til hvilke de have vendt sig, behøve vi blot at nævne de aandelige og egne Fortolkninger, som møder os næsten fra ethvert religiøst Skrift og fra Prædikestolen.

Men der er en anden Propheti af Paulus, som vel fortjener vor Opmærksomhed, som et Billede af Tiden, hvori vi lever; det findes i de fem første Vers i 3 Cap. af 2 Tim. „Men viid dette, at i de sidste Dage skal vanskelige Tider være at forvente; thi Menneskene skulle være egenkjærlige og pengegjerrige, overmodige, hoffærdige, Bespottere, ulydige mod Forældre, utaknemmelige, vanhellige, ukjerlige, uforligelige, Bagtalere, umaadelige,

umilde, uden Kjerlighed til det Gode, Forrædere, fremfusende, opblæste, som mere elske Vellyst end de elske Gud, som har Gudfrygtigheds Skin, men fornegter dens Kraft; fly ogsaa disse. Af det sidste Vers af dette Skriftsted, lære vi til vor Forbauselse, at denne Summa af forfærdelig Ugudelighed indbefatter ene og alene Religionsbekjendere; det er, det vil være de saakaldte Christnes Characteer i de sidste Dage. Forskrækkes ikke, kjære Læser, vi vil ikke give nogen Udlæggelse paa Hentydningen, uden bestemt at bevise hvert Ord; thi tænk selv, og Du vil indsee, at den, som ikke bekjender sig til Religion, har ikke noget Skin af Gudfrygtighed, men at disse vanhellige Charakterer, som her tales om, har et gudfrygtigt Skin, men fornegter Guds Kraft. Men dersom Du tvivler om Pauli Vidnesbyrd angaaende dette Thema, see omkring Dig, og ransag selv. „Af deres Frugter skulle I kjende dem." O, mit Hjerte lider svarlig, medens jeg skriver." Ak, er det kommet saavidt; har Sandhedens Aand borttaget Vankundighedens Slør fra de sidste Dage, alene til at vise os Synet af et faldent eller fordærvet Folk, en affalden Kirke, fuld af allehaande Vederstyggeligheder, ja, som endog foragter dem, som ere gode; medens de selv intet har tilbage uden et Skin af Gudfrygtighed, fornægtende Guds Kraft; det er: de tilsidesætter den direkte Inspiration og de overnaturlige Aandsgaver, hvilke altid har været nødvendige til at opretholde Christi Kirke? Var det herfor alene, at den Hellig-Aand lod hellige Mænd skue de tilkommende Tiders Begivenheder, saa at de kunde see de sidste Dages sig alt nærmende store Velsignelser? O, I Propheter og Apostler, I Oldtidens hellige Mænd, hvad vilde I have udrettet, dersom I skulde standse her; dersom Eders prophetiske Syn ikkun naaede Tidens Strøm, til nærværende Aar? Ak! I har fyldt os med Sorg og Fortvivlelse: Joderne har I efterladt omvankende i Sorg og Mørkhed, fjernet

fra alt, som er dem kjerest paa Jorden; deres Land er Ødelæggelse, deres Stad og Tempel Ruiner, og de foruden Kundskab om den sande Messias. Hedningene (de Christne) ere, efter Deelagtigheden i det sande Olietræes Rod og Fedme faldne, efter det samme vantro Exempel, og ere uden Frugt, døde, oprykkede med Rødderne, og har intet uden et Skin af Gudfrygtighed; medens de Kræfter, der udgjorde den gamle Kirkes Charakteer, er bortvegne fra Menneskene. Er dette Enden paa alt Eders Arbeide? Var det derfor I ransagede, trællede, blødte og døde? Jeg vil tie og vente Gjensvar; dersom I endnu have et Trøstens Ord i Behold angaaende det Tilkommende, siig os det hurtigt, at ikke vore Sjæle skal hentæres i Sorgens og Fortvivlelsens mørke Dal.

Andet Capitel.

Om Prophetier, som endnu staaer tilbage at opfyldes.

Hvad er Prophetier andet, end Historie omvendt?

Efter at have gjort den Opdagelse og frembragt tilstrækkelige Beviser for, at Prophetierne saa vidt ere opfyldte *bogstavelig* indtil den mindste Tøddel, saa haabe vi Læseren vil holde fast ved den samme Regel, med Hensyn til de endnu tilkommende. Og medens vi staaer paa Fremtidens Dørtærskel, og den ufødte Tids Vidundere er ifærd med at vise sig og fremstille for os til vor Forbauselse de almægtigste og meest majestætiske Optrin, de høist forbausende Omvæltninger, de overordentligste Ødelæggelser, saavelsom de forunderligste Beviser paa Jehovas Magt og Majestæt i den store Gjenopreisning af hans lange adspredte Pagts-Folk fra Jordens fire Hjørner. Jeg siger, eftersom disse Scener ere ifærd med at komme tilsyne for os, lad os i Jesu Navn bøie os for den store **Jeg-Er**, og paakalde ham i Tro, at hans Aand maa udvide vore Hjerter og oplyse vort Sind, at vi maa forstaae og tro alt det, som er skrevet, hvor overnaturligt det end monne være. Men o kjære Læser, hvo Du end er, er Du ikke belavet paa Forfølgelse, er Du uforberedt paa at have dit Navn forskudt som ondt, kan Du ikke taale at blive kaldet en Skjelm, en Bedrager eller en Galning, eller

Een, som har Djævelen; eller er Du ved menneskelige Troesbekjendelser tvunget til at troe netop saa meget, og ikke mere, da gjør Du bedre i at standse her; thi skulde Du troe det, som er skrevet i Bibelen, som endnu er tilkommende, da vil Du være nødsaget til at troe Mirakler, Tegn og Undere, Aabenbaringer og Tilkjendegivelser af Guds Kraft, endog overtræffende alt det, som nogen tidligere Generation har erfaret; ja Du vil troe, at Vandet vil blive adskilt og Israel gaae igjennem tørskoede, som de gjorde i Mose Dage, da de reiste til deres eget Land; thi intet Menneske har nogensinde troet Bibelen, uden at troe og forvente saadanne herlige Begivenheder i de sidste Dage. Ja jeg vil nu vove at sige, at en „Bibel-Troende" vilde være Noget, som ikkun meget Faa har seet i denne Slægt, uagtet al dens roste Religion. Thi der er en stor Forskjel imellem at troe Bogen at være sand, naar den er tillukket, og at troe de Ting, som deri ere skrevne. Det er nu betragtet i den christne Verden som en stor Skam ikke at troe Bibelen, naar den er tillukket; men hvosomhelst der vil gjøre Forsøg, vil finde, at det vil blive en langt større Skam at troe, at de Ting, som deri ere skrevne, sikkerlig vil skee. I Sandhed, det er vor urokkelige Tro paa Bibelens Indhold, samt at vi omhyggeligen lærer samme, der har været en af Hovedaarsagerne til den Forfølgelse, vi lider. For dersom Prophetierne blive forstaaet af Folket, og deres Opfyldelse skrider frem, vil Christenhedens Secter og Partier fare til de fire Vinde, og Christi Rige vil hæve sig paa deres Ruiner, medens den virkelige Sandheds Kundskab vil dække Jorden, som Vandet skjuler Havets Bund. (Es. 11, 9).

Havende sagt saa meget og raadet til Forsigtighed, jeg spørger, er der nogen af mine Læsere saa dristig og frygtløs for Følgerne, at han med mig tør see paa det Tilkommende, da vil vi begynde med Es. 11, 11. 12. 15 og 16. „Thi det skal skee paa den samme

Dag, at Herren skal anden Gang lægge sin Haand paa at forhverve sig det Overblevne af sit Folk, som skal blive tilovers af Asyrien og af Ægypten og af Pathros og af Morland og Elam, og af Sinear, og af Hamath og af Oerne i Havet. Og han skal oplofte et Banner for Hedningene og sanke Israels Fordrevne, og samle de Adspredte af Juda fra Jordens 4 Hjorner.

„Og Herren skal sætte Ægypti Havs Odde i Band, og bevæge sin Haand over Floden med sit stærke Veir; og han skal slaa den i de syv Bække, og lade dem gaae derover torskoede. Og der skal være en banet Vei for de Overblevne af hans Folk, som bliver tilovers af Assyrien, ligesom der var for Israel, den Dag han drog op fra Ægypti Land."

Her seer Du, at der skal et Banner opreises fra Hedningene eller Nationerne; ikke alene for Judas Adspredte, men for de Fordrevne af Israel. Joderne ere kaldte Adspredte, fordi de ere udstroede iblandt Nationerne; men de ti Stammer ere kaldte Fordrevne, fordi de ere fordrevne fra Nationernes Kundskab, i et Land for dem selv. Læseren vil erindre, at de ti Stammer har ikke boet i Canaans Land siden de bleve bortforte af den assyriske Konge Salmanassar. Vi seer ogsaa i det 15de Vers Guds forunderlige Magt fremstillet, som vil blive viist i Odelæggelsen af en lille Arm af det rode Hav, kaldet Ægypti Havs Odde; og ligeledes, at en vis Flods syv Bække skal slaaes, saa at man skal gaae derover torskoede; og om Nogen ei skulde forstaae det bogstavelig, det 15de Vers siger: „Der skal blive en banet Vei for de overblevne af hans Folk, hvilket skal blive tilovers af Assyrien, ligesom der var for Israel, den Dag han drog op af Ægypti Land." Nu har vi kun at sporge, om det rode Hav i Mose Dage var bogstavelig adskilt? eller om det var blot at forstaae lignelsesviis? thi, som det da var, saa skal det blive igjen. Og dog fortælle Nutidens Theologer os, at Mirakel=Dagene er forbi for

evig; og de, som i vore Dage kan troe at der kan skee Mirakler, er regnede som Bedragere, eller idet mindste som usle uvidende Fanatikere; og Publikum advares imod dem, idet de kaldes falske Lærere, der, om det er muligt, vilde forføre selv de Udvalgte. Om denne Gjenopreisning have Propheterne talt saa fuldstændigt og ofte, at vi kan ikkun tage Notize af nogle faa af de tydeligste Exempler, hvilke vil vise de dertilhørende Omstændigheder og Bisager nøie, tilligemed Maaden hvorpaa og Midlerne hvorved den skal fuldbyrdes. I Jer. 16, 14. 15. 16. siges: „Derfor see, de Dage kommne, siger Herren, da der ikke mere skal siges: Herren lever, som opførte Israels Børn af Ægypti Land: men Herren lever, som opførte Israels Bøn af Nordenland og af alle Landene, hvor han havde fordrevet dem hen." Og jeg vil føre dem tilbage til deres Land, som jeg gav deres Fædre. See, jeg sender Bud efter mange Fiskere, siger Herren, og de skulle fiske dem; og siden vil jeg sende til mange Jægere, og de skulle jage dem fra alle Bjerge og fra alle Høie og udaf Hulerne i Klipperne. Nu, det har bestandig været Skik iblandt Israel, naar de ønskede at udtrykke deres Guds Storhed, at sige: Herren lever, som opførte vore Fædre af Ægypti Land. Disse Yttringer var nok til strax at fremkalde i Tankerne den Kraft og de Undere, der ledsagede denne mærkværdige Begivenhed, og forenede dermed alt det, der var stort og skjønt, og var vel skikket til at indgyde Ærefrygt, under en levende Bevidsthed om Israels Guds Kraft. Men, til vor Forbauselse? der skal endnu noget skee, som øieblikkelig vil kaste al den forbigangne Tids store Begivenheder i Forglemmelse, og Israels Børn skal da kjende, at den store Gud lever, ved at kaste deres Tanker paa Begivenheder af en nyere Datum, hvilke da skal være skeet, endnu mere herlige og forundringsfulde end deres Udgang af Ægypten. De vil udraabe: „Herren lever, som for nylig har ført Israels Børn fra Nordenland og fra alle Landene,

hvorhen han havde drevet dem, og har plantet dem i Canaans Land, som han gav deres Fædre. Denne Erindring vil være ledsaget af enhver Forestilling af Herlighed og Ypperlighed, Vidundere og Forbauselser, medens de ihukomme de Aabenbaringer, Kundgjørelser, Mirakler og Barmhjertigheder, som bleve givne og uddeelte under denne store Begivenhed, for alle Nationers Øine.

Med dette for Øie udbryder Jeremias i sidste Vers: „Derfor see, jeg lader dem kjende denne Gang, ja, jeg vil lade dem kjende min Haand og min Styrke, og de skal kjende, at mit Navn er Herren“.

Men Midlerne, som bliver brugt til at tilveiebringe denne herlige Begivenhed, er ikke allene Opløftelsen af et Banner, saa at vi maa kjende, naar Tiden er fuldkommet, men Fiskere og Jægere vil blive beskjeftiget med at fiske og jage dem fra hvert Bjerg og hver Høi og ud af Klippernes Huler. Læseren vil her mærke: Man skulde ikke sende Missionærer, som ikke var inspirerede, til at lære Israel hundrede forskjellige Lærdomme og Menneskets Meninger, og fortælle dem, at de formoder, at Tiden omtrent er kommet, for dem at samles. Men Himlens Gud skulde kalde Mænd ved virkelig Aabenbaring directe fra Himlen, og sige dem, hvo Israel er; hvo Indianerne i America er, dersom de skulle være af Israel, og ligesaa hvor de ti Stammer er, og alle de adspredte Levninger af dette længe fortabte Folk. Han alene er det, der kan give dem deres Ærinde og Mission, og klæde dem med Kraft fra det Høie til at udføre det store Værk, trods Elementernes Rasen og al Jordens og Helvedes forenede Modstand. Men, sporger Du, hvorfor skal Herren kalde Mennesker ved virkelig Aabenbaring? Jeg svarer, fordi han ikke i nogen Tidsalder har nogen anden Maade at sende Menneskene paa end netop denne. Intet Menneske, siger Apostelen, tager denne Ære til sig selv, men han, der er kaldet af Gud, som Aaron var. Nu,

vi erkjende alle, at Aaron var kaldet ved Aabenbaring. Den store Jehovah har aldrig og vil aldrig erkjende nogen Mands Præstedomme eller Betjening, som ikke er kaldet ved Aabenbaring og begavet med Aanden, som i gamle Dage. Men, o, siger Læseren, Du forskrækker mig; thi den hele Hob af Nutidens Theologer troer ingen Aabenbaring, som er nyere end Bibelen; og ingen direkte Inspiration eller overnaturlige Aandsgaver. Forkaster Du dem alle og siger, at de har ingen Myndighed? Jeg svarer nei, Bibelen gjør det, og jeg er, ærligt talt, tilfreds med dens Afgjørelse, da de ingensteds er omtalte i Skriften, uden som Lærere, hvem Folket selv har taget sig i Hobetal (det Ord Hobetal mener ikke faa men mange). Men til at bevise mere fuldstændigt, at Gud vil give Aabenbaringer for at istandbringe sit herlige Værk, skal vi henvise Dig til Ez. 20, 33 til 38. Der læses: „Saa sandt jeg lever, siger den Herre Gud, jeg vil visselig regjere over Eder med en stærk Haand og med en udrakt Arm og med en udøst Grumhed; og jeg vil udføre Eder fra Folkene og sanke Eder af Landene, som I ere adspredte udi, med en stærk Haand og med en udrakt Arm og med en udøst Grumhed. Og jeg vil føre Eder ud i Folkenes Ørk, og der gaae i Rette med Eder, Ansigt til Ansigt. Ligesom jeg gik i Rette med Eders Fædre i Ørken i Ægypti Land, saa vil jeg gaae i Rette med Eder, siger den Herre Gud. Og jeg vil lade Eder gaae igjennem under Riset; og jeg vil føre Eder i Pagtens Baand; og jeg vil udrense de Gjenstridige fra Eder, og de, som overtræder imod mig; jeg vil føre dem ud af det Land, hvor de har opholdt dem, og de skal ikke indgaae i Israels Land; og I skal fornemme, at jeg er Herren."

Du seer, at disse Forjættelser begynde med en dobbelt Forsikkring; først med en Eed; „saa sandt jeg lever;" for det andet med en Forsikkring; jeg vil visselig regjere o. s. v. Og i Slutningen af samme

Capitel udraaber Profeten, at ikke Folket mulig skulde misforstaae ham: „O, Herre, Herre, de siger om mig, han, mon han ikke bruge idel Lignelser!" Her har vi Israels Børn ført ud fra alle Nationer med en stærk Haand og en udrakt Arm og med en udøst Grumhed; (o, I Nationer, som modstaaer disse Ting, tager Eder iagt, ihukommer Pharaoh, og lærer Viisdom), vi see dem ført ud i Folkenes Ørk; og der vil Herren gaae i Rette med dem Ansigt til Ansigt, ligesom han gjorde med deres Fædre i Ægyptens Ørk. Denne Proces Ansigt til Ansigt kan ligesaalidt skee uden Aabenbaring og en personlig Tilkjendegivelse, som i gamle Dage. Nu spørger jeg, vare alle hans Tilkjendegivelser for Israel i Ørkenen bare Fabler, der ikke skulde forstaaes bogstaveligt? Om det var, vil dette blive ligesaa; thi det ene vil være ganske som det andet, ingen Lignelse, men en herlighedsfuld Virkelighed. Han vil lade dem gaae under Riset, og føre dem i Pagtens Baand. Dette bringer dem i Erindring om en ny Pagt, der saa ofte er lovet i Skriften, at blive gjort med Israels Huus og med Judæ Huus, just paa den Tid de skal samles hjem fra deres lange Adspredelse. Nogle have formodet, at den nye Pagt at indsamle Israel oprettedes i Christi og hans Apostlers Dage. Men Paulus fortæller os, at det endnu var tilkommende i hans Dage. I det 11te Cap. 25de V. til Romerne, siger han: at Forhærdelse er kommen over en Deel af Israel, indtil Hedningenes Fylde er indgaaet; og saa skal det ganske Israel frelses; som skrevet er: fra Zion skal Befrieren komme, og afvende Ugudelighed fra Jacob; og denne er min Pagt med dem, naar jeg har borttaget deres Synder. Af dette lære vi, at Paulus forstod denne Pagt at være i den tilkommende Tid, ved Israels Gjenopreisning, i de sidste Dage, naar Hedningenes Tid skulde fuldkommes. Da skulde der komme en Befrier for Israel, og ikke før, efterdi de havde forkastet Befrieren, da han kom første Gang. Og han

selv sagde til Jøderne: „See, Eders Huus skal lades øde; thi jeg siger Eder: I skal fra nu af ikke see mig, indtil I sige: Velsignet være den, som kommer i Herrens Navn!“ (Matth. 23, 38). Da og ikke før skulde Pagten blive fornyet med Israel. Og lige det samme spurgte Apostlene, sigende: Herre! vil Du paa denne Tid oprette Israel Riget?“ (Ap. Gr. 1, 6). Frelseren svarede dem, at det tilkom ikke dem at vide Tid og Stund, hvilket Faderen havde forbeholdt sin egen Magt; men de skulde berede sig at modtage den Hellig-Aands Kraft og bære Vidnesbyrd om ham etc.; det var ligesom han vilde sige til dem: Dette Arbeide er ikke for Eder at fuldkomme; men det skal skee i Herrens bestemte Tid, ved hvem han vil; men gaae I hen og gjør den Gjerning, jeg har befalet Eder.

Atter siger Esaias i sit 61 Cap. 8 og 9 V. i en Tale om denne Pagt, at deres Sæd skulde kjendes iblandt Hedningerne og deres Afkom midt iblandt Folkene; og alle dem, der seer dem, skulde erkjende dem at være en Sæd, som Herren har velsignet. Nu veed vi, at det er et Spørgsmaal, som alene kan blive afgjort ved Aabenbaring, om Amerikas gamle Indbyggere er af Jacobs Sæd eller ikke. Atter, det er en Sag af megen Uvished, hvor de ti Stammer er og hvo de er; men den nye Pagt, naarsomhelst den kommer for Dagen, vil aabenbare disse Ting, og ikke længere lade os i Trivl; vi skal da kjende deres Sæd iblandt Hedningene, og deres Afkom midt iblandt Folket. Men! hvor forskjellig var ikke Følgerne af den Pagt, som gjordes for atten hundrede Aar siden, i dens Virkning paa Israel; den nedstyrtede dem i Vantro og gjorde at Alle, som har seet og hørt om dem siden, bekjender at de ere den Sæd, som Herren har f o r b a n d e t. Naar Pagten fornyes i de sidste Dage, vil Herren føre dem i Pagtens Baand ved at aabenbare sig for dem Ansigt til Ansigt. Lad mig spørge: Hvorledes gjør Gud en Pagt med Folket nogen Tid? Svaret maa

blive: Ved at meddele dem sin Villie ved virkelig Aabenbaring; thi, uden den vilde det blive umuligt at gjøre en Pagt imellem to Partier. For at oplyse denne Gjenstand ville vi anføre et Exempel. Vi see, hvorledes vi indgaaer Pagter med hverandre. F. Ex. en ung Mand ønsker at indgaae Ægteskabs-Pagt med en ung Pige, men berøv ham al Leilighed til at aabenbare sine Tanker for hende, og afskjær al directe Communication imellem dem, og det er umuligt at en Pagt kan komme istand imellem dem; og saaledes er det med den Almægtige. Han har aldrig indgaaet en Pagt med sine Skabninger uden Aabenbaring; og han kan ingenlunde gjøre det; kort sagt, naar han har oprettet en Pagt med Folket, hvor det har angaaet et heelt Folk, har han deri indesluttet Præstedømmet, Embeder og Autoriteter, tilligemed de Forordninger og Velsignelser, der hører til hans Pagt; og saaledes vil han gjøre denne Gang. Naar den nye Pagt oprettes, vil Guds Rige organiseres med alle dets Embeder, Forordninger, Gaver og Velsignelser, ligesom i gamle Dage men mere om dette, naar vi kommer til at afhandle om Guds Rige. Men spørger Du, hvad Trang har vi til at fornye en Pagt, som aldrig har været brudt?

Dersom Herren gjorde en Pagt i Apostlernes Dage og kaldte den en ny Pagt, hvi skulde den Pagt da fornyes igjen, da den staaer i fuld Kraft, saalænge den ikke brydes af nogen af Partierne! Det er en vigtig Undersøgelse, hvis Afgjørelse indbefatter hele Christenhedens Skjæbne. Vi maa derfor være meget omhyggelig til at gjøre Dommens Afsigelse fuldkommen tydelig og Beviset let at forstaae. At der var en ny Pagt gjort imellem Gud og Folket i Christi og hans Apostlers Dage, vil ingen vove at benegte; og dersom den Pagt aldrig har været brudt, maa den staae i sin fulde Kraft endnu i denne Dag, og følgelig er der ingen Trang for en ny. Det tilkommer altsaa at bevise, at den Pagt har været brudt, aldeles brudt, saa at den ikke

er i Kraft, hverken iblandt Jøder eller Hedninger, og at de har forlist deres Embeder, Myndigheder, Kræfter, og Velsignelser, saa at det ikke længere er kjendt iblandt Menneskene. For at kunne gjøre dette, maa vi eftersee hvilke disse Embeder, Myndigheder, Kræfter og Velsignelser var, og da see, om de er endnu kjendte iblandt Menneskene.

Vi læse, at Embeder bestod i Apostler, Propheter Evangelister, Hyrder og Lærere, alle inspirerede, og sat i Menigheden af Herren selv, for de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Betjening o. s. v. Og de skulde blive ved i Menighed, indtil de alle naaede til Eenhed i Troen og Guds Sons Erkjendelse, til Mands Modenhed, til Christi Fyldes voxne Alder.

For det Andet, Aandsgaverne, hvilke nogle kalde overnaturlige, var Kræfterne og Velsignelserne, der hørte til den Pagt, hvorsomhelst den existerede, iblandt Jøder eller Hedninger, saa længe som den var i Kraft. Nu vil jeg spørge den christne Verden, eller enhver af dens Secter eller Partier, om de har Apostler, Propheter, Evangelister, Hyrder og Lærere inspirerede fra det Høie, tilligemed alle den Helligaands Gaver og Velsignelser, som tilhørte den evangeliske Pagt? Hvis ikke, da er baade den Pagts Embeder og Kræfter ophørt.

Og det maa være formedelst Brud af den Pagt at det er skeet; thi saaledes mistede Jøderne disse Velsignelser, da de overgaves til Hedningene. Og Paulus sagde til Hedningene i hans 11 Cap. til Romerne, at dersom de ikke bliver ved i Godheden, vil de falde ligesom Jøderne før dem. Men til at bevise ved videre Udvikling, at Evangeliets Pagt har været brudt af Jøder og Hedninger og alle Folk, saa at den ikke længere er i Kraft, skal jeg anføre Esaias 24, 1—6. „See, Herren udtømmer Landet, og gjør det øde; og forvender dets Skikkelse, og adspreder dets Indbyggere. Og det skal gaae Præsten saasom Folket, Tjeneren saasom hans Herre, Tjenestepigen saasom hendes Frue;

den, der kjøber, saasom den, der sælger; den, der udlaaner, saasom den, der laaner; den, der sætter paa Aager, saasom den, der tager paa Aager af ham. Landet skal blive saare udtømt, og saare bedrøvet; thi Herren har talet dette Ord. Landet sørger, det forsmægter; Jorderige er afmægtigt, det forsmægter; de Høie af Folket i Landet ere blevne afmægtige; thi Landet er besmittet for dets Indbyggeres Skyld, thi de overtræde Love, forvende Skikke, gjøre en evig Pagt til Intet. Derfor fortærer Forbandelsen Landet, og de, som boe deri, blive ødelagte; derfor blive de brændte, som boede i Landet, og der skulle blive faa Mennesker tilovers." I disse faa Vers opdager vi, at den samme Ulykke venter Præster som Folk, Rige som Fattige, Trælle som Frie, saa at de alle vil blive opbrændte paa Faa nær; og Klagen er, at Landet er besmittet af sine Beboere, fordi de have overtraadt Love, forvendt Skikke, og tilintetgjort en evig Pagt. Nu, det kunde ikke været talt om noget andet end Pagten, Budene og Evangeliets Love, gjort med Folket i Apostlernes Dage; thi uagtet en tidligere Pagt kunde have været brudt, saa er det dog ikke skeet, at alle Jordens Indvaanere paa nogle Faa nær er blevne ødelagte ved Ild, for at have brudt nogen Pagt, men denne Ødelæggelse skal komme med Ild, lige saa bogstavelig, som Floden i Noæ Dage, og den vil fortære baade Præster og Folk paa Jorden, og det fordi de har brudt Evangeliets Pagt, med dets Love og dets Anordninger; ellers maa vi have en ny Udgave af Bibelen og udlade det 24de Cap. af Esaias.

Nu, efter at have besvaret dette Spørgsmaal, haaber jeg, Læseren vil see Nødvendigheden af en ny Pagt, til at frelse de Faa, der ikke vil blive brændte. Vi vil derfor slippe denne Gjenstand for Øieblikket og vende tilbage til Israels Forsamling: Behag at læse det 36, 37, 38 og 39 Capitel af Ezekiels Propheti. I det 36te Capitel vil Du opdage en Forjættelse til

Israel, at de skal vende tilbage fra alle de Nationer, hvor de har været adspredte, og blive bragt igjen til det Land Gud gav deres Fædre. Jerusalem skal blive fuld med Menneske-Hjorder, og alle Judæas ødelagte Stæder skal atter blive opbyggede, befæstede og beboede Landet skal blive befæstet, pløiet og befæstet, pløiet og og besaaet, saa at der skal siges, „dette Land, som var ødelagt, er blevet som Edens Have." Og Hedningene, som bliver tilovers trindt omkrin, skulle fornemme, at jeg Herren, jeg har bygget de Nedbrudte, plantet de Ødelagte; jeg Herren, jeg har talet og gjort det." „Saa skulle de øde Stæder blive fulde med Menneske-hjorde, og de skulle fornemme; at jeg er Herren." I det 37te Capitel vil Du finde, efter Synet om de Dødes Opstandelse, at Propheten gaaer videre og taler om, at de to Nationer skulde blive til een Nation paa Israels Bjerge, og at een Konge skal være Konge for dem Alle; og at naar dette opfyldes, skulle de ikke mere adskilles i to Kongeriger. Ydermere skal Herrens Tabernakkel være hos dem, og hans Helligdom midt iblandt dem til evig Tid; han vil bestandig være deres Gud, og de skal ligeledes være hans Folk. „Og Hedningene skulle fornemmer at jeg er Herren, som helliger Israel, naar min Helligdom bliver midt iblandt dem evindeliggen." (Sidste Vers.) Nu, det er et velbekjendt Factum, at Juda og de ti Stammer har aldrig været een Nation paa Israels Bjerge, siden de Dage, de bleve først adskilte i to Nationer.

Men, naar dette skeer, skal endog selve Hedningene fornemme det, og blive overbeviste om den sande Gud ligesom Cyrus. Nu, dersom de christne Missionærer skulde omvende Verden, førend Herren gjør dette store Værk, da vil det spare Herren den Umage, at gjøre det efter sin egen Viis, og Prophetiernes Opfyldelse vil ikke behøves, og Herrens Ord vil slaae feil, og hele Verden vil falde til Vantro. Retteligen sagde Herren: „mine Tanker ere ikke Eders Tanker, og mine Veie

ere ikke Eders Veie." Kap. 38 og 39 viser os et Syn af mange Nationer, forenede under eet stort Hoved hvem det behager Herren at kalde Gog; og ridende paa Heste, bevæbnede med alle Slags Vaaben, kommer de op imod Israels Bjerge, som en Sky, der skjuler Landet; deres Øiemed er at røve og borttage Guld og Sølv, Fæe og Gods i stor Mængde.

Dette er en Begivenhed, som skal skee efter Jødernes Tilbagegang og Jerusalems Gjenopbyggelse; medens Stæderne i Judæas Land er uden Mure, og har hverken Stænger eller Porte. Men, naar de er lige ved at opsluge Jøderne og ødelægge deres Land, see, da skal Herrens Grumhed opstige, og et mægtigt Jordskjælv vil komme, saa at Havets Fiske og Himmelens Fugle og Dyrene paa Marken, og alle krybende Dyr og alle Mennesker paa Jorden skal bæve for hans Nærværelse, og alle Mure skal falde til Jorden, og hver Mands Sværd skal være vendt imod hans Næste i denne Hær, og Herren skal lade regne over ham og hans Hærskarer, og over de mange Folk, som er med ham, en overskyllende Regn med Hagelstene, Ild og Svovl. Og saaledes vil han vise sig at være stor og herlig for mange Nationers Øine, og de skal kjende, at Han er Herren; saaledes skal de falde paa aaben Mark, paa Israels Bjerge, Gog og al hans Hær, Heste og Ryttere; og Jøderne skal gaae ud og samle Krigsvaaben, saasom Spydstager, Skjolde, Buer og Pile; og disse Vaaben skal tjene Israels Stæder til Brændsel i syv Aar, saa at de skal intet Træ hugge i Skovene, thi de skal brænde Vaabnene ved Ilden; og de skulle røve dem, af hvilke de er røvede, og plyndre dem, som dem plyndrede, og de skal samle Guld, Sølv og Klæder i stor Overflødighed. Paa denne Tid skal Himmelens Fugle og Markens Dyr have en stor Fest; ja de skal æde det Fede, til de bliver mættede, og drikke Blod, indtil de bliver drukne. De skal æde Øversters, Kongers, de Vældiges og Krigsfolkets Kjød. Men Jøderne

vil have en meget alvorlig Pligt at fuldbyrde, hvilket vil optage ikke mindre end syv Maaneder, nemlig: deres Fjenders Begravelse. De vil udvælge en Plads paa den østlige Side af Søen, kaldet de Reisendes Dal; og der skal de begrave Gog og hans Mangfoldighed, og de skal kalde den Hamon Gogs Dal. Og Stanken skal være saaledes, at den skal stoppe Næsen paa de Reisende, og saaledes skal de rense Landet. „Og jeg vil sætte min Herlighed iblandt Hedningene; og alle Hedningene skal see min Dom, som jeg har udført, og min Haand, som jeg har lagt paa dem. Og Israel Huus skal fornemme, at jeg er Herren deres Gud, fra den samme Dag og fremdeles. Og Hedningene skal kjende, at Israels Huus er bortført for deres Misgjerninger, derfor at de have forgrebet sig imod mig, hvorfor jeg har skjult mit Ansigt for dem, og givet dem i deres Fjenders Haand, saa at de er allesammen faldne ved Sværdet. Efter deres Ureenhed, og efter deres Overtrædelse har jeg gjort imod dem; og jeg skjulte mit Ansigt for dem. Derfor sagde den Herre Gud saaledes: Nu vil jeg vende Jacobs Fængsel, og forbarme mig over det ganske Israels Huus, og være nidkjær for mit hellige Navn. Og de skulle bære deres Forsmædelse og al deres Forgribelse, med hvilken de have forgrebet sig imod mig, der de boede tryggeligen i deres Land, og der var ingen, der forfærdede dem. Naar jeg fører dem tilbage fra Folkene, og sanker dem af deres Fjenders Lande, og naar jeg bliver helliggjort iblandt dem for mange Hedningers Dine, da skal de fornemme, at jeg er Herren deres Gud, idet jeg har bortført dem til Hedningerne, og nu samler dem til deres Land; og jeg vil ikke ydermere lade nogen af dem blive tilovers der. Jeg vil og ikke ydermere skjule mit Ansigt for dem; thi jeg har udøst min Aand over Israels Huus, siger Gud Herren."

I det foregaaende opdager vi, at Hedningene vil kjende, at Israels Huus har været landflygtig for dets Ugudelighed; men samles igjen ved Guds Haand, efter at have baaret Skammen for alle dets Overtrædelser; og Israels Huus skal kjende, at det var Herren deres Gud, som bortførte dem i Landflygtighed iblandt Hedningerne, og at det var Ham, som samlede og forsparede dem, og Han vil ikke mere skjule sit Ansigt for dem, men vil udgyde sin Aand over dem.

O! Du blinde, haardnakkede og haardhjertede Slægt, som løber om med Bibelen iblandt alle Folk; vil hele Nationer være saa blinde, at opfylde denne Propheti, og ikke vide det førend det bringer Fordærvelse over deres egne Hoveder? Hvorfor denne store Blindhed? Ak! det er, fordi falske Lærere fortæller dem, at Bibelen maa forstaaes aandeligen. Andre paastaaer, at disse Prophetier kan ikke blive forstaaet førend de bliver fuldkommen opfyldte. Dersom dette var Tilfældet, kunde vi aldrig undflye de deri forud forkyndte Domme, men maatte vedblive at være Mørkets Børn, indtil de uforvarendes kom over os og feiede os bort fra Jorden. Ville det da være Trøst at skue tilbage og see dem opfyldte? Men velsignet være Gud, som ved Daniels Mund har sagt os, at mange skulle løbe til og randsage Bogen, og Kundskab skal blive mangfoldig, og at de Vise skulle forstaae det, men ingen af de Ugudelige skulle forstaae det. (Dan. 12). Og nu tillad mig at spørge, hvo ere mere ugudelige, end de egensindige, blinde Veiledere, som fortæller os, at vi kan ikke forstaae Skriften?

Zacharias har i sit 14de Capitel fortalt os meget betræffende det store Slag, og de Nationers Nederlag, som fegter imod Jerusalem; og han har sagt det i rene Ord, at Herren skal komme lige paa den bestemte Tid og ødelægge denne Hær; ja i Sandhed, medens de ere i Færd med at tage Jerusalem, og har allerede havt god Lykke med at indtage Halvdelen af Staden;

plyndret deres Huse og skjændet deres Qvinder, — da see, deres længe forventede Messias skal pludselig vise sig og staae paa Oliebjerget, lige for Jerusalem, mod Østen, at stride imod disse Nationer og befrie Jøderne. Zacharias siger (14, 4), at Oliebjerget skal revne midt ad fra Østen og til Vesten, og den ene Halvdeel skal vige mod Norden og den anden mod Sønden, og pludselig dannes en meget stor Dal, til hvilken Jøderne skal fly for Beskyttelse mod deres Fiender, ligesom de flyede for Jordskjælvet i de Dage, da Ussias var Konge i Juda; medens Herren kommer og alle de Hellige med ham. Da vil Jøderne see den længe forventede Messiias komme i Kraft til deres Frelse, som de altid har forventet. Han vil ødelægge deres Fiender og frelsr dem just i den yderste Bestyrtelse, naar de er færdig at blive opslugt af deres Fiender. Men stor vil deres Forbauselse være, naar de skal falde ned for Fødderne af deres Befrier, og erkjende ham for deres Messias, idet de opdage Saarene, der engang bleve gjorte i hans Hænder, Fødder og Side, og, ved at adspørge, gjenkjende Jesus af Nazareth, Jødernes Konge, den Mand, som saalænge har været forkastet. Vel sagde Propheten (12,12): De skal sørge og hyle enhver Slægt for sig selv og deres Hustruer for sig selv. Men Himlen være Tak, der vil være en Ende paa deres Bedrøvelse; thi han vil tilgive dem deres Overtrædelser, og rense dem fra al Ur:enhed. Jerusalem skal være en hellig Stad fra den Tid af; og alt Landet skal blive forandret til en Slette fra Geba til Rimmon, og skal blive ophøiet og beboet paa sit Sted, og Mennesker skal boe der, og der skal ikke mere komme Fordærvelse over Jerusalem; „og i de samme Dage skal der være een Herre, og hans Navn eet, og Herren skal være Konge over al Jorden.“ (14, 9).

Johannes i hans 11te Cap. af Aabenbaringen taler meget mere omstændeligt om denne Begivenhed. Han siger os, at efter at Staden og Templet er igjen

opbygget af Jøderne, vil Hedningerne træde den under Fødder i to og fyrretyve Maaneder, i hvilken Tid der vil være to Propheter, der uophørligen skal prophetere og gjøre kraftige Mirakler. Og det synes, at Hedningenes Hær skal blive forhindret fra aldeles at ødelægge og forstyrre Staden, saa længe disse to Propheter vedblive at være iblandt dem. Men efterat de har anstrengt sig i tre og et halvt Aar, vil de tilsidst faae Magt til at omkomme disse to Propheter, og derefter skal de overløbe meget af Staden, og sende Gaver til hverandre, fordi disse to Propheter er døde, og imidlertid ikke tilstede deres døde Legemer at begraves, men lade dem ligge paa Jerusalems Gader i tre og en halv Dag, medens Hedningenes Hær, der vil bestaae af mangeslags Nationer og forskjellige Tungemaal, skal gaae som Røvere gjennem Jødernes Stad og see deres døde Legemer liggende paa Gaderne. Men efter tre og en halv Dags Forløb skal Guds Livsaande pludseligen komme i dem, og de vil blive opreiste og staae paa deres Fødder, og stor Frygt vil falde paa dem, der seer dem. Og da skal de høre en Røst fra Himlen, sigende: „Stiger hid op!“ og de vil opstige til Himlen i en Sky, og deres Fjender skal see det. Efter at have beskrevet alle disse Ting, da kommer Rystelserne, som Propheten Ezechiel har forudsagt, og Oliebjergets Kløvelse, som Propheten Zacharias har talt om. Johannes siger: „Og i samme Stund skete et stort Jordskjelv og Tiendedelen af Staden faldt; og der blev ihjelslaaet i Jordskjelvet 7000 Personer“. (Aab. 11, 13). Og en af de næste Scener, som følger efter, er Lyden af en stærk Røst sigende: „Denne Verdens Riger er blevne vor Herres og hans Salvedes, og han skal regjere i al Evighed.“

Nu, efter at have sluttet Beskrivelsen af disse store Begivenheder, omtalt af disse Propheter, vil jeg kun endnu bemærke, at der ikke er nogen Vanskelighed

med at forstaae dem alle at være fuldkommen tydelige og bogstavelige i deres Opfyldelse.

Det være nok at sige, Jøderne samles hjem og gjenopbygger Jerusalem. Nationerne samler sig imod dem til Strid. Deres Armeer omringer Staden, og har meer eller mindre Magt over dem for tre og et halvt Aar. Et Par jødiske Propheter, ved deres kraftige Mirakler, holder dem fra aldeles at overvinde Jøderne; indtil de tilsidst selv bliver ihjelslagne, og Staden er for en stor Deel overladt til deres Fienders Barmhjertighed i tre og en halv Dag; de to Propheter opreises fra de Døde og opstiger til Himmelen. Messias kommer, ryster Jorden, ødelægger Hedningenes Hærskarer, frelser Jøderne, renser Jerusalem, afhugger al Ugudelighed af Jorden, opreiser de Hellige fra de Døde, bringer dem med sig, og begynder sin Regjering for et tusinde Aar, i hvilken Tid hans Aand vil være udgydt over alt Kjød; Mennesker og Dyr, Fugle og Slanger vil være fuldkommen uskyldige, og Fred, Kundskab og Guds Herlighed skal bedække Jorden, ligesom Vandet skjuler Havets Bund; og Riget og Rigernes Storhed, som er under al Himlen, gives til det Folk, som er de Hellige af de høie Himle.

Under disse tusinde Aar vil Satan være bundet, og ikke have Magt at friste Menneskenes Børn. (Aab. 20). Og Jorden selv vil blive befriet fra Forbandelsen, som kom formedelst Syndefaldet. De ujævne Steder vil blive slette, de ufrugtbare Ørkener frugtbare; Bjergene jævnede, og Dalene ophøies, og Torne og Tidsler skal ikke mere blive fundne; men al Jorden skal vinde i Styrke og Overflødighed til de Guds Hellige. Men efter at de tusinde Aar ere tilende, vil Satan blive løst, og skal gaae ud og forføre Nationerne, som boe i Jordens fire Hjørner, og samle dem til Strid og føre dem op til Strid imod de Helliges

Leir. Denne store og sidste Strid skal finde Sted imellem Gud og Satan om Overherredømmet paa Jorden. Satan og hans Hær skal blive overvunden. Og efter disse store Ting kommer Verdens Ende; de Ugudeliges Opstandelse og den sidste Dom. Og der skal blive en ny Jord og en ny Himmel, thi den forrige Jord og den forrige Himmel skulle forgaae, det er, de vil blive forandrede fra timelige til evige og gjorte passende til Ophold for Udødelige. Da kommer Jerusalem ned fra Gud udaf Himlen, havende været fornyet saavelsom Himlen og Jorden. For „see," sagde han, „jeg gjør alle Ting nye". Denne nye Stad paa den nye Jord med den Herre Gud og Lammet midt i den, synes at være Menneskenes evige Opholdssted, saa at efter al vor Længsel efter et Sted udenfor Tid og Rum, som Digteren siger, kommer vi tilsidst til den rette Forstand, nemlig at Mennesket er beskikket til for evig at beboe den selvsamme Planet, paa hvilken han først blev skabt; hvilken skal blive igjenløst, helliggjort, fornyet, renset og beredet som en evig Arv for Udødelighed og evigt Liv, med den hellige Stad til dens Hovedstad; Guds Throne i dens Midte, som Sædet for Overherredømmet, og vandet med en Strøm, klar som Krystal, kaldet Livsens Vand, udspringende fra Jehovas Throne, paa hver Side prydet med Træer af uforgængelig Skjønhed. „Velsignede ere de, som gjøre hans Befalinger, at de maa have Adgang til Livsens Træ, og indgaae gjennem Stadens Porte". Ved denne Tid begynder vi at forstaae Frelserens Ord: „Velsignet ere de Sagtmodige, thi de skal arve Jorden". (Matt. 5, 5). Ogsaa den Sang, som Johannes hørte i Himlen, hvilken sluttedes saaledes: „Vi skal regjere over Jorden". Læser, bliv ikke forfærdet; sæt Du skulde blive henrykket til Himlen, der at staae med de Igjenløste af enhver Nation, Slægt, Tungemaal og Folk, og forenes med dem i Sang; og til Din Forbauselse, al Himlen er fyldt med Glæde,

medens de stemmer Udødelighedens Harper i frydefuld Forsmag paa en Dag, naar de skal regjere paa Jorden — en Planet nu under Satans Herredømme, et Opholdssted for Uselhed og Elendighed, fra hvilken Din glade Aand havde taget Flugten, og som Du formoder, et evigt Farvel. Du kunde maaskee blive forfærdet for et Dieblik, og spørge ved Dig selv, hvorfor har jeg aldrig hørt dette Thema synge iblandt Kirkerne paa Jorden? Vel, min Ven, Svaret vilde være, fordi Du levede i en Dag, da Folk ikke forstod Skriften.

Abraham vilde fortælle Dig, Du skulde have læst Guds Forjættelser til ham, 1 Mos. 18, 8. hvor Gud ikke alene lover Canaans Land til hans Sæd til en evig Besiddelse, men ogsaa til ham. Du skulde have læst Stephani Vidnesbyrd, Ap. Gr. 7, 5, ved hvilket Du vilde have lært, at Abraham aldrig havde arvet de forjættede Ting, men var endnu i Forventelse at blive opreist fra de Døde og blive bragt til at Canaans Land. Ja, siger Ezechiel, dersom Du havde læst det 37te Capitel af mine Prophetier, Du vilde have fundet en udtrykkelig Forjættelse, at Gud vilde aabne al Israels Huses Grave, deres, som vare døde, og samle deres tørre Been tilsammen, hvert i sit eget Sted, og lade Sener og Kjød og Hud komme paa dem, og give sin Aand i dem, og de skal leve; og da, istedetfor at blive optaget til Himlen, de skal blive ført ind i Canaans Land, hvilket Herren gav dem, og de skal eie det. Men, endnu forbauset, kunde Du vende Dig til Job; og han, forundret over at finde een ubekjendt med en saa tydelig Gjenstand, vilde udbryde: Har Du aldrig læst mit 19de Cap., fra det 23de til det 27de Vers, hvor jeg siger: Gid mine Taler maatte nu blive skrevne! gid de kunde prentes i en Bog! sigende, at jeg vidste min Frelser levede og skulde staae paa Jorden i de sidste Dage, og at jeg skulde see ham i mit Kjød, jeg og ikke en anden; skjøndt Orme skulde fordærve dette Legeme? Endog

David, Israels behagelige Sanger, vil erindre Dig om hans 37te Psalme, hvor han gjentagen siger, at de Sagtmodige skal arve Jorden evindeligen, efter at de Ugudelige ere udryddede. Og sidst af Alt, vilde Frelserens Røst behageligen lyde i Dine Øren, som han i Bjergprædikenen erklærer eftertrykkelig: „Velsignede ere de Sagtmodige, thi de skulle arve Jorden". Til disse Ting vilde Du svare, jeg har visseligen læst disse Steder, men mig har altid været lært at troe, at de ikke skulde forstaaes saaledes, og derfor har jeg aldrig forstaaet dem forend nu. Lad mig gaae og fortælle Folk, hvor forunderlig mine Øine er blevne opladte siden jeg ankom i Himlen, kun ved at have hørt en kort Sang. Det er sandt, jeg har hørt meget af Himlens Herlighed beskrevet, medens jeg var paa Jorden, men tænkte aldrig paa deres Glæde i at forestille sig, at de vilde komme tilbage til Jorden. Frelseren siger: „De har Moses og Propheterne, dersom de ikke vil troe dem, saa troe de ikke heller, om ogsaa Een skulde opstaae fra de Døde". (Luc. 16, 30).

Vi vil nu vende tilbage til Gjenstanden for Messias's Komme og Indførelsen af disse herlige Dage, kaldet Millenniet, eller Hvilen for et tusinde Aar. Vi samler af Prophetiernes Mark, gjennem hvilken vi har passeret, følgende Kundskaber, først, at denne herlige Tid vil blive aabnet med Christi personlige Komme og alle de Helliges Opstandelse. For det Andet, at alle de Ugudelige vil blive udryddede af Jorden, ved store Ødelæggelser og Domme fra Gud og ved Ild, i hans Tilkommelse, saa at Jorden vil blive renset ved Ild fra sine ugudelige Indbyggere, ligesom den engang blev det ved Vand; og denne Glødning vil indslutte Præsterne saavelsom Folket, Alle, undtagen nogle Faa, skal blive opbrændte. Denne Opbrændelse tilfalder i Besynderlighed meest den faldne Kirke, mere end Hedningerne eller Jøderne, hvilke de nu søger at bringe til Omvendelse. Vee Eder, I Hedninger, som kalder

Eder selv Herrens Folk, som har tilintetgjort Guds Lov ved egne Traditioner; thi forgjæves raaber I Herre! Herre! og gjør ikke de Ting, som Jesus befaler; forgjæves tilbeder I ham, lærende menneskelige Lærdomme og Befalinger. See, Herrens Sværd hænger over Eder, og uden I omvender Eder, det vil snart falder paa Eder; og det vil være taaleligere for Jøderne og Hedningerne i disse Dage end for Eder. See, I smigre Eder med, at den herlige Dag, omtalt af Propheterne, vil blive aabnet ved Eders moderne Opfindelser og bekostelige Planer, hvilke gaaer ud paa den Opgave, at omvende Jøderne og Hedningerne til de forskjellige Secters Principer, som nu existerer iblandt Eder; og I forventer, naar det er gjort, at see et Millennium efter Eders egne Indbildninger. Men Jøderne og Hedningerne vil aldrig blive omvendte som et Folk, ved nogen anden Plan end den, som er beskrevet i Bibelen til Israels store Gjenoprettelse. Men I findes at arbeide under en brudt Pagt og modnes til Ilden saa stærkt som muligt. Men regn mig ikke blandt Eders Fiender, fordi jeg fortæller Eder Sandheden; thi Gud er mit Vidne, at jeg elsker Eders Sjæle for meget til at holde nogen Sandhed tilbage fra Eder, hvor haard den end maa synes. At blive saaret af en Ven er bedre end at blive kysset af en Fjende. Nu, angaaende Tidernes Tegn, det Spørgsmaal monne ofte opstaae: Naar skal disse Ting skee, og hvad Tegn skal der blive, naar disse Ting skal skee? Mig er ofte gjort det Spørgsmaal, om det er nær forhaanden. Jeg vil derfor fortælle Eder Alt, hvoraf I selv kunde slutte Eder til, naar det er nær for Doren, og ikke behøve at være afhængig af andres Kundskab.

Betragter engang Æbletræet og alle Træerne. Naar de begynder at udskyde deres Blade, vide I selv, at Sommeren stunder til; og saa iligemaade naar I skal erfare store Jordskjælv, Dyrtid, Pestilentzer og

Plager af ethvert Slags; naar Havsbølgerne stige over deres Bredder, og alle Ting kommer i heftig Bevægelse, naar Nationerne belægges med Forvirring og Bestyrtelse; naar Menneskene mistrøstes ved Frygt for de Ting, der kommer over Jorden, naar Du seer Tegn i Himlen oventil og paa Jorden nedentil, Blod og Ild og Røgdamp, Solen omvendes til Mørke, og Maanen til Blod, og Stjernerne kastes fra deres Baner — naar Du seer Jøderne forsamles til Jerusalem og Armeer og Nationer forsamles imod dem til Strid, da maa Du vide med en fuldkommen Kundskab, at Frelserens Komme er nær for Døren. „Sandelig, sandelig, siger jeg Eder, denne Slægt skal ikke forgaae førend dette skeer altsammen." (Matt. 24, 32). Himlen og Jorden skal forgaae, men ikke et Ord skal slaae feil af alt det Herren har talet ved sine hellige Propheters og Apostlers Mund. Hvo som vil see til Propheternes Ord, og til det Ord, som Jesus Christus har sagt om denne Gjenstand, vil blive overbeviist om, at alle Tegnene, om hvilke jeg har talt, er tydelig udpegede, som Tegnene paa hans Komme. Men uagtet alle disse Ting er nedskrevne, vil hans Komme alligevel overraske Verden uformodentlig, ligesom Syndfloden i Noæ Dage. Aarsagen er, de vil ikke forstaae Propheterne. De vil ikke fordrage sund Lærdom. Deres Øren er bortvendt fra Sandhed til Fabler formedelst falske Lærere og menneskelige Forskrifter; og hvad der er endnu værre, naar Gud sender Mænd med en ny og evig Pagt, og udruster dem med Frimodighed til at vidne om Sandheden, de vil blive behandlede ligesom Guds Tjenere fordum er blevne behandlede af de faldne Kirker; hver Kirke vil holde sig til sine egne Fordomme og vil forenes i dette: „Der er ingen Nødvendighed for disse nye Ting, den gode gamle Maade er den rigtige;" medens de paa samme Tid vandrer saa mange forskjellige Veie, som der er Secter, og ere ikkun enige i at forfølge og tale allehaande Ondt imod de Fiskere og Jægere, som Gud

sender. Men Gud skee Tak, der er Individer i enhver Sect, som ydmygt søger efter Sandheden, og som vil forstaae Sandhedens Røst og blive indsamlet og plantet i den nye og evige Pagt; og de vil blive adopteret i Israels Familie, og vil blive samlet med dem, og være Deeltagere i den samme Forjættelses-Pagt. Ja, som Jeremias siger, i det 16de Capitel, „Hedningene skal komme til Dig fra Jordens Ender, og skal sige: „Vore Fædre eiede dog Falskhed, ja Forfængelighed, og det kunde intet gavne dem.“ Men som Jøderne oversaa hans første Komme, og ikke forstod Propheterne, og fæstede deres hele Forhaabning paa hans herlige Komme i de sidste Dage, til at gjenoprette Israels Kongerige og hevne dem paa deres Fjender, og ved denne Misforstaaelse de blev afbrudte og adspredte; saaledes vil Hedningene oversee Propheterne betræffende hans andet Komme, ved at blande dem med den sidste Dom, som ikke vil finde Sted førend de tusinde Aar er tilende. Og denne gruelige Misforstaaelse vil, istedetfor at afbryde og adsprede Hedningene, aldeles sønderstøde dem.

O! mine Brødre efter Kjødet, min Sjæl sørger over Eder; og havde jeg en Røst, som en Basun, jeg vilde raabe; Vaagner op! Vaagner op! og vækkes af Eders Slummer; thi Tiden er fuldkommet, Eders Ødelæggelse er for Døren, „thi jeg har hørt fra Herren, den Herre Zebaoth, en fuld Fordærvelse, besluttet over den hele Jord“. (Es. 28, 22). Bereder Eder at møde Eders Gud! Og atter, vaagner op, I af Israels Huus, og opløfter Eders Hoveder; thi Eders Forløsning er kommet nær, ja, reiser bort, gaaer ud herfra og samles hjem fra Eders lange Adspredelse; opbygger Eders Stæder; ja gaaer ud fra Nationerne fra den ene Ende af Himlen til den anden; men lad ikke Eders Flugt skee i Hast: thi Herren vil gaae foran Eder og Israels Gud skal være Eders Bagtrop. Og sluttelig vil jeg sige til Alle, baade Jøder og Hedninger: om-

vender Eder, omvender Eder; thi Herrens store Dag er nær; thi dersom jeg, som er et Menneske, opløfter min Røst og kalder paa Eder til Omvendelse, og I hader mig, hvad vil I sige, naar Dagen kommer, da Tordnernes Røst skal høres til Jordens Ender, sigende for Alles Øren, som lever: „Omvender Eder og bereder Eder for Herrens store Dag!" Ja atter, naar Lynene skulle udgaae fra Østen indtil Vesten, og yttre deres Røst til Alle, som lever og bringe Ørene til at klinge, sigende disse Ord: Herrens store Dag er kommet! Og endnu mere: Herren skal yttre sin Røst udaf Himlen sigende: „Hører I Jordens Nationer de Ord, som Gud har talet til Eder: O, I Jordens Nationer, hvor gjerne har jeg ikke villet samle Eder, ligerviis som en Høne sine Kyllinger under sine Vinger, men I have ikke villet. Jeg har ofte kaldet paa Eder ved mine Tjeneres Mund og ved Engles Sendelse, og ved min egen Røst, og ved Tordenens Røst, og ved Lynets Røst, og ved Hagels Røst, og ved Dyrtids Røst, og ved alle Slags Pestilentses Røst, og ved Basunens høie Røst, og ved Dommens Røst, og ved Barmhjertighedens Røst Eders hele Liv igjennem, og ved Herlighedens og Ærens Røst; og ved det evige Livs Rigdoms Røst. Jeg har villet frelse Eder med en evig Frelse i mit Rige, men I have ringeagtet mit Ord og mine Indbydelser. See, Dagen er kommet, min Harme er fuld, og min Vredes Kalk skulle I nu udtømme.

Tredie Capitel.

Om Guds Rige.

„Søger først Guds Rige."

Dette var Frelserens Befaling medens han paa Jorden underviste Menneskenes Børn.

Efter at have taget en almindelig Oversigt over de Prophetier, der er opfyldte og over dem, der skal opfyldes, vil vi nu skride frem at opfylde Jesu Befaling og udsøge Guds Rige. Men forend vi gaaer videre, vil jeg atter raade Læseren, ikke at følge mig i disse Undersøgelser med mindre han er beredt til at opofre enhver Ting, endog hans gode Navn og Liv, dersom det skulde være nødvendigt for Sandhedens Sag; thi dersom han skulde engang faae Øie paa Guds Rige, vil han blive saa glad, at han aldrig vil hvile tilfreds, forend han er bleven en Undersaat i samme. Og dog vil det være saa uligt ethvert andet Religionssystem, som nu existerer paa Jorden, at han vil blive forbauset over at nogen Person, med Bibelen i sin Haand, skulde nogensinde have antaget noget af de menneskelige Systemer for Guds Rige. Der er visse Kræfter, Privelegier og Velsignelser tilhørende Guds Rige, hvilke ikke findes i noget andet Rige, eller nydes af noget andet Folk. Ved dette var det bestandigt adskilt fra alle andre Riger og Systemer, saa at naar den, som har et forskende Sind og søger Guds Rige, eengang

bliver bekjendt med dets Eiendommeligheder, behøver han ikke at tage Feil eller være i Uvished, naar han har fundet det. Men førend vi gaaer videre i vor Undersøgelse, lad os blive enig om Meningen af Benævnelsen „Guds Rige“ eller Betydningen af dette Navn, naar vi bruger det; thi Nogle mene dermed Herlighedens Rige hisset, og Andre mene deres egne Sjæles Nydelse og Glæde, medens atter andre forstaae derved Guds organiserede Regjering paa Jorden. Naar vi taler om Guds Rige, da ønsker vi at det skal forstaaes saaledes, at vi dermed mener Guds organiserede Regjering paa Jorden.

Nu Læser, vil vi gaae ind paa den vide Mark foran os og opsøge Riget. Men bi, lad os eftertænke: hvad er et Rige? Jeg svarer, for at danne et Rige, enten i Himmelen eller paa Jorden, udfordres der fire Ting, nemlig: først, en Konge, for det andet, befuldmægtigede Embedsmænd, tilbørlig qvalificerede til at udføre hans Ordinancer og Love; for det tredie, en Lovbog, efter hvilken Undersaatterne blive regjerede, for det fjerde, Undersaatter som regjeres. Hvor disse Dele findes i deres rette Orden med regelmæssig Authoritet, der er et Rige; men hvor nogen af disse har ophørt at være, der indtræder en Opløsning, og Riget er ikke mere, indtil det igjen organiseres paa den samme Maade, som tilforn. I denne Henseende er Guds Rige ligt alle andre Riger. Hvorsomhelst vi finder Embedsmænd, retteligen befuldmægtigede og qvalificerede af den Herre Jesus, tilligemed hans Ordinantser og Love, bestaaende i Reenhed, ublandede med menneskelige Forskrifter eller Bud, der existerer Guds Rige og der aabenbarer Guds Magt sig, og hans Velsignelser nydes der som i gamle Dage.

Vi skal nu betragte Guds Riges Oprettelse i Apostlenes Dage. Den første Tilkjendegivelse af dets nære Komme skete ved en Engel til Zacharias, lovende ham en Søn, som skulde gaae foran Kongen og be-

rede hans Vei. Den næste Aabenbaring var til Maria og siden til Joseph, ved en hellig Engel, lovende at Messias skulde fødes, medens den Hellig Aand til samme Tid aabenbarede til Simon i Templet, at han skulde ikke døe førend han havde seet Frelseren. Saaledes begyndte alle disse, tilligemed Hyrderne og de vise Mænd fra Østerland, at fryde sig med en uudsigelig og herlig Glæde, medens den hele Verden rundt omkring dem ikke kjendte Anledningen til deres Glæde. Efter disse Tildragelser syntes Alt at hvile i tans Forventning, indtil Johannes havde naaet den mandlige Alder, da kom han fra den tilgrændsende Ørken i Judæa med en ny og forunderlig Proclamation, raabende: „Omvender Eder, thi Himmeriges Rige er nær," døbende til Omvendelse, sigende dem tydelig at deres Konge allerede stod midt iblandt dem, færdig til at oprette sit Rige. Og medens han endnu døbte, kom Messias og blev døbt og beseglet med Guds Aand, hvilken hvilede over ham i en Dues Skikkelse; og strax derefter begyndte han den samme Proclamation som Johannes, sigende: „Omvender Eder, thi Himmeriges Rige er kommet nær." Efterat han da havde udvalgt tolv Apostler, sendte han dem hen til alle Judæas Stæder, med den samme Proclamation, Himmeriges Rige er nær;" og efter dem udsendte han halvfjerdsindstyve, og atter andre halvfjerdsindstyve, med den samme Tidende, saa Alle kunde blive vel advarede og forberedte paa et Rige, som snart skulde oprettes iblandt dem. Men da dette havde gjort den forønskede Virkning, i at opvække en almindelig Forventning, i Besynderlighed i hans Disciples Hjerter, som daglig forventede at triumphere over deres Forfølgere, ved denne herlige Persons Kroning, medens de selv haabede Belønning for de Besværligheder og Opoffrelser de havde lidt for hans Sag, ved at blive ophøiede til Værdigheder, nær hans Person. — Hvor de har maattet følt dem skuffede, da de saae deres Konge greben og korsfæstet, efter at være

spottet, udleet og forhaanet og sluttelig overvundet og triumpheret over baade af Jøder og Hedninger. De vilde glædelig have døet i Striden for at faae ham paa Thronen; men ydmygt at underkaste sig, uden at stride og opgive alle deres Forventninger og nedsynke i Fortvivlelse fra den høieste Grad af Begeistring til den laveste Fornedrelse var mere end de vel kunde udholde. De trak sig tilbage fulde af Sorrig, og vendte sig hver Mand til sit Næt eller til deres forskjellige Haandteringer, og formodede at alt var forbi; rimeligviis tænkende ved sig selv: Er dette Resultatet af alt vort Arbeide? Var det derfor vi forlod alle verdslige Øiemed vore Venner, vore Huse og Lande, lidende Forfølgelse, Hunger, Fattigdom og Vanære? Og vi stolede paa, at det skulde blevet ham, som vilde have forløst Israel; men ak! de har dræbt ham, og Alt er forbi. I tre Aar har vi vakt en almindelig Forventning i Judæa, ved at forkynde dem, at Himmeriges Rige var nær; men nu vor Konge er død, og hvorledes skal vi vove at see Folk i Ansigtet? Med disse alvorlige Betragtninger gik enhver til Sit, og alt blev Taushed igjen og Røsten havde ophørt i Judæa, raabende: Omvender Eder, thi Himmeriges Rige er nær. Jesus sov i Dødens Arme; en stor Steen med Statens Segl forvarede Graven, hvor han laae, medens den romerske Vagt stod med aarvaagen Stilhed for at paasee, at alt blev holdt i Sikkerhed, da pludselig en mægtig Engel fra Herlighedens Region nedsteg, ved hvis Nærværelse Soldaterne faldt tilbage, som døde Mænd, medens han rullede Stenen bort fra Døren til Graven og Guds Søn vaagnede fra hans Slummer, sønderbrød Dødens Baand, og snart efter lod sig tilsyne for Marie, hvilken han sendte til Disciplene med den glædelige Tidende om hans Opstandelse, og bestikkede et Sted til at møde dem. Da, efterat de havde seet ham, var al deres Sorg omvendt til Glæde, og alt deres tidligere Haab pludselig gjenoplivet; de havde ikke længer at raabe,

Himmeriges Rige er nær, men forblive i Jerusalem indtil Riget var stiftet; og de beredte dem til at oplade Døren til Riget og indlemme Fremmede og Udlændinge i det, som lovlige Borgere ved Forvaltningen af visse Love og Ordinanzer, hvilke var de uforanderlige Indlemmelses-Love, og uden disse kan intet Menneske nogensinde blive Borger. Efter at have opfaret til det Høie, og efter at blive kronet med al Magt i Himmelen og paa Jorden, kom han igjen til sine Disciple for at give dem deres Fuldmagt, sigende til dem, „Gaaer ud i al Verden og prædiker Evangelium for alle Skabninger. Hvo som troer og bliver døbt, skal blive frelst; men hvo som ikke troer skal blive fordømt.“ Og disse Tegn skal følge dem, som troer. „I mit Navn skal de udkaste Djævle; de skal tale med nye Tunger; de skal tage paa Slanger; og dersom de drikke nogen dødelig Drik, skal det ikke skade dem; de skal lægge Hænder paa de Syge og helbrede dem.“ (Mark. 16, 15—18). — Nu ønsker jeg, at Læseren ikke forlader denne Bemyndigelse, før han forstaaer den, kan han ikke tage Feil af Guds Rige, men vil paa eengang opdage disse Eiendommeligheder, der for stedse skulde udmærke det fra alle andre Riger eller Religionssystemer paa Jorden, og for at ikke nogen skal misforstaae det, vil vi udvikle det og betragte enhver Deel omhyggeligen i dens eget rette Lys; — først de skulde prædike Evangeliet, eller med andre Ord, den glade Tidende om en korsfæstet og opstanden Forløser for al Verden; for det andet, hvo som troer og bliver døbt, skal blive frelst; for det tredie, hvo som ikke troer, hvad de prædiker, skal blive fordømt; og for det fjerde, disse Tegn skal følge dem som troer — først, de skal udkaste Djævle; for det andet, tale med nye Tunger; for det tredie, tage paa Slanger; for det fjerde, dersom de drikke nogen dødelig Ting skal det ikke skade dem; og for det femte, de skulle lægge Hænderne paa de Syge og helbrede dem.

Nu, det maa være egensindig Blindhed, eller Uvidenhed i Sproget, som har bestandig foraarsaget Misforstaaelse. Thi nogle fortæller os, at disse Tegn alene skulde følge Apostlerne, og andre, at de alene skulde følge de Troende i den Tidsalder. Men Christus sætter Prædiken, Tro, Frelse og Tegnene, alt paa lige Fødder: Hvor det ene blev indskrænket, det andet maatte ogsaa; hvor det ene ophørte, det andet gjorde ligesaa. Dersom Sproget indskrænker disse Tegn til Apostlerne, da indskrænker det ogsaa Tro og Frelse til dem. Dersom ikke disse Tegn skulde følge Andre, da skulde og ingen andre blive frelst. Atter, dersom Sproget indskrænker disse Tegn til Christendommens første Tidsalder, thi det ene indskrænkes ligesaa meget som det andet; og hvor det ene er i Kraft, det andet er ligesaa; og hvor det ene ender, det andet maa standse. Og ligesaa vel kunde vi sige, Evangeliets Prædiken er ikke længer nødvendig; eiheller Tro eller Frelse; disse var alene givet i Begyndelsen til Evangeliets Stadfæstelse, som at sige, Tegnene er ikke længer nødvendige, de var alene givne i Førstningen for at stadfæste Evangeliet. Men, spørger den forbausede Læser, er ikke disse Tegn ophørte iblandt Menneskene? Jeg svarer, beviis at de er ophørte, og det vil befindes at Evangeliet er ophørt at blive prædiket og at Menneskene har ophørt at troe og blive frelste, og Verden er udenfor Guds Rige; ellers vil det bevise, at Jesus Christus var en Bedrager og hans Forjættelser uden Kraft.

Da vi nu har udviklet og forstaaer disse Befalinger, saa lad os videre forfølge denne Gjenstand, Guds Riges Oprettelse i de apostoliske Dage. Da Frelseren havde givet dem deres Myndighed befalede han dem at vente og ikke udføre deres Mission til de vare begavet med Kraft fra det Høie. Men hvortil denne Forhaling. Fordi ingen Mand nogensinde var dygtig, eller nogensinde vil blive dygtig, til at prædike det Evangelium og undervise om alt hvad Jesus har be-

falet dem, uden den Hellig-Aand; og det er en meget forskjellig Aand fra den, som nu besiddes af Mennesker, som ikke ere inspirerede; thi den Hellig-Aand, om hvilken Jesus taler, vil veilede til al Sandhed, og bringe alle Ting i Erindring, som han har sagt dem, og vise dem de tilkommende Ting — ikke at tale om, at den vilde gjøre dem duelig til at tale i alle Jordens Tungemaal. Nu, en Mand, som prædiker, behøver d n Hellig-Aand meget; til at veilede ham til al Sandhed, at han maa vide hvad han skal lære; for det andet, til at styrke hans Ihukommelse, at ikke han skulde forsømme at lære noget af det, som var dem befalet; og for det tredie, behøver han at kjende de Ting, som forestaaer at han kan advare hans Tilhørere om de Farer som forestaaer, og det vilde gjøre ham til en Prophet. Heraf kan Læseren see, hvor omhyggelig Jesus var, for at ingen skulde prædike hans Evangelium uden den Hellig-Aand. Han maa ogsaa lære, hvor forskjellig Sandhedens Aand er fra de Aander, som nu er udspredte paa Jorden, bedragende Verden under Navnet af den Hellig-Aand. Dersom Kirkerne paa nærværende Tid har den Hellig-Aand, hvi er det da saa vanskeligt for dem at forstaae Sandheden? Hvorfor vandrer de i saa mange forskjellige Veie og Lærdomme? Hvorfor behøver de hele Bibliotheker af Prædikener, Tractater, theologiske Stridsskr fter, Argumenter og Meninger, alle skrevet ved menneskelig Viisdom, uden nogen Bekjendelse af Inspiration? Vel maa Herren klage, sigende: „Deres Frygt for mig er lært ved menneskelige Forskrifter". Men at vende tilbage: Apostlerne tøvede i Jerusalem indtil de bleve iførte med Kraft, og da først begyndte de at proclamere Evangeliet.

Her har vi opdaget adskillige Ting til et Rige. For det første har vi fundet en Konge, levende og siddende ved Guds høire Haand, til hvem er anbetroet al Magt i Himlen og paa Jorden. For det andet,

befuldmægtigede Embedsmænd, rigtig beskikkede, at betjene Regjerings-Affairerne. For det tredie, Loven, hvorefter de skulde bestyres, var: „Alt hvad Jesus havde befalet sine Disciple at lære Folket".

Og nu, dersom vi kan udfinde hvorledes Menneskene bleve Borgere af dette Kongerige, jeg mener i Henseende til Indlemmelsen, da har vi fundet Guds Rige i den Tid, og vil være meget utilfreds med ethvert Samfund i vor Tid, der bekjender sig at være Guds Rige, og ikke er efter dette Mønster.

Det hendte sig, at der ikke var nogen naturlig fødte Undersaatter af dette Kongerige, thi baade Jøder og Hedninger var indsluttet under Synd og Vantro; og ingen kunde blive Borger uden denne Indlemmelses-Lov; og alle som troede paa denne Konges Navn havde Magt til at blive indlemmet; men der var kun een uforanderlig Regel eller Plan, ved hvilken de blev indlemmede; og alle, der vovede at fordre Borgerskab ad nogensomhelst anden Vei bleve regnede som Tyve og Røvere, og kunne aldrig blive optagne. Denne Regel var nedlagt i Frelserens Lærdom til Nicodemus, nemlig: „Uden nogen bliver født af Vand (det er, døbt i Vandet) og Aand, det er, døbt med Aanden,) kan han ikke indkomme i Guds Rige.

Nu — til Peter bleve Himmeriges Nøgler givne, derfor var det hans Pligt at aabne Riget for Jøder og ogsaa for Hedningene. Vi skal nu derfor omhyggelig undersøge Maaden, hvorpaa han indlemmede Jøderne paa Pintsedagen.

Nu, da Mængden kom løbende tilsammen stod Apostelen Peter op med de Elleve, opløftede sin Røst og talede med dem om Skifterne, vidnede om Jesus Christus, om hans Opstandelse og Himmelfart, — saa at mange blev overbeviste om Sandheden og spurgte hvad de skulde gjøre. Disse var ikke Christne, men de var Folk som i Øieblikket blev overbeviste at Jesus var Christus; og fordi de var overbeviste om denne

Sag, spurgte de, „hvad skal vi gjøre?" Da sagde Peter til dem: „Hver af Eder omvende sig og lade sig døbe i Jesu Christi Navn til Syndsforladelse og I skal faae den Helligaands Gave; thi Forjættelserne er til Eder, og Eders Børn og til Alle, som ere langt borte, ja saa mange som Herren vor Gud skal kalde." Min Læser, forstaaer Du denne Proclamation? Om Du gjør, vil Du see, at dette Evangelium er ikke almindelig prædiket i nyere Tider. Lad os derfor udvikle og undersøge det, Sætning for Sætning. Du erindrer at de troede allerede og den næste Ting var for dem at omvende sig; først Tro; for det andet, Omvendelse; for det tredie, Daab; for det fjerde, Syndsforladelse; for det femte den Hellig-Aand. Dette var Evangeliets Orden. Troen gav Magt til at blive Sønner eller Borgere; Omvendelse og Daab i hans Navn var Lydigheden, gjennem hvilken de bleve optagne; og Forjættelsens Hellig-Aand var Beseglingen paa deres Indlemmelse, og denne var de sikker paa at annamme, dersom de vilde adlyde. Nu, Læser, hvor hører Du en saadan Prædiken i vore Dage? hvo lærer, at kun saadanne, som troer og omvender sig, skal døbes, og ingen anden? Maaskee Læseren vil sige at Baptisterne gjør det. Men kalder de paa Menneskene at blive døbte naar de troer og omvender sig? Tilsiger de Syndsforladelse, med den Hellig-Aands Gave? Husk paa nu, hvilken Virkning den Hellig-Aand gjør paa Folket, som annammer den. Den vil veilede dem i al Sandhed, styrke deres Ihukommelse og vise dem de tilkommende Ting. Og Joel har sagt, den vil lade dem drømme Drømme, see Syner og prophetere. O, min Læser, hvor finder Du et Evangelium som dette prædiket iblandt Menneskene? Vilde Nogen gaae bedrøvet den ene Uge efter den anden, uden Syndstilgivelse eller den Hellig-Aands Trøst, dersom Peter stod iblandt os og fortalte nøiagtig hvorledes vi skulde faae saadanne Velsignelser?

Nu hvad vilde Du tænke om en Forsamling, hvor tre tusinde Mennesker kom frem at blive bedet for, og een af Prædikerne (liig Peter) befalede dem hver een at omvende sig og blive døbte til Syndsforladelse, lovende at Alle, som adlød, skulde annamme Syndstilgivelse og den Hellig-Aands Gave, som skulde give dem Drømme og at prophetere; og da monne gaae frem med hans Brødre af samme Kald, og i den samme Time begynde at døbe, og vedblive indtil de havde døbt dem Alle; og den Hellig-Aand skulde falde paa dem, og da begynde at see Syner, tale i andre Tunge-maal og prophetere? Vilde ikke Rygtet gaae vidt og bredt, at der var opkommet en ny Lære, der var alde-les forskjellig fra nogen nu practiseret iblandt Menne-skene? O ja, siger Læseren, det vilde rigtignok være noget Nyt og Forunderligt for os alle. Det er lige-meget, hvor forunderligt det end er, saa er det dog det Evangelium, som blev prædiket af Peter paa Pintse-dagen og Paulus erklærer, at han prædikede det samme Evangelium som Peter; og han har ogsaa sagt: „der-som vi, eller en Engel fra Himmelen, prædiker noget andet Evangelium han være forbandet.“ (Gal. 1, 8. 9.) Nu behøver Læseren ikke længer at være forbau-set ved at see, at disse Tegn ikke følge dem som troe noget andet Evangelium, eller nogen anden Lære, for-skjellig fra det som blev prædiket af Apostlerne.

Men lader os nu vende tilbage til Guds Rige, som blev organiseret i Apostlernes Dage. Du seer at tre tusinde Personer bleve optagne i Riget den første Dag Døren blev opladt. Disse, tilligemed de utallige Forøgelser, hvilke siden efter skete, vare Undersaatterne af dette Rige; hvilke, tilsammenføiede, voxede til et helligt Tempel i Herren. Saaledes har vi bortryddet Snavset, Secternes Tradition og Overtro, hvilket op-dyngedes rundt omkring os; og efter at have efterforsket omhyggeligen, har vi tilsidst opdaget Guds Rige, som det existerede i den første Organisation i Apostlernes

Dage; og vi har seet at det er vidt forskjelligt fra alle Nutidens Religionssystemer, baade i Embeder, Ordinanzer, Magt og Forrettigheder, saa at intet Menneske behøver at tage feil af dem.

Efterat have gjort denne Opdagelse, vil vi gaae frem og beskue dette Riges Fremgang iblandt Jøder og Hedninger, og hvad der var dets Frugter, Gaver og Velsignelser som dets Borgere glædede sig ved.

Strax efterat dette Guds Rige var organiseret i Jerusalem, kom Philip til Samaria og prædikede der Evangeliet; og naar de troede Philip, bleve de døbte, baade Mænd og Qvinder, og havde stor Glæde. Og derefter kom Peter og Johannes fra Jerusalem og paakaldte Gud, og lagde deres Hænder paa dem, og de annammede den Hellig-Aand. Mærk her, først troede de, og da bleve de døbte og havde stor Glæde, og dog havde de ikke annammet den Hellig-Aand. Men den blev given derefter, ved Haandspaalæggelse og Bøn i Jesu Navn. O, hvor forskjelligt fra de menneskelige Systemer.

Betragt Pauli Omvendelse, da han reiste til Damaskus; den Herre Jesus aabenbaredes for ham paa Veien; men istedetfor at fortælle ham at hans Synder vare ham tilgivne, og udgyde den Hellig-Aand over ham, sendte han ham til Damaskus, sigende til ham at det der skulde blive ham sagt, hvad han skulde gjøre. Og da han kom til Damuskus, kom Ananias, som var sendt, og befalede ham ikke at tøve, men at opstaae og blive døbt, og aftvætte hans Synder, og paakalde Herrens Navn; da opstod han og blev døbt, og blev fyldt med den Hellig-Aand — og strax prædikede han at Jesus var Christus.

Og atter, betragt Peter der gaaer til Cornelius, en meget gudfrygtig Hedning, hvis Bønner vare hørte, og hvis Almisser vare ihukommede, og som havde selv havt Besøg af en Engel; dog med al hans Gudsfrygt, og den Hellig-Aand udgydt over ham og hans Venner,

de maatte døbes, ellers kunde de ikke blive frelste. Hvorfor? Fordi Herren havde befalet Apostlerne at prædike for al Skabningen, og at hver Den, som ikke vilde troe og blive døbt, skulde blive fordømt, uden en eneste Undtagelse. Engelens Vidnesbyrd til Cornelius: „han (Peter) skal sige Dig Ord, hvorved Du og al Dit Huus skal blive frelst. Nu spørger jeg, kunde Cornelius være bleven frelst uden at adlyde Peters Ord? Om saa er, Engelens Ærinde var Forfængelighed.

Maaskee en Præst, hvis han skulde finde en Mand, saa god som Cornelius var, vilde sige til ham: gaae frem Broder, Du kan blive frelst, Du er opvakt og kjender Religion, Du kan gjerne blive døbt for en god Samvittigheds Skyld, dersom Du føler det er Din Pligt, eller, hvis ikke, da er det ligemeget; et nyt Hjerte er alt som er virkelig nødvendigt til Salighed o. s. v. Dette er at sige, at Jesu Befalinger ere ikke ganske nødvendige til Salighed. Et Menneske behøver altsaa blot at kalde ham Herre, Herre, og blive frelst ligesaavel som ved at holde hans Bud. O, hvilken forfængelig og daarlig Lærdom! O, I Menneskens Børn, hvor I dog har fordreiet Evangeliet! Forgjæves kalder I ham Herre, Herre, og adlyder ikke det, han befaler Eder.

Dernæst ihukommer vi Arrestforvareren og hans Huusfolk, som bleve døbte den samme Time de troede, uden at vente til Dag. Og Lydia og hendes Huusfolk, lom lode sig døbe den første Gang de hørte prædike om denne Gjenstand.

Ligesaa Philip og Kammersvenden, som standsede med Vognen ved det første Vand de kom til, for at efterkomme Anordningerne, ikkun faa Minutter efter at han havde hørt om Jesus for første Gang. Af alle disse Exempler i gamle Dage og af Budene i dem, fatter jeg nu, at Daaben var den første Begyndelse til at adlyde Anordningerne, ved hvilke alle disse,

som troede og omvendte sig, bleve annammede og optagne i Kirken eller Guds Rige, saa at de vare berettigede til Syndsforladelse og den Hellig-Aands Velsignelse; i Sandhed det var Ordinanzerne, gjennem hvilke de bleve Sønner og Døttre, og fordi de bleve Sønner indgjød Herren sin Søns Aand i deres Hjerter, ved hvilken de kunde raabe Abba, Fader. Det er sandt, at Herren udgjød den Hellig-Aand over Cornelius og hans Venner, førend de bleve døbte; men det syntes nødvendigt for at overbevise de troende Jøder om, at Hedningene ogsaa havde Deel i denne Frelse. Og jeg troer, at dette er det eneste Exempel i den hele Optegnelse paa, at Folk fik den Hellig-Aand uden først at adlyde Indlemmelsens-Loven. Men mærk her: Indlemmelses-Lovens Opfyldelse vilde ikke gjøre et Menneske til en Arving til Riget, en Borger, berettiget til den Hellig-Aands Gaver og Velsignelser, med mindre disse Love og Ordinanzer bleve forvaltede af Een, som havde rigtig Authoritet og var rettelig befuldmægtiget af Kongen; og en Beskikkelse, der var given til Een, kunde aldrig bemyndige en Anden til at handle i hans Sted. Dette er een af de meest vigtige Puncter at forstaae, da det er en Prøvesteen for enhver geistlig Embedsmand i Christenheden; og rører ved Organisationen af ethvert Kirkesamfund paa Jorden, som har existeret siden directe Inspiration ophørte.

For nu at komme til denne Gjenstand i Tydelighed, maae vi undersøge hvorledes jordiske Regjeringer er indrettede i Henseende til Myndighed og Indlemmelses-Loven. Vi vil tage de Forenede Stater som et Exempel: Unionens Præsident skriver en Fuldmagt til A. B. og authoriserer ham til at beklæde et Embede i Regjeringen, og under hans Administration kommer to Mænd fra Europa for at nedsætte sig i dette Land, og værende Fremmede og Udlændinge ønske de at blive Borgere; de gaae først til A. B., og han forvalter Troskabs-Eden i tilbørlig Form, og attesterer samme, og dette constituerer dem til lovmæs-

sige Borgere, berettiger dem til alle Friheder i Lighed med dem, som ere Borgere eller Undersaattere af Fødselen. En Tid efter skeer det at A. B. afgaaer ved Døden, og C. D. randsager hans Papirer, og finder Fuldmagten, der var given til A. B. og anvender den til sit eget Brug og paatager sig det vacante Embede; imidlertid kommer to Udlændinge og søger at faae Borgerrettighed, og idet de blive underrettede af Personer, der var uvidende, med Hensyn til Regjerings-Affairerne, og som siger dem, at C. D. kunde forvalte Indlemmelses-Loven, overgive de sig til C. D's. Forvaltning, uden engang at undersøge hans Authoritet; C. D. bevidner deres Borgerskab og de formoder, at de er blevne lovmæssigen indlemmede ligesom Andre; og er berettiget til alle borgerlige Privilegier. Men nogen Tid derefter bliver der Spørgsmaal om deres Borgerskab, og de fremlægger C. D's. Certificat. Præsidenten spørger, hvem er C. D.? Jeg har aldrig givet ham Fuldmagt til at tjene i noget Embede, jeg kjender ham ikke og I er Fremmede og Udlændinge i Republikken, indtil I gaae hen til den lovmæssig beskikkede Efterfølger af A. B. eller nogen Anden med lige Authoritet, som har Fuldmagt directe fra Præsidenten i hans eget Navn. Imidlertid bliver C. D. greben og straffet efter Loven for Bedrageri og for at have paataget sig selv Myndighed, som aldrig var bleven overdraget ham. Saaledes er det med Guds Rige. Herren authoriserede Apostle og Andre ved directe Aabenbaring, og ved Prophetiens Aand til at prædike og døbe og opbygge hans Kirke og Rige; men efter en Tid døde de og en lang Tid svandt hen, og Mennesker læste om deres Fuldmagt, hvor det siges til de elleve Apostler: „Gaaer ud i al Verden og prædiker Evangeliet for alle Skabninger" o. s. v. — og de meente at de kunde tilegne sig disse Udtryk som deres Myndighed, og uden nogen anden Fuldmagt, har de gaaet frem som om de prædikede Evangeliet og

døbte og opbyggede Guds Kirke og Rige; men disse, som de døbte, annammede aldrig de Gaver og Velsignelser, der udmærkede de Hellige og Rigets Borgere i Apostlernes Dage. Hvorfor? Fordi de er endnu Fremmede og Udlændinge; thi den Fuldmagt, som var givet til Apostlerne har aldrig været betroet noget Menneske at udføre i deres Sted. Dette var en Forrettighed, som Herren forbeholdt sig selv. Ingen Mand har Ret til at paatage sig denne Bestilling af sig selv, men han, som er kaldet ifølge Aabenbaring og qvalificeret til at udføre sit Kald, ved den Hellig=Aand. Men, spørger Læseren med Forbauselse, er da ingen af alle de Præster i nærværende Tid kaldede til at tjene, og er de ikke lovmæssigt befuldmægtigede? Vel, min Læser, jeg vil sige Dig, hvorledes Du kan blive overbeviist af deres egen Mund, og det vil være langt bedre end et Svar fra mig; Gaae til Geistligheden og spørg dem om Gud har givet nogen directe Aabenbaring efter at det nye Testamente var fuldendt; spørg dem om Prophetiens Gaver ophørte med den tidligste Menighed, og kortsagt, spørg dem om Aabenbaringer, Propheter, Engles Betjening o. s. v. er nødvendige eller forventes i vore Dage, eller om de troer at disse Ting ere borttagne for ikke mere at vende tilbage til Jorden; og deres Svar vil være, at Biblen indeholder Nok, og at siden den canoniske Skrift var fuldkommet, Aabenbaringer, Prophetiens Aand og Engles Betjening have ophørt, fordi de er ikke længer nødvendige. Kort sagt, de vil udraabe enhver Mand for en Bedrager, der paastaaer noget Saadant. Og naar Du faaer dette Svar, da spørg dem, hvorledes de selv er kaldede og befuldmægtigede til at prædike Evangeliet, og de vil ikke være istand til at besvare Dig, og vil til Slutning fortælle Dig at Biblen har bemyndiget dem, sigende: Gaaer ud i al Verden, o. s. v. Saaledes seer Du, at alle disse, som ikke have nogen personlig directe Aabenbaring fra Himlens

Konge eller ved Engle, eller ved Guds Røst, eller ved Prophetiens Aand eller som ikke er kaldede af det rette Præstedømme, efter at have gjennemgaaet Evangeliets hellige Ordinantser, — de handle under den Myndighed, der var given til Andre, som er døde, har stjaalet deres Beskikkelse, og anmasset sig deres Myndighed; og Kongen vil sige: Petrus kjender jeg, og Paulus kjender jeg, thi jeg beskikkede dem, men hvo er I? Jeg kjender Eder ikke, jeg har aldrig talt til Eder; i Sandhed, I troede det var ikke nødvendigt, at jeg skulde tale i Eders Dage. Derfor søgte I mig heller ikke i Tro for for nogen Aabenbaring, og derfor gav jeg Eder heller ingen, og naar jeg talede til Andre, spottede I dem og kaldte dem Bedragere og forfulgte dem, fordi de vidnede om de Ting ieg havde sagt til dem: „Derfor, gaaer bort fra mig, I Forbandede, i den evige Ild, beredt for Djævelen og hans Engle; thi jeg var hungrig og I gav mig ikke at spise; jeg var nøgen og I klædte mig ikke; jeg var Fremmed og I tog mig ikke ind; syg og i Fængsel, og I besøgte mig ikke". (Matth. 25 C.) Ak, Herre, naar feilede vi i nogen af disse Ting? Saasom I have ikke gjort det mod den mindste af disse mine Brødre (men holdt dem for Bedragere, fordi de vidnede om de Ting, jeg havde aabenbaret for dem), har I heller ikke gjort det imod mig. Men vi maae komme tilbage. Da vi har undersøgt Guds Rige i Henseende til dets Embeder og Anordninger, og have opdaget det eneste Indlemmelsesmiddel eller de Betingelser, vi maa underkaste os for at blive optagne i det, saa lad os nu endvidere undersøge dets Borgeres Velsignelser, Privilegier og Nydelser. Du har allerede seet, at de skulde udkaste Djævle, tale med nye Tunger, helbrede de Syge ved Haandspaalæggelse i Jesu Navn, saavelsom see Syner, drømme Drømme, prophetere, o. s. v.

Men lad os betragte Riget i dets organiserede Tilstand, og see om disse Forjættelser blev opfyldte for

Jøder og Hedninger, hvorsomhelst Guds Rige annammedes og fremtraadte.

Paulus skriver: først, „Til Guds Menighed i Corinth". For det andet, „Til dem, som ere helligede i Christo Jesu." For det tredie, „Til dem, som ere kaldte til at være Hellige." Og for det fjerde, „Til alle som paa ethvert Sted paakalde vor Herres Jesu Christi Navn", og siger til dem Alle, i Cor. 12, 1.: „Angaaende de aandelige Gaver, Brødre, vil jeg ikke, at I skulle være uvidende." Og da vedbliver han sin Underviisning i nogle faa Vers fremad og siger, „Men Aandens Aabenbaring gives Hver til det, som er nyttigt. Een gives Viisdoms-Tale, formedelst Aanden; en anden Kundskabs-Tale ved den samme Aand; en anden Helbredelsesgave ved den samme Aand; en anden den Gave at gjøre Mirakler; en anden at prophetere; en anden at forstaae Aanderne; en anden forskjellige Slags Tungemaal; en anden Tungemaals Udlæggelse; men alt dette virker den ene og samme Aand, uddelende til hver især, eftersom han (Christus) vil. Thi som Legemet er eet, og har mange Lemmer og alle Lemmer af det ene Legeme endog de ere mange, er eet Legeme; saaledes ogsaa Christus. Vi ere jo alle døbte i een Aand til at være een Aand, enten vi ere Jøder eller Grækere, enten vi ere bundne eller fri; og vi har alle drukket af Kalken til at være af den samme Aand. Legemet er ikke eet Lem, men mange. Dersom Foden vilde sige: fordi jeg ikke er Haand, hører jeg ikke til Legemet; mon den derfor ikke hører til Legemet? Og dersom Øret skulde sige, fordi jeg ikke er Øie, hører jeg ikke til Legemet; mon det derfor ikke hører til Legemet? Dersom det hele Legeme var Øie, hvor blev da Hørelsen? Dersom det Hele var Hørelse, hvor blev da Lugten? Men nu har Gud sat Lemmerne, ethvert af dem i Legemet, som det har behaget ham. Og dersom de var alle eet Lem, hvor blev da Legemet? „Jeg svarer, det vilde ikke existere". Men nu

ere de vel mange Lemmer, dog kun eet Legeme. Og Øiet kan ikke sige til Haanden, jeg behøver dig ikke, eller atter Hovedet til Fødderne, jeg har Eder ikke behov. Meget mere ere de Lemmer paa Legemet fornødne, som synes at være de skrøbeligste: og de, som synes os at være de uanseeligste, dem tillægger vi desmere Prydelse; og de, som lade os ilde, dem pryde vi desmere; de derimod, som lade os vel, have det ikke behov. Men Gud har saaledes sammenføiet Legemet, at han tillagde de ringere Dele mere Ære; paa det, der ikke skal være Splid i Legemet, men at Lemmerne skulle have lige Omhyggelighed for hverandre. Og dersom et Lem lider, alle Lemmer lide med det, eller et Lem bliver æret, alle Lemmer glæde sig tilsammen. Nu ere I Christi Legeme og Lemmer, enhver i Besynderlighed. Og Gud har sat i Menigheden, først Apostler; for det andet Propheter; for det tredie Lærere; dernæst nogle, som gjøre Mirakler, som have Gave til at helbrede, til at hjælpe, til at styre, til at tale adskillige Tungemaal. Monne alle være Apostler? monne alle være Propheter? monne alle være Lærere? monne alle gjøre Mirakler? monne alle have Helbredelsesgave? monne Alle tale i Tungemaal? monne Alle udlægge? men begjær de bedste Gaver; og fremfor Alt viser jeg Eder den ypperligste Vei". Af det 13de Vers i samme Capitel lærer vi, at Apostler ere fremdeles bestemte til at tale til hele Menigheden i alle Tidsaldre baade til Jøder og Hedninger, Trælle eller Frie, ja Alle, som skulle endnu beredes til Christi Legeme, og seer at Christi Legeme bestod af mange Lemmer, døbte ved een Aand til eet Legeme, besiddende disse forskjellige Gaver, nogle een Gave og andre en anden; og da siges der udtrykkelig, at et Lem i Besiddelse af en Gave, skulle ikke sige til et andet Lem, der var i Besiddelse af en anden Gave, vi har dig ikke behov.

Efterat Paulus saaledes havde viist, at der behøvedes Apostler, Propheter, Evangelister, Hyrder og Lærere, tilsammen med Prophetiens Gaver, Mirakler, Helbredelser, og alle andre Gaver til at danne Kirken eller Christi Legeme i hvilkensomhelst Tidsalder, den fremtraadte, enten iblandt Jøder eller Hedninger, Trælle eller Frie, og aldeles forbudt nogen af Medlemmerne sige til nogen af desse Gaver, vi har dig ikke behov, erklærer han at Legemet aldrig kunde være fuldkomment, uden dem alle, og at dersom de blev borttagne, vilde der intet Legeme være, det er: ingen Christi Kirke vilde existere. Efter at have viist alle disse Ting tydelig, tilskynder han dem til at tragte efter de bedste Gaver. Og formaner dem i 13de Kapitel til Tro, Haab og Kjerlighed, uden hvilken alle disse Gaver ikke vilde gavne dem; — og i det 14de Kapitel gjentager han denne Formaning. „Efterjager Kjerlighed, og begjærer aandelige Gaver, men hellere at I kunde prophetere." Atter i de Eph. 1, 17. beder Paulus, at Herren vil give Menigheden Viisdoms- og Aabenbarelses-Aand i Guds Kundskab. Atter i Eph. 4. siger han dem, der er eet Legeme og een Herre, een Aand, een Tro og een Daab; og at Christus opfoer til det Høie, førte Fanger af Fangenskab og gav Menneskene Gaver. Og han beskikkede nogle til Apostler, nogle til Propheter, nogle til Evangelister og nogle til Hyrder og Lærere. Og spørger Læseren, hvorfor disse Gaver og Embeder vare, lad ham læse det 12te Vers: „Til de Helliges fuldkomne Veredelse, til Embedets Forvaltning, til Christi Legems Opbyggelse". Og dersom vi spørger, hvorlænge disse skulde vedblive, det 13de Vers siger, „Til vi Alle naae til Eenhed i Troen, og til Guds Søns Kundskab, til Mands Modenhed, til Christi Fyldes voxne Alder". Og dersom han endnu spørger videre, hvad Øiemed Christus havde i at skjænke

disse Gaver, da lad ham læse det 14de Vers: „At vi herefter ikke mere skulle være Børn, og lade os tumle som Bølger, og omdrive af enhver Lærdoms Veir, ved Menneskenes Spil, ved Træskhed og Forførelsens Kunstgreb.

Nu, uden disse Gaver og Embeder kan, for det Første, de Hellige ikke blive fuldkomne; for det Andet, kan Embedets Forvaltning ikke gaae for sig; for det Tredie, Christi Legeme kan ikke blive opbygget; og for det Fjerde, er der intet, der kan forhindre dem i at blive bortført af enhver Lærdoms Veir; og jeg erklærer nu bestemt, at det er Aarsagen til al den Adskillelse Forvirring, Trætte, Uenighed og Fjendskab, og den frugtbare Kilde til saamange Troer, Herrer, Daabe og Aander, og til at Forstanden er formørket; og at Menneskene ere gjorte fremmede for det Liv, som er i Gud, igjennem Uvidenheden, som er i dem, fordi de ere blinde i deres Hjerter, er, fordi de have hverken Apostler, Propheter eller Gaver, inspireret fra det Høie, paa hvem de kunne give Agt; thi naar de havde saadanne Gaver, og vilde give Agt paa dem, da vilde de være opbyggede til eet Legeme i den rene Christi Lærdom, med een Herre, een Tro og een Daab, eet Haab i deres Kaldelse, ja de vilde blive opbyggede til Christum i alle Ting, i hvem det hele Legeme, ret føiet tilsammen, vilde voxe til et helligt Tempel i Herren.

Men saalænge som Menneskenes listige Spidsfindighed kan overtale dem til at tro, at de ikke har saadanne Ting behov, saalænge kan de føre dem omkring ved enhver Lærdoms Veir just som det behager dem.

Nu, Læser, har vi undersøgt Guds Rige, som det existerede i Apostlernes Dage; og vi kan ikke skue det i nogen anden Tidsalder, førend det er fornyet igjen i de sidste Dage, thi det har aldrig existeret, ei heller vil det nogensinde existere, uden Apostler og Propheter, og alle de andre Aandens Gaver.

Dersom vi vil beskue Kirkerne fra den Tid Inspirationen ophørte indtil nu, vil vi ikke finde Noget, der ligner det Rige, vi har betragtet med saa megen Beundring og Glæde. Men istedetfor Apostler og Propheter, see vi falske Lærere, hvem Menneskene har ansat selv, og istedetfor Aandens Gaver see vi menneskelig Viisdom, og istedetfor den Hellig-Aand mange falske Aander; istedetfor Guds Anordninger, menneskelige Befalinger; istedetfor Kundskab, Meninger; Formodninger istedetfor Aabenbaring; Splid istedetfor Eenhed; Tvivl istedetfor Tro; Fortvivlelse istedetfor Haab; Had istedetfor Kjerlighed; en Læge istedetfor Haandspaalæggelse for de Syges Helbredelse; Fabler istedetfor Sandhed; Ondt for Godt og Godt for Ondt; Mørke for Lys og Lys for Mørke, og kort sagt: Anti-Christ istedetfor Christus; Jordens Magter har ført Krig mod de Hellige og har overvundet dem, indtil Guds Ord bliver opfyldt. O min Gud, tilluk Synet! for mit Hjerte vansmægter ved at skue et saadant Babylon; ja lad Dagen haste, paa hvilken Jorden skal blive renset ved Ild, fra saadan forfærdelig Besmittelse; men først, lad Din Forjættelse blive opfyldt, hvilken Du talte ved Din Tjener Johannis Mund, at Du vilde kalde Dit Folk ud af Babylon, sigende: „Kommer ud af hende, mit Folk, at I ikke blive deeltage i hendes Synder, og rammes af hendes Plager; og da, o Herre, naar Du har kaldet Dit Folk ud af hendes Midte, ved Fiskere og Jægere, som Du har lovet at sende i de sidste Dage for at indsamle Israel, ja naar Din evige Pagt er bleven fornyet og Dit Folk stadfæstet derved, da lad hendes Plager komme paa een Dag, Død, Sorrig og Hunger; lad hende blive brændt ved Ild, at Dine hellige Apostler og Propheter, og alle som frygte Dit Navn, Smaa og Store, maa glæde sig, fordi Du har hævnet de Helliges Blod paa hende." Dette beder jeg i Jesu Christi Navn. Amen.

Fjerde Capitel.

Mormons Bog. — De amerikanske Indianeres Oprindelse &c.

Medens Mørket skjulte Jorderige, og stor Dunkelhed Folkene, og ethvert Menneske vandrede paa sine egne Veie og søgte det, som var meest fordeelagtig for ham — efterat Herren i en lang Tid ikke har ladet høre fra sig, og Folkene taabelig smigrede sig med at Inspirationens Røst ikke mere skulde lyde i de Dødeliges Øren og forstyrre eller plage dem i deres syndefulde Løb — medens nogle Faae forventede, at Israel skulde trøstes, og paakalde Gud for den længe forventede Dags Komme, da en Engel skulde flyve midt igjennem Himmelen, havende et evigt Evangelium at forkynde dem, der boe paa Jorden — høres pludselig en Røst fra Ørkenen, et Raab hilser de Dødeliges Øren, et Vidnesbyrd høres iblandt dem, hvilket gjennemtrænger deres Hjerters Inderste. Da begynder alle Hedninger paa eengang at rase, og Menneskene at indbilde sig forfængelige Ting; de Geistlige opløfte en advarende Røst og raabe: Bedragere, falske Propheter, tager Eder i Agt for Blindværket o. s. v.; medens Religions-Bekjenderne Drankerne, de som sværge, de Lærde og de Uvidende snart fatte Tonen og gjentage det atter og atter. Saaledes gjenlyder det i en lang Tid fra den ene Ende af vort Land til den anden, og dersom nogen skulde være

saa lykkelig at beholde sine fornuftige Begreber: og skulde oprigtig spørge, hvad der er paa Færde, saa er Svaret: vi kjende neppe noget dertil, men det er nok at sige, at nogle Karle have kommet frem ligesom Paulus og vidnet om Engles Betjening, eller om Aabenbaringer og Inspiration, lige saa bibelsk som Religionen var i gamle Dage, og at Troen, som eengang blev overleveret til de Hellige, er vendt tilbage til Jorden i denne oplyste Tidsalder, saa at ikke alene denne vor Næringsvei er i Fare, men vore nyeste Religionssystemer som er opført ved menneskelig Viisdom og Lærdom uden directe Inspiration, ligesom imodsiges og hendes store Herlighed foragtes, skjøndt hun tilbedes af den den ganske Verden. Og da raabe alle igjen med en høi Røst, sigende: Stor er Menneskenes Viisdom; store er de nuværende Theologers Lærebygninger; stor er de uinspirerede Præsters Viisdom, hvilke komme til os med fortræffelig Tale, og med menneskelig Viisdom som dog ikke vide mere end vi, undtagen deres egne Meninger og Vedtægter; og deres Tale og Prædiken, er med menneskelig Viisdoms forføreriske Ord, ikke i Aandens klare Tydelighed og Kraft, thi denne er afskaffet, at vor Tro ikke skulde bestaae i Guds Kraft, men i menneskelig Viisdom.

Under denne Tummel, Skrigen og Fordømmelse af en imodstaaende Verden, er det vanskeligt at faae Folket til at forstaa Sagens rette Beskaffenhed i Henseende til een af de meest vigtige Gjenstande, som nogensinde har fremstillet sig til Menneskeslægtens Betragtning.

Mormons Bog har maaskee været mindre forstaaet og urigtigere fremstillet af den Størstedeel af Verden, end noget andet Skrift, som nogensinde er fremkommet.

Amerika og England har ligesom været oversvømmet med Bekjendtgjørelser imod bemeldte Bog; og mange af dem ere skrevne af Saadanne, som aldrig have seet Bogen, eller af Saadanne, som kun have læst

en Side eller to i den, eller overfladisk have gjennemseet den med Partiskhed; i den Hensigt at finde Feil i den. Nogle af dem have fremstillet den som en Roman; Andre som en ny Bibel, der er beregnet paa at afskaffe den gamle Bibel. Nogle have erklæret den at være et dumt Flikværk, som ikke var Gjennemlæsningen værd; og Andre, som det sindrigste litterære Værk, som nogensinde er forfattet. Nogle have fundet Feil ved den, fordi den saa meget ligner Biblen og ganske stemmer overeens med den; og andre have fordømt den, fordi den ikke tilstrækkelig nok ligner Biblen og er uovereensstemmende med den. Nogle have erklæret, at dens Principer vare aabenbar fordærvelig, umoralske og gudsbespottelige; og andre have fordømt den, fordi den var saa overmaade reen og moralsk i sine Principer, at den just derfor var beregnet paa at bedrage. Især fordømmer en geistlig Mand den i en Afhandling paa 60 Sider mod denne Bog, fordi den er „en uhørt Blanding af Tro og Gjerninger, af Guds Barmhjertighed og Skabningens Lydighed". Nogle l.tterære Personer have erklæret, at den, paa Grund af dens forældede Stiil, Sprog og Foredrag, i sig selv indeholdt Beviis for dens egen Ælde; medens Andre have fordømt den, fordi den bar ethvert Præg paa at være forfattet i nyere Tid; Nogle have sagt, at den ikke indeholdt nogen bestemt Forudsigelse om det Tilkommende, ved hvis Opfyldelse eller Ikkeopfyldelse dens prophetiske Fortjenester maatte være beviiste; og Andre have talt vidt og bredt om dens bestemteste og tydeligste Forudsigelser, hvilke fortælles omstændeligen at være opfyldte, og de have fordømt den paa Grund af dens Tydelighed.

Midt under alle disse indbyrdes modstridende Fremstillinger, bliver det nu vor Pligt at vise saavidt som muligt, hvad Mormons Bog virkelig er.

Da Herren forstyrrede Babylon, førte han en Coloni derfra til det vestlige Continent, hvilket nu

kaldes Amerika. Efterat denne Coloni havde seilet tvers over Havet i otte Fartøier og gaaet i Land paa paa dette Continent, blev den i Tidens Løb til en stor Nation — de beboede Amerika i noget over femtenhundrede Aar. De bleve tilsidst ødelagte for deres Ugudelighed, omtrent sex hundrede Aar før Christi Fødsel. En Prophet ved Navn Ether skrev deres Historie og en Beretning om deres Ødelæggelse.

Ether levede for at vidne om deres fuldkomne Ødelæggelse og forvare sin Optegnelse, hvor den siden efter blev funden af en israelitisk Coloni, som kom fra Jerusalem sexhundrede Aar førend Christi Fødsel, og igjen befolkede Amerika. Denne sidste Coloni bestod af Efterkommere af Josephs Stamme; de tiltoge og formeredes, og tilsidst opstod to mægtige Nationer af dem. Een af disse Nationer blev kaldet Nephiter, — fordi en Nephi var deres Stifter; den anden blev kaldet Lamaniter, efter en Anfører ved Navn Laman.

Lamaniterne bleve et mørkt og skummelt Folk, af hvem de amerikanske Indianer endnu er en Levning. Nephiterne bleve et oplyst og civiliseret Folk; de var et Folk, som var meget benaadet af Herren; de havde Syner, Engle og Prophetiens Gave iblandt dem fra Tid til Tid; og til Slutning bleve de velsignede med at Jesus Christus personlig viiste sig for dem efter sin Opstandelse; fra hans Mund annammede de Evangeliets Lærdomme og Kundskab om det Tilkommende ned igjennem de efterfølgende Tidsaldere. Men efterat alle Velsignelserne og Frihederne var skjenket dem, faldt de i stor Ugudelighed i det tredie og fjerde Aarhundrede efter de Christnes Tidsregning, og til Slutning bleve de ødelagte ved Lamaniternes Hænder. Denne Ødelæggelse fandt Sted omtrent firehundrede Aar efter Christi Fødsel.

Mormon levede paa denne Tidsalder og var en Nephit, og en Herrens Prophet. Paa Herrens Befaling gjorde han et kort Udtog af de hellige Opteg-

nelser, som indeholdt hans Forfædres Historie og Prophetierne og Evangeliet, som var blevet aabenbaret til dem; til dette føiede han et Udkast over hans egen Tids Historie og hans Nations Ødelæggelse. Kort før hans Død overleverede han de forkortede Optegnelser i hans Søns Moronis Hænder, hvilken fortsatte dem til Aaret 420, paa hvilken Tid han omhyggelig forvarede dem i Jorden, i en Høi, som dengang blev kaldet Cumorah, der ligger i Landskabet Ontario i Manchester District i Staten New-York i Nordamerika. Dette gjorde han for at bevare dem fra Lamaniterne, som oversvømmede Landet, og søgte at ødelægge dem og alle Optegnelserne angaaende Nephiterne. Disse Optegnelser have været skjulte, eller forseglede, fra Aaret 420 til d. 22de September 1827. Paa denne Tid blevne de fundne af Joseph Smith jun., som blev underrettet derom ved en Herrens Engel.

Efterfølgende Beretning om Opdagelsen og Oversættelsen af denne Optegnelse (Mormons Bog) er uddraget fra et lille Skrift af Ældste Orson Pratt, hvilket blev offentliggjort i Edinburg i 1840, under Titel af „Mærkværdige Syner," hvortil vi henvise vore Læsere angaaende videre Oplysninger.

„Hvor dybt under Jordens Overflade disse Annaler blev skjulte i gamle Dage," er jeg ikke istand til at sige; men fra den Kjendsgjerning, at de have lagt begravne en fjorten hundrede Aar, og det endog paa Siden af en saa steil Høi, er En færdig at slutte, at de blev nedlagt nogle Fod dybt, eftersom Jorden — i et saa langt Tidsrum — vilde naturligviis tæres hen, mere eller mindre. De var anbragte henimod Toppen af Høien, og Grunden vilde maaskee ikke have forandret sig saameget som indtil to Trediedele. En anden Omstændighed vilde forebygge Jordens Bortgliden: „saasnart som Skov havde Tid at groe og Høien blev bedækket deraf, vilde Rodderne, sandsynligviis, holde Overfladen." Dog, angaaende dette Punkt, vil jeg over-

lade til enhver Mand at drage hans egen Slutning, og danne hans egen Forestilling. Men det er nok at sige: „et Hul af tilstrækkelig Dybde gravedes; paa Bunden lagdes en Steen af passende Størrelse, hvis opadvendte Side var jævn; paa Kanterne af samme anbragtes en stor Mængde Cement, og i dette paa de fire Kanter af Bundstenen stilledes fire andre opret. Disse dannede altsaa Siderne og Enderne til en fiirkantet Kiste, hvis Hjørner og Sammenføininger forsynedes saa rigeligen med Cement, at Fugtigheden udenfra, forhindredes at indtrænge. Det maa ogsaa bemærkes, at den indre Flade af de fire Sidestene ligeledes var glat. Denne Kasse var tilstrækkellg stor til at rumme en Brystplade, saadan en som brugtes af de Gamle til at beskytte Brystet osv. fra Fjendernes Pile og Vaaben. Fra Kassens Bund eller fra Brystpladen reiste sig tre smaa Søiler, af samme Slags Cement, som var brugt til Hjørnerne; og paa disse tre Søiler var „Optegnelserne lagte." — „Denne Kiste, indeholdende Mindeskrifterne, var dækket med en anden Steen hvis nedadvendte Side var glat og lige, og den opadvendte var halvrund. Naar den først besøgtes af Hr. Smith om Morgenen den 22de September 1823, var noget af Overfladen af den halvrunde Steen synlig ovenfor Jorden, medens Kanterne var bedækkede med Grønsvær. Fra hvilken Omstændighed det kan sees, „at hvor dybt Kassen var bleven anbragt først, havde Tid og Regn skyllet bort saa meget af Jorden, saa at den var let at opdage for den, som var dertil bestemt, og dog ikke bemærkelig nok for de Forbipasserende."— „Efter Ankomsten til Stedet, hvor det Opbevarede laae, behøvedes der ikkun en ringe Anstrængelse for at bortskaffe Jorden fra Kanterne af Kistens Overdeel og et let Diekast i samme, fremstillede dens Indhold for hans naturlige Syn."

Medens han beskuede denne hellige Skat med Forundring og Bestyrtelse, og henfaldt i Tanken over den,

see! Herrens Engel, som nylig en havde besøgt ham, stod igjen ved hans Side, og hans Sjæl blev igjen oplyst, som den var Aftenen forud, og han blev opfyldt af den Helligaand og Himlen aabnedes, og Herrens Herlighed omskinnede ham og hvilede over ham. Medens han saadan stod og stirrede, henrykt i Beundring, sagde Engelen: „See!“ Og som han saaledes talte, saae han Mørkets Fyrste, omgiven af hans utallige Skarer af Tilhængere. Alt dette fremstillede sig for ham, og det himmelske Sendebud sagde: „Alt dette er viist dig, det Gode og det Onde, det Hellige og Vanhellige, Guds Herlighed og Satans Magt, at Du maa herefter kjende de to Magter, og ingensinde blive indvirket paa eller overvunden af den Onde. See, hvadsomhelst der lokker og leder til Godt, eller til at gjøre det Gode, er af Gud, og hvadsomhelst, som ikke gjør det, er af den Onde. Det er ham, som fylder Menneskenes Hjerter med Ondt og faaer dem til at vandre i Mørke og bespotte Gud; og Du kan vide herefter, at hans Veie føre til Fordærvelse, men Hellighedens Veie til Fred og Hvile. Du kan ikke denne Gang erholde „Optegnelserne“, thi Guds Befaling er nøiagtig, og om nogensinde disse hellige Ting erholdes, maa det skee ved Bøn og ved Trofasthed i at adlyde Herren. De er ikke opbevarede her, for ved dem at vinde denne Verdens Gunst og Rigdom og Herlighed; de blev beseglede ved Troens Bøn og paa Grund af den Kundskab, de indeholde; de er af ingen Værd iblandt Menneskenes Børn undtagen for deres Indhold. I dem indeholdes Fylden af Jesu Christi Evangelium, saaledes som det gaves til hans Folk i dette Land, og naar det skal bringes frem ved Guds Kraft, skal det blive ført til Hedningene, af hvilke mange vil annamme det, og derefter vil Israels Sæd bringes ind i deres Forløsers Faaresti ved ogsaa at adlyde det. Hine, i dette Land, som holdt Herrens Befalinger, begjærede det af ham og formedelst Troens Bøn erholdt den For-

jættelse, at, om deres Efterkommere skulde overtræde og falde fra, en Beretning skulde holdes, og i de sidste Dage frembringes til deres Børn. Disse Ting er hellige, og Herrens Forjættelse angaaende dem maa opfyldes. Ingen Mand kan erholde dem, om hans Hjerte er ureent, fordi de indeholde det som er helligt."

* * *

„Ved dem vil Herren gjøre et stort og underfuldt Værk; de Vises Viisdom skal blive til Intet, og de Forstandiges Forstand skjules, og fordi Guds Magt skal tilkjendegives, skal saadanne, som paastaaer at vide Sandheden men vandre i Bedrageri, skjælve af Vrede; men ved Tegn og Undere, ved Gaver og Helbredelser: ved Tilkjendegivelser af Guds Kraft og ved den Helligaand skal de Trofastes Hjerter trøstes. Du har nu skuet Guds Magt og Satans Magt; Du seer, at der er intet Ønskeligt i Mørkets Gjerninger; at de ikke kan bringe Lyksalighed; at de, som overvindes af dem, er elendige; medens paa den anden Side de Retfærdige er velsignede med en Plads i Guds Rige, hvor usigelig Glæde omgiver dem; de hviler der, hvor Sandhedens Fjendes Magt ikke kan naae dem, og hvor det Onde ikke kan forstyrre dem; Guds Herlighed kroner dem, og de frydes uafladelig i hans Godhed og nyder hans Smiil. See, uagtet Du har seet denne store Aabenbarelse af Magt, ved hvilken Du stedse kan være i Stand til at opdage den Onde, giver jeg dig dog et andet Tegn, og naar det skeer, viid da at Herren er Gud, og at han vil fuldbyrde sine Hensigter, og at den Kundskab, som disse Optegnelser indeholder, vil bringes til hver Nation og Stamme og Tungemaal og Folk under hele Himmelen. Dette er Tegnet: naar disse Ting begynder at blive bekjendte, d. e. naar det vides, at Herren har viist Dig disse Ting, vil Uretfærdighedens Gjerningsmænd søge at styrte Dig. De vil udsprede falske Rygter for at tilintetgjøre dit gode Navn, og de vil ogsaa søge at tage dit Liv; men erindre dette,

at om Du er trofast og herefter vedbliver at holde Herrens Befalinger, skal Du blive bevaret for at bringe disse Ting frem; thi, naar den rette Tid kommer, vil han give Dig en Befaling til at komme og tage dem. Naar de er oversatte, vil Herren give det hellige Præstedømme til Nogle, og de skal begynde at forkynde dette Evangelium og døbe med Vand og derefter, skal de have Magt at give den Helligaand ved deres Hænders Paalæggelse. Da vil Forfølgelsen rase alt mere og mere; thi Menneskenes Uretfærdighed skal aabenbares; og de, som ikke er grundfæstede paa Klippen, vil søge at tilintetgjøre Kirken; men den vil tiltage, jo mere den modarbeides, og udspredes videre og videre, tiltagende i Kundskab, indtil de skal blive helliggjorte og modtage en Arv, hvor Guds Herlighed vil hvile over dem; og naar dette finder Sted og alle Ting ere beredte, vil de ti Stammer af Israel blive aabenbarede i Nordenland, hvor de have været for en lang Tid; og naar dette er fuldkommet vil Prophetens Spaadom komme til at skee: „Og Frelseren skal komme til Zion og til dem som omvende sig fra Ugudelighed i Jacob, siger Herren." Men uagtet at de Ildesindede skal søge at ødelægge Dig, vil Herrens Arm være udrakt, og Du vil seire, om Du holder alle hans Befalinger. Dit Navn skal blive kjendt iblandt Nationerne; thi det Værk, som Herren vil udføre ved dine Hænder skal komme de Retfærdige til at fryde sig og de Ugudelige til at rase; af hine skal det holdes i Ære og af disse skal det bespottes; dog for de Onde skal det vorde en Skræk, paa Grund af det store og forunderlige Værk, som skal følge Fremkomsten af Evangeliets Fylde. Gaa nu din Vei, erindrende hvad Herren har gjort for Dig og vær flittig til at holde hans Befalinger og han vil frie Dig fra Fristelser og fra den Ondes List og Rænker. Forglem ikke at bede, at dit Sind maa blive styrket, saa at, naar han skal

give sig tilkjende for Dig, Du maa have Kraft til at undflye det Onde og erholde disse kostbare Ting."

Vi bemærke her at ovenanførte Tale er et Udtog af et Brev, skrevet af Ældste Oliver Cowdery og publiseret i et Nummer af „Latter-Day Saints Messenger og Advocate" (De Sidste Dages Helliges Sendebud og Talsmand).

Endskjøndt mange flere Instruxer gaves Hr. Smith af Engelens Mund, hvilke vi ikke skrive i denne Bog, har vi dog anført de vigtigste i foregaaende Beretning. I Løbet af de følgende fire Aar, modtog han hyppig Underviisning af det himmelske Sendebud. Om Morgenen den 22de September 1827 efter Chr. Fødsel overleverede Herrens Engel „Optegnelserne" i hans Haand.

Disse Optegnelser var indgravede paa Plader, som lignede Guld. Hver Plade var ikke langt fra 7 til 8 Tommer i Bredde og Længde, og ikke fuldt saa tykke som almindeligt Blik. De var opfyldte paa begge Sider med indgravede ægyptiske Charakterer, og bundne tilsammen i et Bind ligesom Bladene i en Bog og fæstede i den ene Kant ved 3 Ringe, som gik igjennem det Hele. Dette Værk var noget nær 6 Tommer i Tykkelse, hvoraf en Deel var forseglet. Charaktererne eller Bogstaverne paa den uforseglede Deel var smaa og smukt indgraverede. Tilligemed Pladerne fandtes „et besynderligt Redskab, kaldet af de Gamle Urim og Thummim, hvilket bestod af to gjennemsigtige Stene, klare som Krystal, og indfattede i de to Ender af en Bue. Dette brugtes i Oldtiden af Seerne. Det var et Redskab, hvorved de modtog Aabenbaring om fjerne Ting, eller om forbigangne og tilkommende Ting."

Imidlertid begyndte Indvaanerne i Nabolauget, saasnart de havde hørt at Hr. Smith havde seet himmelske Syner og han havde opdaget hellige Optegnelser, at latterliggjøre og bespotte disse Ting. Og efter at

han havde erholdt de hellige Ting og var underveis til Hjemmet gjennem Skov og Marker, blev han overfaldet af to Skjelmer, som havde lagt sig i Baghold for ham i den Hensigt at berøve ham Optegnelserne. Een af dem slog til ham med en Knippel førend hav blev dem vaer; men som han var en stærk Mand og stor af Væxt, sled han sig fra dem med stor Anstrængelse, og løb hjemover, tæt forfulgt indtil han kom nær sin Faders Huus, da hans Forfølgere, af Frygt for at blive opdagede, vendte om og flygtede den anden Vei.

Snart udspredtes Nyhederne om hans Opdagelser omkring overalt. Falske Angivelser, urigtige Fremstillinger og lav Bagtalelse fløi som paa Vindens Vinger i enhver Retning. Huset var hyppig beleiret af Pøbel og ildesindede Personer. Adskillige Gange blev han skudt efter og undkom med Nød og Neppe. Enhver List blev brugt for at faae Pladerne fra ham. Og som hans Liv uaſladelig var i Fare for en Bande af ryggesløse Uslinger, besluttede han endelig at forlade Stedet og reise til Pensylvanien; og følgelig læssede sit Bohave paa Vognen, stak Pladerne ned i en Tønde med Bønner og begav sig paa Reisen. Han var ikke kommen langt, førend han blev indhentet af en Embedsmand, forsynet med Undersøgelsesfuldmagt, hvilken smigrede sig med den Forestilling, at han sikkerlig skulde erholde Pladerne; efter at han havde søgt meget flittigen, blev han slemt skuffet ved ikke at finde dem. Hr. Smith fortsatte derpaa Reisen; men, inden han naaede sit Bestemmelsessted, blev han end engang anholdt af en Embedsmand i den samme Anledning, og efter at denne havde randsaget Vognen meget omhyggelig, gik han sin Vei ligesaa ærgerlig som den første, fordi han ikke var istand til at opdage Gjenstanden for hans Undersøgelse. Uden nogen videre Forurolígelse fortsatte han derefter sin Reise, indtil han kom til den nordlige Deel af Pensylvanien, nær Susquehanna Floden, i hvilken Deel af Landet hans Svigerfader boede.

Efter at han havde sørget for et Hjem, begyndte han Oversættelsen af Pladerne ved Guds Gave og Kraft formedelst Urim og Thummim; og som han skrev en daarlig Haandskrift, maatte han emploiere en Skriver til at nedskrive Oversættelsen som den kom fra hans Mund.

Imidlertid blev nogle faa af Or'ginalcharaktererne nøiagtigen afskrevne og oversatte af Hr. Smith, hvilken Afskrift tilligemed Oversættelsen bragtes af en Herre ved Navn Martin Harris til Staden New York, hvor de blev fremviste til en lærd Herre ved Navn Anthon, som forsikkrede, at have en udstrakt Kjendskab til mange Sprog, baade ældre og nyere. Han undersøgte dem, men var ikke istand til at dechiffrere dem nøiagtig, men han formod.de, at om de originale Plader kunde bringes, at han kunde hjælpe til at oversætte dem.

Nu til vor Beretning igjen. Hr. Smith vedblev Oversættelsesarbeidet eftersom hans pekuniære Omstændigheder vilde tillade det, indtil han havde endt den uforseilede Deel af Optegnelserne. Den oversatte Deel er betitlet „Mormonsbog" hvilken indeholder næsten saamegen Læsning som det gamle Testamente. Vel siger den, som gjør Indvendinger, dersom det ikke var saa forunderligt, vilde Bogen betragtes som een af de største Opdagelser, som Verden nogensinde havde været Vidne til. — Dersom Du havde pløiet eller gravet en Brønd eller Kjælder og tilfældigen opgravet en Optegnelse, som indeholdt nogle Beretninger om den gamle amerikanske Historie og dens oprindelige Indbyggere tilligemed de indianske Stammers Oprindelse, som nu beboe det; havde blot disse Optegnelser Intet at gjøre med Gud, eller Engle eller Inspiration, vilde det have været hilset af Amerikas og Europas Lærde, som et af de første og vigtigste Opdagelser, der i den sildigere Tid udfolder en Hemmelighed, hvilken indtil nu har trodset alle den lærde Verdens Undersøgelser.

Ethvert Tidsskrift vilde have været fyldt med de glade Tidender, medens dets Indhold vilde have skjænket Verden en Strøm af Lys om Noget, der før var skjult i Uvishedens og Tvivlens Labyrinth. Men hvem kan underkaste sig og saaledes ydmyge sig i disse oplyste Tider, at han kan modtage Ting, der ere navnkundige saavel med Hensyn til dets Religion som Lærdom, fra Engles Betjening og fra Inspiration? Dette er for meget; bort med saadanne Ting, det kommer i Contrast med disse Dages Popularitet og Viisdom. Til dette svarer jeg: Herren vidste det, før han aabenbarede det; dette var en Hovedgjenstand, han havde til Hensigt; det er just hans Maade at handle paa med Menneskenes Børn. Gud har altid en forskjellig Retning fra den, som Verdens Viisdom vil foreskrive ham, paa det at han maa „beskæmme de Vise, og tilintetgjøre de Forstandiges Forstand;" han udkaarer Mænd af ringe Herkomst, endog Enfoldige og Ulærde, ja saadanne, som er foragtede, til at gjøre hans Gjerning og udføre hans Beslutninger, paa det at intet Kjød skal rose sig for ham. O, I Vise og Lærde! som foragte den Viisdom, som er herovenfra! Vide I ikke, at det var umuligt for Verden ved Viisdom at udfinde Gud? Vide I ikke, at al Eders Viisdom er Daarskab for Gud? Vide I ikke, at I maae blive som et lille Barn og være villig til at lære Viisdom af den mindste af hans Tjenere, eller I vil omkomme i Eders Uvidenhed.

Men hvilke er de Vidnesbyrd, som vi kunne samle fra Skriften angaaende dette herlige Værks Aabenbarelse? Vi skulle forsøge at vise: først, at Amerika er et Land, som var forjættet til Josephs Sæd; for det andet, at Herren vilde aabenbare sin Sandhed til dem, saavelsom til Jøderne; og for det tredie, at deres Optegnelser skulde komme frem og blive forenede til eet Vidnesbyrd med Jødernes Optegnelser, i Israels Gjenopreisnings Tid, i de sidste Dage.

Først, 1 Mose B. 48. Da Jacob velsignede Josephs to Sønner, siger han: „De skal voxe til en Mangfoldighed i Jordens Midte." I den samme Velsignelse siges der om Ephraim: „Hans Sæd skal blive en Mangfoldighed af Nationer". Nu, læg Meningen af disse Forudsigelser sammen, og det gjør Ephraim til en Mangfoldighed af Nationer i Jordens Midte. I 1 Mose B. 49, propheteres der betræffende Joseph, da Jacob velsigner ham: at han skulde blive „en frugtbar Green ved en Kilde, hvis Qviste udbredte sig over Muren: Bueskytterne have svarligen bedrøvet ham, og skudt paa ham, og hadet ham, men hans Bue forblev dog stærk." — — — „Igjen siger han videre, Din Faders Velsignelser have overgaaet mine Forfædres Velsignelser indtil de yderste Grændser af de evige Høie; de skal være paa Josephs Hoved og paa hans Isse, som er adskilt fra hans Brodre." Nu spørger jeg, hvem var Jacobs Forfædre, og hvad var Velsignelserne, de gav ham? Abraham og Isaak vare Jacobs Forfædre, og Canaans Land var Velsignelsen, som de gav ham, eller det, som Gud lovede dem, at han skulde eie. Læg Mærke til, at Jacob forjætter Joseph et meget større Land end Canaans Land; endog større end det hans Fædre havde forjættet ham; thi Josephs Velsignelser vare udstrakte til Grændserne af de evige Høie. Nu, Læser, staae i Ægypten, hvor Jacob dengang stod, og maal til Grændserne af de evige Høie, og Du vil lande nogetnær i Amerikas Midte. En Prophet, som omtaler Ephraim, siger: „Naar Herren skal brøle som en Løve, skal Ephraims Børn skjælve fra Vesten." Nu lad os sammendrage disse Forudsigelser; først, at Ephraim skal voxe til en Mangfoldighed af Nationer paa Jordens Midtpunkt; for det andet, at Joseph sknlde blive velsignet med en langt større Arvedeel, saa langt borte som Amerika; for det

tredie, at de skulde være vesten for Ægypten eller Jerusalem.

Nu lad Verden undersøge fra Pol til Pol, og de kan ikke finde en Mangfoldighed af Nationer paa Jordens Midtpunkt, som muligviis kan have deres Udspring fra Ephraim, med mindre de ville søge dem i Amerika; thi Midtpunktet af Jordens andre Dele er beboet af blandede Racer, som have Oprindelse fra forskjellige Kilder; medens her et næsten uendeligt Land var udelukt fra den øvrige Verden, og beboet af en Race, øiensynlig af den Herkomst, endskjøndt saa tydelig deelt i saa mange Folkeslag. Nu, Skriften kan ikke feile; derfor maae disse Skriftsteder hentyde til Amerika; thi ifølge sund Fornuft kan de ikke hentyde til noget andet Sted.

For det andet skal vi bevise, at Gud aabenbarede sig til Josephs eller Ephraims Sæd — deres Opholdssted have vi allerede viist — boende i Amerika. I denne Henseende ville vi anføre Hos. 8, 12; talende om Ephraim, siger han ved Prophetiens Aand: „Jeg har skrevet om ham (Ephraim) mangfoldige Ting af min Lov, men de bleve dog agtede som noget Fremmed." Disse er sikkre Beviser, som ikke behøve nogen Forklaring, at de store himmelske Sandheder blev aabenbarede til Ephraim og blev regnede som noget Fremmed. For det tredie, — skulde disse Optegnelser fremkomme netop før Israel skulde samles? Jo visselig; thi Ezek. fortæller i det 37te Cap.: at Gud befalede ham at tage et Stykke Træ og skrive paa det for Juda og hans Medbrødre af Israels Huus; og da at tage et andet Træ og skrive paa det for Joseph, Ephraims Træ og for al Israels Huus, hans Medbrødre; og forene dem til eet, og de skulle være eet i Din Haand. Og naar Dit Folks Børn skal spørge angaaende disse Ting, sigende: vil Du ikke tilkjendegive os, hvad Du mener med disse Ting? sig da til dem: Saaledes siger den Herre Gud: „See, jeg vil tage Josephs Træ, som er i

Ephraims Hænder og Israels Stammer, hans Medbrødre, og jeg vil lægge det til det, som er af Judæ Træ, og gjøre em til eet, og de skal være eet i min Haand: og de Træer, hvorpaa Du skriver, skal være i Din Haand for deres Øine. Og sig til dem, saaledes siger Gud Herren: See, jeg vil tage Israels Børn ud fra Hedningene, hvor de fore hen, og vil samle dem fra alle Sider og føre dem til deres eget Land; og jeg vil gjøre dem til een Nation paa Israels Bjerge; og een Konge skal være Konge over dem Alle: og de skal ikke mere være to Nationer, ei heller skal de mere være deelte i to Kongeriger fremdeles". Nu, Intet kan være mere tydeligt end den nævnte Propheti; der er talt om tvende Skrivelser, den ene til Ephraim, den anden til Juda; den til Ephraim skulde blive ført frem af Herren og forenes med Judas, og de skal blive eet i deres Vidnesbyrd og voxe sammen paa denne Maade, for at forkynde Israels Indsamling. Den 85de Psalme er meget tydelig angaaende dette: idet den taler om Israels Tilbagebringelse til deres eget Land, siger den: „Barmhjertighed og Sandhed ere mødte tilsammen; Retfærdighed og Fred have kysset hverandre; Sandhed skal udspringe af Jorden; og Retfærdighed skal see ned af Himlen. Ja, Herren skal give det, som er godt; og vort Land skal give sin Grøde. Retfærdighed skal gaae foran ham og lede os paa Veien i hans Fodspor." Nu, Frelseren, som beder for sine Disciple, siger: „Hellige dem i Din Sandhed — Dit Ord er Sandhed." Af disse Linier lære vi, at hans Ord vil udspringe af Jorden, medens Retfærdighed seer ned af Himmelen. Det næste, som derefter følger, er, at Israel skal ledes paa Veien i hans Fodspor og deeltage i deres eget Lands Frugt. Da Jeremias (33, 6) taler om Judas og Israels endelige Tilbagevendelse fra Fangenskab, siger han: „Jeg vil aabenbare overflødig Fred og Sandhed til dem". Idet Esaias taler om den evige

troe. Ihukom at Troen kommer ikke af Tegnene, men Tegnene kommer af Troen. Gaverne blev ikke givet for at gjøre Menneskene troende, thi hvad siger Skriften: „Gaverne ere for at opbygge Menigheden." Der er ikke skrevet, „Troen kommer af Mirakler, men, Troen kommer af Hørelsen." Jeg holder det altid for afgjort at en Mand eller Qvinde, som kommer og begjerer et Tegn, til at gjøre dem troende, hører til en ugudelig og vanartig Slægt i det mindste, for ikke at sige værre; thi en Person som vil gaae til Jesus med et reent Hjerte, begjærende og bedende i Tro, at han maa komme til at kjende Sandheden angaaende disse Ting, for ham vil Herren aabenbare det, og han skal kjende den, og bære Vidnesbyrd derom; thi ved Guds Aand skal de kjende Sandhed fra Vildfarelse, som der er skrevet, „Mine Faar hører min Røst." Og den som ikke vil komme til Jesus i Tro, skal aldrig kjende Sandheden forend det er for sildig; han skal finde at Høsten er forbi, og Sommeren er endt, og hans Sjæl er ikke frelst.

Saaledes er Jesu Religion, ulig alle andre Religionssystemer; den bærer selv sin Vægt, og medfører Visshed og Kundskab, og giver ikke Rum for Bedrageri. Og nu siger jeg atter til alle Folk: Kom til Faderen i Jesu Navn; tvivler ikke, men værer troende, som i gamle Dage, og beder om hvadsomhelst I have behov; begjerer ikke, at I maae fortære det i Eders Lyster, men begjerer med en urokkelig Fasthed, at I ikke vil give efter for nogen Fristelse, men at I vil gjøre hans Befalinger ligesaa snart, som han aabenbarer Eder dem; og dersom I gjør dette, og han aabenbarer for Eder at han har sendt os med en ny og evig Pagt, og befalet os at prædike og døbe og opbygge hans Kirke som i gamle Dage, kom da beredvillig at adlyde Sandheden; men dersom I ikke kjender, eller ikke er tilfredsstillet, at han har sendt os, da annam ikke den Lærdom vi prædike. Saaledes skal I staae eller falde

for Eders egen Herre; men een Gang skal I vide det, ja, paa den store Dag, da ethvert Knæ skal beie sig, da skal I vide at Gud har sendt os med Sandheden, at beskjære hans Viingaard for sidste Gang, med en kraftig Beskjæring.

Vi kan nu fremføre nogle omstændelige Beviser, af amerikanske Oldsager, og af de Indfødtes Traditioner o. s. v.

Først siger Hr. Boudinot, „det er sagt iblandt deres fornemste eller elskelige Mænd, at den Bog, de hvide Folk har, var engang deres; at medens de havde den, var de overordentlig lykkelige o. s. v. De siger, ogsaa, at deres Fædre vare i Besiddelse af en overordentlig guddommelig Aand, ved hvilken de forudsagde tilkommende Begivenheder, og regjerede over Naturens almindelige Gang; og dette overleverede de til deres Affkom, paa den Betingelse, at de skulde adlyde de hellige Love, at de gjennem disse Midler nedbragte en Regn af Velsignelser over deres elskede Folk; men at denne Magt, for lang Tid siden havde aldeles ophørt.“ Oberst James Smith siger i hans Journal, som han skrev medens han var fængslet iblandt Indianerne: „de har et Folkesagn, at Landet i Begyndelsen mangegange blev besøgt af Engle eller himmelske Indvaanere som de kalder dem, hvilke kom til Folket, og talte med deres Forfædre, og gav Underviisning hvorledes de skulde bede.“

Hr. Boudinot bemærker, i hans fortræffelige Værk, hvad deres Sprog angaaer: „Deres Sprog, i dets Stam-Ord, Talemaade og besynderlige Sammensætelse, synes i det Hele at være af den hebraiske Art; og hvad der er meget mærkværdig og vel værdt den alvorligste Opmærksomhed, er, at det har de fleste af dette Sprogs Eiendommeligheder, især dem, ved hvilke det er forskjellig fra de fleste andre Sprog. Der er en Tradition fortalt af en gammel Indianer af den stockbridgeske Stamme, at deres Fædre var engang i Besiddelse af

troe. Ihukom at Troen kommer ikke af Tegnene, men Tegnene kommer af Troen. Gaverne blev ikke givet for at gjøre Menneskene troende, thi hvad siger Skriften: „Gaverne ere for at opbygge Menigheden." Der er ikke skrevet, „Troen kommer af Mirakler," men, Troen kommer af Hørelsen." Jeg holder det altid for afgjort at en Mand eller Qvinde, som kommer og begjerer et Tegn, til at gjøre dem troende, hører til en ugudelig og vanartig Slægt i det mindste, for ikke at sige værre; thi en Person som vil gaae til Jesus med et reent Hjerte, begjærende og bedende i Tro, at han maa komme til at kjende Sandheden angaaende disse Ting, for ham vil Herren aabenbare det, og han skal kjende den, og bære Vidnesbyrd derom; thi ved Guds Aand skal de kjende Sandhed fra Vildfarelse, som der er skrevet, „Mine Faar hører min Røst." Og den som ikke vil komme til Jesus i Tro, skal aldrig kjende Sandheden førend det er for sildig; han skal finde at Høsten er forbi, og Sommeren er endt, og hans Sjæl er ikke frelst.

Saaledes er Jesu Religion, ulig alle andre Religionssystemer; den bærer selv sin Vægt, og medfører Vished og Kundskab, og giver ikke Rum for Bedrageri. Og nu siger jeg atter til alle Folk: Kom til Faderen i Jesu Navn; tvivler ikke, men værer troende, som i gamle Dage, og beder om hvadsomhelst I have behov; begjerer ikke, at I maae fortære det i Eders Lyster, men begjerer med en urokkelig Fasthed, at I ikke vil give efter for nogen Fristelse, men at I vil gjøre hans Befalinger ligesaa snart, som han aabenbarer Eder dem; og dersom I gjør dette, og han aabenbarer for Eder at han har sendt os med en ny og evig Pagt, og befalet os at prædike og døbe og opbygge hans Kirke som i gamle Dage, kom da beredvillig at adlyde Sandheden; men dersom I ikke kjender, eller ikke er tilfredsstillet, at han har sendt os, da annam ikke den Lærdom vi prædike. Saaledes skal I staae eller falde

for Eders egen Herre; men een Gang skal I vide det, ja, paa den store Dag, da ethvert Knæ skal bøie sig, da skal I vide at Gud har sendt os med Sandheden, at beskjære hans Viingaard for sidste Gang, med en kraftig Beskjæring.

Vi kan nu fremføre nogle omstændelige Beviser, af amerikanske Oldsager, og af de Indfødtes Traditioner o. s. v.

Først siger Hr. Boudinot, „det er sagt iblandt deres fornemste eller elskelige Mænd, at den Bog, de hvide Folk har, var engang deres; at medens de havde den, var de overordentlig lykkelige o. s. v. De siger, ogsaa, at deres Fædre vare i Besiddelse af en overordentlig guddommelig Aand, ved hvilken de forudsagde tilkommende Begivenheder, og regjerede over Naturens almindelige Gang; og dette overleverede de til deres Afkom, paa den Betingelse, at de skulde adlyde de hellige Love, at de gjennem disse Midler nedbragte en Regn af Velsignelser over deres elskede Folk; men at denne Magt, for lang Tid siden havde aldeles ophørt." Oberst James Smith siger i hans Journal, som han skrev medens han var fængslet iblandt Indianerne: „de har et Folkesagn, at Landet i Begyndelsen mangegange blev besøgt af Engle eller himmelske Indvaanere som de kalder dem, hvilke kom til Folket, og talte med deres Forfædre, og gav Underviisning hvorledes de skulde bede."

Hr. Boudinot bemærker, i hans fortræffelige Værk, hvad deres Sprog angaaer: „Deres Sprog, i dets Stam-Ord, Talemaade og besynderlige Sammenføielse, synes i det Hele at være af den hæbraiske Art; og hvad der er meget mærkværdig og vel værdt den alvorligste Opmærksomhed, er, at det har de fleste af dette Sprogs Eiendommeligheder, især dem, ved hvilke det er forskjellig fra de fleste andre Sprog. Der er en Tradition fortalt af en gammel Indianer af den stockbridgeske Stamme, at deres Fædre var engang i Besiddelse af

en „Hellig Bog", hvilken var overleveret fra Slægt til Slægt og tilsidst skjult i Jorden, siden hvilken Tid de har været under deres Fjenders Fødder. Men disse Orakler skulde komme tilbage til dem igjen, og da vilde de triumphere over deres Fjender, og atter komme i Besiddelse af deres Rettigheder og Velsignelse. Efter at Hr. Boudinot har opteguet mange Traditioner af samme Art som de ovenfor beskrevne, bemærker han til Slutning: Kan nogen læse denne korte Beretning om de indianske Traditioner, samlede fra Stammer af forskjellige Nationer, fra Vest til Øst og fra Syd til Nord, aldeles adskilte fra hverandre, skrevet af de bedste Forfattere med de bedste Berømmelser, baade for Kundskab og Ærlighed, i Besiddelse af de bedste Midler, til at faae Underretning, paa forskjellige Tider, foruden nogen mulig Forbindelse med hverandre, kan Nogen læse dem, og dog tænke, at alt dette er Noget, som er frembragt leilighedsviis eller tilfældigt, eller ved Lyst til det Forunderlige, eller i et forud betænkt dedrageligt Øiemed, hvorved dog saadanne Mænd jo vilde fordærve deres velgrundede Berømmelse? Kan nogen omhyggeligen og med dyb Eftertanke betragte og sammenligne disse Traditioner og Nationer med Israels længe tabte ti Stammers Stilling og Omstændigheder, uden i det mindste at drage nogle formodede Slutninger til Gunst for at disse omstreifende Folk er Efterkommere af de ti Israels Stammer?"

„Hr. Joseph Merrick, en meget agtværdig Mand i Pittsfield, Massachussets, giver følgende Beretning: At han i 1815 gav sig til at opgrave Jorden under og nær et gammelt Blokhuus, staaende paa en Høi, kaldet Indian Hill (den indianske Høi). Han pløiede og ryddede bort gamle Spaaner og Jord i en temmelig Dybde. Efter fuldendt Arbeide gik han over Pladsen og opdagede, der hvor Jorden var bleven opgraven dybest, noget, der lignede en sort Læderrem, omtrent 6 Tom. i Længde og 1½ i Bredde, omtrent som en Læderskagle

paa et Seletøi. Han bemærkede i begge Ender en lille Hank, af en haard Materie, sandsynligviis for saameget lettere at bære det. Han bragte det med sig hjem og kastede det i en Kiste iblandt andet gammelt Skramleri. Siden fandt han det, kastet udenfor Huset, og bragte det ind igjen i Kisten."

„En Tid efter faldt det ham ind at ville undersøge det, men ved at skjære i det fandt han det haardt som Been; det lykkedes ham dog at faae det aabnet, og fandt det sammensat af to Stykker tyk, raa Hud, sammensyede og gjorde vandtætte med en Slags Dyresener og overstrøgne med Gummi. Indvendig befandt sig fire Stykker sammenfoldet Pergament, der var af en mørk guulagtig Farve og indeholdt flere Slags Skrift. Naboerne kom ind at see de fremmede Opdagelser og sønderrev et af Stykkerne paa ægte barbarisk Viis. Hr. Merrick frelste de andre tre Stykker, og sendte dem til Cambridge, hvor de blev undersøgte, og Skriften fandtes at være skreven med en Pen i tydelig og læselig Hebraisk. Skrivelsen paa de tre andre Stykker Pergament var udtaget af det Gamle Testamente. See 5te Moseb. 6, 4 til 9. Ogsaa 11te C. 13 til 21, og 2 Moseb. 13, 11 til 16., hvortil vi henvise Læseren, hvis det har interesseret ham at læse denne vigtige Opdagelse.

„Paa Bredderne af den hvide Flod i Arkansas Territorium, har man fundet Ruiner, der udentvivl er opførte af et oplyst Folk, hvilket bevidnes ved deres Størrelse og Materialierne af hvilke de er opførte. Et af disse Mindesmærker er en Muur af Jord, hvilken indeslutter en Plads paa 640 Acre, eller en engelsk Miil i Fiirkant, og har i Centrum, Grundvolden af en stor cirkelrund Bygning, eller Tempel. Et andet endnu mere underligt og mere vidtløftigt, bestaaende af Grundvolden af en stor Stad, hvis Gader krydse hver andre i rette Vinkler, og kunne lettelig spores gjennem den mægtige Skov. Desforuden har man funden

Grundvolden af Huse, opført af brændt Tegl, ligesom Tegl i nærværende Tider. Disse har man sporet i en Udstrækning af en engelsk Miil."

Det foregaaende er taget af Priests Beskrivelse over „amerikanske Oldsager", og fra det samme Værk uddrage vi noget mere fra S. 246, angaaende Ruinerne af Staden Otolum, opdaget i Nordamerika. — I et Brev af C. S. Rafinesque, hvem vi har tilforn anført, til en Correspondent i Europa, finder vi følgende: — „For nogle Aar siden, tilbød det geographiske Selskab i Paris en stor Præmie, for en Reise, til Guatemala og for en ny Afridsning af Ruinerne i Yucatan og Chiapa, fornemmelig dem, som laae 15 engelske Mile fra Palanque.

„Jeg har," siger denne Forfatter, „gjengivet dem det oprindelige Navn Otolum, hvilket endnu er Navnet paa den Strøm, der løber igjennem Ruinerne. De bleve opmaalte af Capitain Del Rio i Aaret 1787, og Beretningen blev publiseret paa Engelsk i Aaret 1822. Disse Beretninger beskriver tildeels Ruinerne af en Steenstad ikke mindre end 75 engelske Mile i Omkreds, fuld af Paladser, Monumenter, Statuer og Inskriptioner; eet af de ældste Beviser paa amerikansk Civilisation; omtrent samtidig med Thebes i Gamle Ægypten."

Der er anført i „Familie Magazinet", Nr. 34, Side 266, for 1833, Følgende: „Den offentlige Opmærksomhed er nyligen bleven i høi Grad opvakt ianledning af Ruinerne af en gammel Stad, fundne i Guatemala. Som det synes, bliver nu disse Ruiner undersøgte, og mange venter mange sjeldne og værdifulde Bidrag i videnskabelig og historisk Henseende. Vi ansee det nærværende for det gunstigste Tidspunkt, da Publikums Opmærksomhed nu er henvendt paa Gjenstanden, at fremlægge dets Indhold for vore Læsere, som en Indledning til fremtidige Opda-

gelser, medens Undersøgelserne nu er ifærd med at fortsættes.

Capt. Del Rio, som ovenanført undersøgte Ruinerne stykkeviis i 1787, giver følgende Enkeltheder: „Naar man gaaer fra Palanque, den sidste nordlige Stad i Provindsen Ciuadad Real de Chiapa, i sydvestlig Retning, og overstiger en lille Bjergryg, som adskiller Staden Guatemala fra Yucatan i en Afstand af 6 engelske Mile, kommer man til en lille Flod Micol, som flyder i en vestlig Retning og forener sig med den store Flod Tulijah, hvilken bøier sit Løb henimod Provindsen Tobasco. Naar man er kommen over Micol, begynder Opstigningen, og $1\frac{1}{2}$ engelsk Miil længere frem sætter den Reisende over en lille Flod, kaldet Otolum; fra dette Punkt seer man Hobe af Steen-Ruiner, som gjør Veiene meget vanskelige for andre $1\frac{1}{2}$ eng. Mile; derpaa naaer man Høiden, hvorpaa Steenhusene staaer, som endnu er 14 i Antal paa eet Sted, nogle mere forfaldne end andre, ihvorvel man i mange kunde endnu skjelne Gemakkerne. Disse stod paa en retvinklet Plads, 300 Yards i Bredde og 450 i Længde, hvilket udgjør i dens hele Omfang 280 Roder eller lidt over $\frac{3}{4}$ eng. Miil. Denne Plads frembyder en Slette ved Foden af det høieste Bjerg, som danner Ryggen. Midt paa denne Flade ligger den største af de Bygninger, som endnu er bleven opdaget iblandt disse Ruiner. Den staaer paa en høi Vold eller Pyramide, 20 Yard høi, hvilket er 60 Fod, eller nærved fire Roder i lodret Høide, hvilket giver den en høi og majestætisk Anseelse, som om det var et Tempel, der ragede op i Skyerne. Denne er omgiven af andre Bygninger, nemlig: fem mod Nord, fire mod Syd, een mod Sydveest og tre mod Øst — fjorten ialt.

I alle Retninger sees Ruiner af andre forfaldne Bygninger langs med Bjerget, hvilke strækker sig videre i Øst og Vest fra disse Bygninger, som om det var

deres Guds store Tempel eller deres Regjerings Palads, omkring hvilket de havde bygget deres Stad, og hvor deres Konger og Statsembedsmænd boede. Paa denne Plads blev fundet en underjordisk Vandledning af Steen, meget solid og varig, som i sit Løb passerede nedenunder den største Bygning.

Vi vil her bemærke at denne Stad Otolum, hvis Ruiner er saa uhyre, ligger i Nord- ikke i Syd-Amerika under den samme Bredegrad som Øen Jamaica, hvilken er omtrent 18 Grader nordenfor Æqvator, og er paa det høieste Sted mellem den nordlige Ende af det Caraibiske og det Stille Hav, hvor Fastlandet bliver smalere henimod Landtungen Darien, og er omtrent 800 eng. Mile sønderfor New Orleans.

Opdagelsen af disse Ruiner og tillige af mange andre, ligesaa vidunderlige, i det samme Land, har just begyndt at opvække den lærde Verdens Opmærksomhed i Europa, som hidindtil har nægtet at Amerika kunde rose sig af sine Oldsager. Men disse umaadelige Ruiner er nu bleven undersøgt under Ledelse af sagkyngige Videnskabsmænd, og en udførlig Beskrivelse af samme vil udentvivl udkomme i sin Tid; og vi have hørt at to Bind Manuskript er allerede bleven skrevne, og kan ikke andet end blive modtagne med den største Begeistring af Amerikanerne.

En Mand, som boede nær ved Staden Cincinnati lod i Aaret 1826 grave en Brønd, og da Arbeiderne havde naaet til en Dybde af firsindstyve Fod, stødte de paa noget haardt, der dog ikke var Steen. Efter nøiere Undersøgelse fandtes det at være en Stub af et Træ, tre Fod i Gjennemsnit og to Fod høi. Det var endnu tydeligt at see, at det var afhugget med en Øxe. Det saae næsten ud som Kul; men havde ikke dets Egenskaber. De kom ikke til Vand førend de naaede ti Fod dybere. Senere fandtes en anden Stub paa samme Maade. I Morse's Universal Geographi, første Bind, Side 442, findes Fundet be-

kræftet saaledes: „Ved at grave en Brønd i Cincinnati fandtes en Stub af et Træ i sund Tilstand 90 Fod under Overfladen; og ved at grave en anden Brønd paa det samme Sted fandtes en anden Stub 94 Fod under Overfladen, som havde synlige Mærker af Øxen, og paa Toppen af den viste sig, som om et Jernredskab var bleven fortæret af Rust. Vi kunde skrive hele Bind om amerikanske Antiqviteter, hvilke alle tjener til at bevise at dette Land har været beboet af et Folk, der kjendte til Kunster og Videnskaber, dyrkede Jorden og var i Besiddelse af et Skriftsprog. Men hvad vi har anført er nok. Naar man har fundet nogle hebræiske Charakterer i Jorden i Amerika, skrevne paa Pergament, saa er det lige saa trolig, at der er fundet et heelt Bind i Jorden i Amerika, skreven paa Plader med ægyptiske Charakterer. Det forbausende Faktum, at man har fundet Træstubbe 80 til 90 Fod under Jorden, og andre lignende Opdagelser paa mange andre Steder baade i Nord- og Syd-Amerika, saasom nedsunkne Stæder, beviser, at der maa have skeet en kraftig Rystelse og Omvæltning ei alene iblandt Nationer, men ogsaa i Naturen; og det en saadan Rystelse, som intetsteds ellers er saa grundigt beskreven, som i den overordentlige og vidunderlige Beretning om hvad der tildrog sig i dette Land under Messiæ Korsfæstelse, som læses i Mormons Bog, begyndende Side 455." Og det skete i det fire og tredivte Aar, i den første Maaned, paa den fjerde Dag i Maaneden, at der reiste sig en stor Storm, en saadan, som aldrig havde været kjendt i hele Landet; og der blev ogsaa et stort og forskrækkeligt Uveir; og der var en forfærdelig Torden, saa at den rystede hele Jorden, som om den var nærved at søndersplittes; og der var meget skarpe Lyn, saadanne, som aldrig havde været kjendte i hele Landet. Og Staden Zarahemla kom i Brand; og Staden Moroni sank ned i Havets Afgrunde, og Indvaanerne deri druknede; og Jorden hævede sig op

over Staden Moronihah, saa at der blev et stort Bjerg i Stedet for Staden, og der var en stor og forskrækkelig Ødelæggelse i det Land mod Syden. Men see, der var en større og forskrækkeligere Ødelæggelse i det Land mod Norden; thi see, hele Overfladen af Landet blev forandret, formedelst Uveiret og Hvirvelvindene, og Tordenen og Lynilden, og den overordentlig store Rystelse af hele Jorden; og Landeveiene bleve opbrudte, og de jevne Veie bleve fordærvede, og mange slette Steder bleve ujevne, og mange store og berømte Stæder sank, og mange opbrændte, og mange bleve rystede indtil Bygningerne deri faldt til Jorden og Indvaanerne deri bleve ihjelslagne, og Stæderne bleve ladte øde; og nogle Stæder bleve vel staaende, men deres Beskadigelse var saare stor, og der bleve Mange ihjelslagne i dem; og Nogle bleve bortførte i Hvirvelvinden, og hvor de kom hen, veed intet Menneske, men det vide de, at de bleve bortførte; og saaledes blev hele Jordens Overflade forvandlet, formedelst Uveirene og Tordenerne, og Lynene og Jordens Rystelse. Og see, Klipperne bleve sønderspiittede; de bleve opbrudte paa hele Jordens Overflade, saa at de fandtes i sønderbrudte Levninger og vare fulde af Revner og Sprækker i hele Landet.

Og det skete, at Tordenen og Lynilden og Stormen og Uveiret og Jordskjælvene ophørte; — thi see, de varede omtrent i en Tid af tre Timer; og Nogle sagde, at Tiden var længere; ikke desmindre skete alle disse store og forskrækkelige Ting i en Tid af omtrent tre Timer; og see, da blev der et Mørke over Landet.

Og det skete, at der blev et tykt Mørke over hele Landet, saa at de Indvaanere, der ikke vare faldne, kunde føle Mørkets Taage; og der kunde intet Lys tændes formedelst Mørket, ei heller Kierter ei heller Fakler; ei heller kunde der tændes Ild med deres fine og meget tørre Veed, saa at der kunde aldeles intet Lys tændes; og der blev ikke noget Lys seet, ei heller

Ild, ei heller Glimt, hverken Solen eller Maanen, eller Stjernerne; thi saa tyk var den mørke Taage, der hvilede over Landet.

Og see, det varede i en Tid af tre Dage, at der blev intet Lys seet; og der var stor Jamren og Hylen og Graad iblandt alt Folket bestandigen; ja, stort var Folkets Jammerskrig, paa Grund af Mørket og den store Ødelæggelse, som var kommen over dem. Og paa eet Sted bleve de hørte at raabe, sigende: O, gid vi dog havde omvendt os før denne store og forfærdelige Dag, og da vilde vore Brødre have været sparede, og de vilde ikke være blevne opbrændte i den store Stad Zarahemla. Og paa et andet Sted bleve de hørte at raabe og jamre sig, sigende: O, gid vi dog havde omvendt os før denne store og forfærdelige Dag, og gid vi ikke havde dræbt og stenet Propheterne og kastet dem ud; da vilde vore Mødre og vore skjønne Døttre og vore Børn være blevne sparede og ikke blevne begravede i den store Stad Moronihah; og saaledes var Folkets Hylen stor og skrækkelig.

Og det skete, at der blev hørt en Røst iblandt alle Jordens Indvaanere over hele dette Land, raabende: Vee, vee, vee over dette Folk! Vee over hele Jordens Beboere, undtagen de omvende sig; thi Djævelen leer, og hans Engle fryde sig over de Dræbte iblandt de skjønne Sønner og Døttre af mit Folk; og det er paa Grund af deres Ugudelighed og Vederstyggeligheder, at de ere faldne. See, den store Stad Zarahemla har jeg opbrændt med Ild, og ligeledes Indvaanerne deri. Og see, den store Stad Moroni har jeg ladet synke i Havets Afgrunde og Indvaanerne deri drukne. Og see, den store Stad Moronihah har jeg bedækket med Jord, og ligeledes Indvaanerne deri, for at skjule deres Misgjerninger og deres Vederstyggeligheder for mit Aasyn, saa at Propheternes og de Helliges Blod ei mere skal komme op for mig imod dem. Og see, Staden Gilgal har jeg ladet synke og

Indvaanerne deri bleve begravede i Jordens Afgrunde; ja, og Staden Onihah og Indvaanerne deri, og Staden Mocum og Indvaanerne deri, og Staden Jerusalem og Indvaanerne deri; og Vandsøer har jeg ladet komme op i deres Sted, for at skjule deres Ondskab og Vederstyggeligheder for mit Aasyn, saa at Propheternes og de Helliges Blod ei mere skal komme op for mig imod dem. Og see, Staden Gadiandi og Staden Gadiomnah og Staden Jacob og Staden Gimgimno, alle disse har jeg ladet synke og gjort Høie og Dale i deres Sted, og Indvaanerne deri har jeg begravet i Jordens Afgrunde for at skjule deres Ondskab og Vederstyggeligheder for mit Aasyn, saa at Propheternes og de Helliges Blod ei mere skal komme op for mig imod dem. Og see, den store Stad Jacobugath, som var beboet af Kong Jacobs Folk, har jeg ladet opbrænde med Ild, paa Grund af deres Synder og deres Ondskab, som overgik al Ondskaben paa hele Jorden, paa Grund af deres hemmelige Mord og Forbund; thi det var dem, der forstyrrede mit Folks Fred og Landets Regjering; derfor lod jeg dem blive opbrændte, for at bortrydde dem fra mit Aasyn, saa at Propheternes og de Helliges Blod ei mere skulde komme op for mig imod dem. Og see, Staden Laman, og Staden Josh, og Staden Gad og Staden Kiskumen har jeg ladet opbrænde ved Ild, og Indvaanerne deri, paa Grund af deres Ondskab, idet de have kastet Propheterne ud og stenet dem, som jeg sendte, for at kundgjøre dem deres Ondskab og Vederstyggeligheder; og fordi de kastede dem Alle ud, saa at der var ingen Retfærdig iblandt dem, nedsendte jeg Ild og ødelagde dem, at deres Ondskab og Vederstyggeligheder maatte vorde skjulte for mit Aasyn, saa at Propheternes og de Helliges Blod, som jeg sendte iblandt dem, ei skulde raabe til mig af Jorden imod dem; og mange store Ødelæggelser har jeg ladet komme over dette Land, og

over dette Folk, for deres Ondskabs og deres Vederstyggeligheders Skyld.

Og alle I, der ere sparede, fordi I vare mere retfærdige end de, ville I ikke nu komme tilbage til mig og angre Eders Synder, og vorde omvendte, at jeg maa helbrede Eder? Ja, sandelig siger jeg Eder, dersom I ville komme til mig, skulle I faae det evige Liv. See, min Barmhjertigheds Arm er udstrakt imod Eder, og hvo som vil komme, ham vil jeg annamme; og salige ere de, der komme til mig. See, jeg er Jesus Christus, den Guds Søn. Jeg skabte Himlene og Jorden og alle Ting, der i dem ere. Jeg var hos Faderen fra Begyndelsen. Jeg er i Faderen, og Faderen i mig; og i mig har Faderen herliggjort sit Navn. Jeg kom til mine Egne, og mine Egne annammede mig ikke. Og Skrifterne angaaende mit Komme, ere opfyldte. Og saa Mange, som have annammet mig, dem har jeg givet Magt til at blive Guds Sønner; og ligesaa vil jeg give saa Mange, som ville troe paa mit Navn; thi see, ved mig kommer Forløsning, og i mig er Mose Lov fuldkommet. Jeg er Verdens Lys og Liv. Jeg er Alpha og Omega, Begyndelsen og Enden. Og I skulle ei mere offre Blodsudgydelse til mig; ja, Eders Offere og Eders Brændoffere skulle afskaffes; thi jeg vil ikke annamme nogen af Eders Offringer og Eders Brændoffere; og som Offer skulle I bringe mig et sønderknuust Hjerte og en angergiven Aand. Og hvo, som kommer til mig med et sønderknuust Hjerte og en angergiven Aand, ham vil jeg døbe med Ild og med den Helligaand, ligesom Lamaniterne, paa Grund af deres Tro paa mig, den Tid de bleve omvendte, bleve døbte med Ild og med den Helligaand, og de vidste det ikke. See, jeg er kommen til Verden, for at bringe Igjenløsning til Verden, for at frelse Verden fra Synd; derfor, hvo som omvender sig og kommer til mig som et lidet Barn, ham vil jeg annamme; thi Guds Rige hører

Saadanne til. See, for Saadanne har jeg hengivet mit Liv, og har taget det igjen; derfor omvender Eder og kommer til mig, I Jordens Ender, og vorder frelste.

Og nu see, det skete, at alt Folket i Landet hørte disse Taler og vare Vidner dertil. Og efter disse Taler var der Taushed i Landet i en Tid af mange Timer; thi saa stor var Folkets Forbauselse, at de ophørte med at jamre og hyle over Tabet af deres Beslægtede, som vare blevne dræbte; derfor vare de tause i hele Landet i en Tid af mange Timer.

Og det skete, at der kom atter en Røst til Folket, og alt Folket hørte den og var Vidne dertil; og den sagde: O, I Folk i disse store Stæder, hvilke ere faldne, I, som ere af Jacobs Afkom, ja, af Israels Huus, hvorofte har jeg ikke samlet Eder, som en Høne samler sine Kyllinger under sine Vinger, og pleiet Eder. Og atter, hvor ofte vilde jeg ikke have samlet Eder, som en Høne samler sine Kyllinger; o, I Folk af Israels Huus, som ere faldne, ja, I Folk af Israels Huus, I, der boe i Jerusalem, som og I, der ere faldne; ja, hvorofte vilde jeg ikke have samlet Eder, som en Høne samler sine Kyllinger, og I vilde ikke. O Israels Huus, som jeg har sparet, hvorofte vil jeg ikke samle Eder, som en Høne samler sine Kyllinger under sine Vinger, dersom I ville omvende Eder og komme tilbage til mig med fuld Hjertets Attraa. Men hvis ikke, o Israels Huus, da skulle Eders Boliger vorde øde, indtil den Tid kommer, da Pagten med Eders Fædre skal vorde opfyldt.

Og nu skete det, at efter at Folket havde hørt disse Ord, see, da begyndte de atter, at græde og hyle over Tabet af deres Beslægtede og Venner. Og saaledes bortgik de tre Dage. Og det var om Morgenen, og Mørket, som havde hvilet over Landet, adspredtes og Jorden ophørte at ryste, og Klipperne ophørte at revne, og de forskrækkelige Drøn ophørte, og alt det

larmende Bulder forstummede, og Jorden blev fast igjen, saa at den bestod, og Jammeren og Graaden og Klagemaalet iblandt Folket, der var sparet, ophørte; og deres Sorg blev omvendt til Glæde, og deres Klage til Lov og Taksigelse til den Herre Jesum Christum, deres Forløser. Og saavidt vare Skrifterne opfyldte, som vare talede ved Propheterne." Af denne Beretning, seer man tydeligt hvorledes Amerikas Antiqviteter blev begravne; hvorledes Træstubbene kom 80 til 90 Fod under Jorden; hvorledes Stæder ere sunkne og tildækkede; hvorledes Bjerge faldt ned og Dale reistes op; hvorledes Klipperne revnede og hvorledes hele Landets Overflade blev forandret og misdannet. Og nu slutter vi vort Foredrag om denne Gjenstand med at sige til alle Folk: Hvis I ønsker Oplysning om Amerikas Oldsager; hvis I ønsker historisk, prophetisk eller Lærdoms Oplysning af største Vigtighed, da læs Mormons Bog omhyggeligen.

Femte Capitel.

De Helliges Opstandelse og alle Tings Gjenoprettelse, forudsagt af Propheterne.

Dette er en af de allervigtigste Gjenstande, Mennesket kan tænke paa, og forstaaes maaske ligesaalidt i vore Dage, som nogen anden prophetisk Gjenstand. Men hvormeget den end ringeagtes nufortiden, saa var den dog eengang Grundlaget for de Helliges Tro, Haab og Glæde. Det var deres rigtige Begreber om denne Gjenstand, samt deres urokkelige Tro derpaa, der styrkede dem til alle deres Foretagender. Deres Tanke var eengang bleven fæstet paa denne Gjenstand, og de kunde ikke bevæges i deres Beslutning; deres Tro var urokkelig, deres Glæde bestandig, og deres Haab var et sikkert og standhaftigt Anker for Sjælen, og naaede ud over Tiden. Det var dette, der satte dem istand til at glæde sig midt under Trængsel, Forfølgelse, Sværd og Ildsluer; og de vankede om, som Fremmede og Udlændinge paa Jorden. De søgte et Land, en Stad og en Arv, som ingen uden de Hellige nogensinde har tænkt paa, forstaaet eller haabet.

Vi kan ikke nøiagtig forstaae, hvad der menes ved Gjenoprettelse, med mindre vi forstaaer, hvad der er tabt eller afskaffet. Naar en Prophet taler om alle Tings Gjenoprettelse, mener han, at alle Ting har un-

dergaaet en Forandring, og vil blive oprettede igjen eller blive, som de var før.

Først bliver det da nødvendigt for os at betragte Skabelsen, som den fremkom i Reenhed fra Skaberens Haand; og dersom vi da kan opdage den sande Tilstand i hvilken den først existerede, og forstaae Forandringerne, som siden efter har fundet Sted, da vil vi være istand til at forstaae, hvad der skal gjenoprettes, og naar vort Sind er saalunde forberedt, da vil vi forvente netop de Ting, der vil skee, og ikke staa Fare for i Uvidenhed at opløfte vor svage Haand, og imodstaae Guds Værk.

Vi vil da først betragte Jorden, dens Overflade, Klimater og Frembringelser.

Da Gud havde skabt Himlen og Jorden, og gjort Adskillelse imellem Lys og Mørke, var den næste store Befaling til Vandene, 1 Mosebog 1, 9. — „Og Gud sagde, Vandene under Himlene samles til eet Sted, saa at det Tørre sees, og det skete saa." Af dette lære vi en forunderlig Sandhed, som ikkun meget Faa kjender eller troer i denne formørkede Tidsalder; vi lærer at Vandene, hvilke nu ere adskilte i Oceaner, Have og Indsøer, da var samlede i et stort Ocean, og følgelig at Landet, hvilket nu er sønderrevet og adskilt i Continenter og utallige Øer, da var eet stort Continent eller Legeme, ikke adskilt som det nu er.

For det Andet hører vi, at Gud Herren udtaler sig om Jorden, tilligemed alt det, som Gud havde skabt paa den, at det var meget godt. Af dette lærer vi, at der hverken var Ørkener, eller ufrugtbare Egne, eller stillestaaende Moradser, eller ujævne, afbrudte eller knuddrede Høie, eller store Bjerge, bedækkede med evig Snee; og ingen Deel af den var beliggende i den kolde Zone, saa at Klimatet derved blev ubehageligt, Landet ufrugtbart og en Gjenstand for evig Frost, eller en evig Fængsling ved Iis.

Men den hele Jord var sandsynligviis een stor Slette, med jevne Høie og Dale, der var vel skikkede til Agerdyrkning, medens Klimatet var behageligen afvexlende med Varme og Kulde, Vaadt og Tørt, hvilket tjente til at krone Aaret med desto større Mangfoldighed af Produkter, der alle var tilgode for Mennesker, Dyr, Fugle eller Kryb; medens hver Vind medførte den behagelige Duft af de blomsterklædte Sletter eller de krydrede Skove; og den hele Skabelse af dyriske Væsner aandede idel Sundhed, Fred og Glæde.

Dernæst lære vi af 1 Mos. 1, 29. 30. -- „Og Gud sagde, See, Jeg har givet Eder alle Urter, som giver Sæd, som er over al Jorden, og allehaande Træer, i hvilke er Træers Frugt, som have Sæd; de skal være Eder til Spise. Og alle Dyr paa Jorden, og alle Fugle under Himlen, og til ethvert Dyr, som kryber paa Jorden, hvori der er Liv, har jeg givet allehaande grønne Urter til at æde, og det skete saa". Af disse Vers lære vi, at Jorden hverken frembragte væmmelige Urter eller giftige Planter, eller ubrugbare Torne og Tidsler. Enhver Ting, som voxede paa Jorden, var just skikket til Føde for Mennesker, Dyr, Fugle og Orme, og al deres Føde var Vegetabilier; Kjød og Blod var dem ikke tilbudt at godte sig med, eller til Mættelse for dem. Dyrene paa Jorden var alle i fuldkommen Harmonie med hverandre; Løven aad Straa ligesom Oxen, Ulven boede med Lammet, og Leoparden laa ved Siden af Kidet, en Ko og en Bjørn græssede tilsammen, medens deres Unger hvilede i fuldkommen Sikkerhed under Skyggen af de samme Træer; alt var Fred og Harmoni, og intet til Skade eller Forstyrrelse paa hele det hellige Bjerg." Og som Kronen paa det Hele, skuer vi Mennesket, skabt i Guds Billede og ophøiet i Herlighed og Magt, med Herredømme over al den store Skabelse af dyriske Væsener, hvilke vrimlede paa Jorden, medens han paa samme Tid, beboede en skjøn og vel vandet Have, i hvis

Midte Livsens Træ stod, til hvilket han havde fri Adgang; han stod for hans Skabers Aasyn, samtalede med ham Ansigt til Ansigt og beskuede hans Herlighed, uden nogen mørk Sky imellem. O! Læser, betragt et Dieblik denne skjønne Skabelse, beklædt med Fred og Overflodighed, Jorden var opfyldt med uskyldige Dyr, som glædede sig paa Sletterne; Luften vrimlede med skjønne Fugle, som aldrig ophørte at fylde Luften med forskjellige Melodier; og alle var deres retmæssige Overherre underdanige, som frydede sig over dem; medens Mennesket, i en behagelig Have, der var Hovedsædet for hele Skabelsen, sad paa dette vidt udstrakte Riges Throne, og regjerede over al Jorden, med uimodsigelig Ret; medens Legioner af Engle leirede sig rundt om ham, og forenede deres glade Røster i taknemmelig Sang og Priis og Glædesraab; ikke et Suk eller nogen Veeklage blev hørt nogensteds i den ganske Udstrækning; ei heller var der Sorg, Smerte, Taarer, Bedrøvelse, Sygdom eller Død; ikke Trætte, Krig eller Blodsudgydelse; men Fred kronede Aarstiderne, som rullede frem, og Liv, Glæde og Kjærlighed regjerede over al hans Gjerning. Men, ak! hvor denne Scene dog er forandret.

Det bliver nu min smertelige Pligt at fremhæve nogle af de store Forandringer, som har fundet Sted, samt hvad der har bragt Jorden og dens Indbyggere ned til deres nærværende lave Tilstand.

For det Første, Mennesket faldt fra sin Standpunkt for Gud, da han hengav sig til Fristelse, og dette Fald havde Indflydelse over hele Skabningen, ei alene Mennesket, og foraarsagede adskillige Forandringer; han blev forviist fra sin Skabers Ansigt, og et Dække blev draget imellem dem, og han blev drevet fra Edens Have, til at dyrke Jorden, hvilken da blev forbandet for Menneskets Skyld og skulde begynde at frembringe Torne og Tidsler, og med Sved paa sit Ansigt skulde han erhverve sit Brød, og med Sorg fortære

det alle sine Livsdage, og tilsidst vende tilbage til Støvet. Men Evas Forbandelse var, at hendes Kummer og Undfangelse skulde være mangfoldig, og hun skulde føde med Smerte; og imellem hendes Sæd og Slangens, skulde der være et bestandig Fjendskab; den skulde sønderknuse Slangens Hoved, og Slangen skulde saare hans Hæl.

Nu Læser, betragt Forandringen. Denne Scene, der lidt forud var saa skjøn, er nu bleven et Opholdssted for Sorg og Møie, Død og Græmmelse. Jorden sukker med dens Produkter af Forbandelsens Torne og Tidsler; Mennesker og Dyr i Fjendskab; Slangen kryber snedig bort, fordi den frygter for at dens Hoved skal faae det dødelige Slag; og Mennesket bevæger sig urolig paa den tornefulde Sti, angest for at Slangens Hugtænder skal sønderknuse dets Hæl; medens Lammet udgyder sit Blod paa det rygende Alter. Snart begynder Mennesket at forfølge, hade og myrde dets Medmennesker, indtil Jorden tilsidst er opfyldt med Voldsgjerninger; alt Kjød bliver fordærvet, Mørkets Magt faaer Overhaand, og det angrede Noah, at Gud havde skabt Mennesket, og det bekymrede ham i hans Hjerte, at Herren skulde komme frem til Hævn og rense Jorden med Vand.

Hvormeget Floden kan have bidraget til at frembringe de forskjellige Forandringer i Henseende til Jordens Deling i brudte Stykker, Øer og Continenter, Bjerge og Dale, er vi ikke bleven underrettet om; Forandringen maa have været betydelig. Men efter Floden. i Pelegs Dage, blev Jorden deelt. (See 1 Mos. 10, 25.) Sandt nok, det er en kort Historie om en saa stor Begivenhed; men alligevel vil den berette om den store Revolution, som rullede Havet fra dets egen Plads i Nord, og bragte det til at gaae imellem forskjellige Dele af Jorden, som saaledes blev sønderbrudt og bragt nogetnær i dets nuværende Form; dette tilligemed de Jordskjælv, Revolutioner og andre heftige

Bevægelser, der sidenefter har fundet Sted, har alt bidraget til at forvandle Jordens Overflade til dens nuværende Tilstand; medens de store Forbandelser, som er faldne over forskjellige Dele paa Grund af Menneskenes Ugudelighed, har foraarsaget de stillestaaende Sumpe, de sunkne Søer, de døde Have og de store Ørkener.

See f. Ex. Propheternes Forkyndelse om Babylon hvorledes den skulde være en vedvarende Ødelæggelse, et Leie for vilde Dyr, et Opholdssted for urene og forhadte Fugle, et Sted for Ugler, og skulde aldrig blive bebygget, men ligge øde fra Slægt til Slægt. See ogsaa Sodomas Sletter, som vare fulde af Byer, Stæder og blomstrende, velvandede Haver; men o, hvilken Forandring! kun en stor Søe med stillestaaende Vand betegner Stedet. See til Palæstinæ Land, i Salomons Dage var det istand til at underholde flere Millioner Mennesker, og desforuden yde et Overskud af Hvede og andre Produkter, som udførtes til Forhandling til de tilgrændsende Nationer, hvorimod det nu er øde og neppe istand til at underholde faa Indbyggere. Og, naar jeg kaster mine Øine over vort eget Land (Amerika) og seer de talrige Sumpe og Søer med stillestaaende Vand, tilligemed de øde Bjerge og utallige Ørkener, og Klipper, som har været revnede og sønderrevne heelt igjennem, da udbryder jeg: Hvoraf kommer alt dette?

Naar jeg læser Mormons Bog, underretter den mig om, at medens Christus blev korsfæstet iblandt Jøderne, hele det amerikanske Continent blev rystet til sin Grundvold, at mange Stæder sank i Afgrunden og Vande kom op i deres Sted, at Klipperne revnede, og Bjergene hævede sig op til en overordentlig Høide, og andre Bjerge blev Dale; de jævne Bjerge blev fordærvede og det hele Lands Overflade forandret. — Da udbryder jeg: disse Ting er nu ikke længer nogen Hemmelighed! nu har jeg lært at forklare mig de mange Undere, som jeg overalt skuer igjennem hele Landet;

naar jeg passerer en Kjede af Klipper, og seer, at de alle er revnede og sønderrevne, og nogle uhyre Stykker er fundne dybt nedgravne i Jorden, og hvoraf nogle passer til det sønderbrudte, da udbryder jeg med Forbauselse; disse var den lidende Naturs Veer og convulsiviske Dødskampe, da Guds Søn leed paa Korset.

Men Menneskene er vanslægtede og forandrede ligesaavel som Jorden. Synder, Vederstyggeligheder og mange onde Vaner har i den sidste Tidsalder tilføiet det menneskelige Liv mange Elendigheder, Besværligheder og Lidelser. Ledig-gang, Udsvævelser, Hovmod, Gjerrighed, Drukkenskab og andre Vederstyggeligheder, hvilke er de sidste Tiders Charakteristik, har alle forenet sig til at styrte Menneskeheden til Ugudeligheds og Nedværdigelses laveste Trin, medens Præstelist og falske Lærdomme har storlig bidraget til at lulle Menneskeheden isøvn, og har stillet den tilfreds, skjøndt i høieste Grad blottet for de Gaver og Velsignelser, som de Gamle besadde, og som alene er skikket til at forhøie den menneskelige Fornufts Kræfter til at tilveiebringe ædle, frie og overeensstemmende Meninger og Domme, udvide Hjertet og udvikle Sjælen til den yderste Udstrækning af Sindsstyrke. See de Gamle samtale med den store Jehova, læse af Engle og modtage Underviisning af den Helligaand, i Drømme om Natten og i Syner om Dagen, indtil tilsidst Dækket ruller op, og de tillades at see med Forbauselse og Beundring, paa alle Ting, baade forbigangne og tilkommende, ja endog at henfare i det Høie iblandt utallige Verdener, medens den umaalelige Udstrækning af Evighed ligger aaben for dem, og de alvorlig betragter de mægtige Gjerninger af den store **Jeg er** indtil de kjender som de er kjendte, og seer som de er seete.

Sammenlign disse store og høie Kundskaber med den moderne Opdragelses og dens verdslige Viisdoms Uformuenhed og usle Begreber, hvilke dog synes at tilfredsstille det menneskelige Gemyt i den nuværende

snæverhjertede og fordunklede Slægt; ja see det nittende Aarhundredes pengegjerrige og smigrende Bedragere, hvorledes de beregner, handler og snyder, hvilke ikkun tænke paa at forøge deres Gods eller søge Vinding af deres Næste, og hvis eneste Gudsdyrkelse bestaaer i at gaae til Kirke og betale Præsten sin Løn eller maaskee at bede til Gud uden at forvente nogen Bønhørelse, troende at Gud har været døvstum i mange Aarhundreder eller aldeles ligegyldig og ufølsom, som de selv er. Og da du nu har seet de Modsætninger vil du være istand til at gjøre dig en Idee om hvor høit et Standpunkt Mennesket er faldet fra; du vil ogsaa see, hvor langt nede under dets tidligere Ære og Værdighed Mennesket nu lever, og dit Hjerte vil sørge og svarlig bedrøves, naar du betragter det i dets fornedrede Tilstand, og da betænker, at han er din Broder; og du vil være færdig til at udraabe med Forundring og Forbauselse: O Menneske, hvorfra er du falden! Engang var du Himmelens Yndling, din Skaber fandt Behag i at samtale med dig, og Engle og retfærdige Menneskers Aander, der var fuldkommengjorte, var dit Selskab; men nu er du fornedret til Dyrenes Standpunkt; ja endog langt under dem; thi de seer med Gru og Frygt paa eders forfængelige Tidsfordriv, eders Forlystelser og eders Drukkenskab, og saaledes ofte sætter eder et følgeværdigt Exempel. Med Rette sagde Apostlen Peter om eder, at I vide intet, uden hvad I vide sandseligen som de ufornuftige Dyr, fødte til Rov og Ødelæggelse; og saaledes omkomme I fra Slægt til Slægt; medens al Skabningen sukker under sin Besmittelse, og Sorg og Død, Græmmelse og Graad opfylder Menneskenes Dages Maal. Men, O, min Sjel, dvæl ikke længer ved denne gyselige Scene, lad det være nok med tildeels at have opdaget hvad der er tabt. Lad os henvende vor Opmærksomhed til hvad Propheterne har sagt at der skulde gjenoprettes.

Da Apostlen Petrus prædikede for Joderne, siger han: „Og han skal sende eder den forudforkyndte Jesum Christum, hvilken den bør at indtage Himmelen indtil alle Tings Gjenoprettelses Tid, hvorom Gud haver talet ved alle sine hellige Propheters Mund fra Verdens Begyndelse af.“ (Ap. G. 3, 19—21.) Det sees af Ovenstaaende, at alle de hellige Propheter fra Adam af har havt deres Oine fæstet paa en vis Tid, da alle Teng skulde blive gjenoprettet til deres oprindelige Skjønhed og Ypperlighed. Vi lære ogsaa, at Tiden, da dette skulde skee, skulde indtræffe ved eller henimod Christi anden Tilkommelse; thi Himlene skulde indtage ham, indtil alle Tings Gjenoprettelses Tid, og da skal Faderen atter sende ham til Jorden. (Ap.G.1, 11.; Zach. 14, 4.)

Vil vi nu læse Esaias 40, 1—5. „Trøster, trøster mit Folk, skal eders Gud sige; taler kjerligen til Jerusalem og raaber til den, at dens Strid er fuldendt, thi dens Misgjerning er forligt; thi den har faaet dobbelt af Herrens Haand for alle dens Synder. Det er hans Røst, som raaber i Orken: rydder Herrens Vei, gjører vor Guds banede Vei ret paa den slette Mark. Hver Dal ophoies, og hvert Bjerg og Hoi skal fornedres; og hvad som er krumt skal blive lige, og det Ujævne skal blive som en slet Dal. Og Herrens Herlighed skal aabenbares; og de skal see, ja alt Kjød tillige; det, som Herrens Mund haver talet.“

Af disse Vers lærer vi for det Første, at Røsten af en vis Een skal høres i Orken til at berede Herrens Vei, just paa den Tid da Jerusalem har været nedtraadt af Hedningene længe nok til at have faaet dobbelt af Herrens Haand for alle dens Synder, ja, naar Jerusalems Strid er fuldendt og dens Misgjerninger tilgivne, da skal denne Proclamation atter skee, ligesom den skete fordum ved Johannes, til at berede Herrens Vei for hans anden Tilkommelse; og ved den Tid skal hver Dal blive ophøiet og hvert Bjerg og Høi blive fornedret, og det, som er krumt, blive lige og de ujævne Steder jævne,

og da skal Herrens Herlighed aabenbares og alt Kjød see den tillige, thi Herrens Mund har talet det.

Saaledes seer du, at naar hvert Bjerg bliver fornedret, hver Dal bliver hævet op, de ujævne Steder jævne og de krumme Steder lige, disse Omvæltninger vil begynde at gjengive Jordens Overflade sin første Skjønhed. Men uagtet alt dette, har vi dog ikke endnu igjennemgaaet Gjenoprettelsen; der er mange flere store Ting der maa skee, for at alle Ting kan blive gjenoprettede.

Dernæst har vi Es. 35, hvor vi atter læser om Herrens anden Tilkommelse, og de mægtige Gjerninger, som skal ledsage den. De tørre Ørkener skal have Overflødighed af levende Vand, og skal frembringe Græs og blomstre som en Rose, og paa den Tid kommer Gud med Vrede og Betaling, hvilket maae forstaaes som hentydende paa hans anden Tilkommelse; og Israel skal komme paa samme Tid til Zion med Sang og evig Glæde, og Sorg og Suk skal fly bort. Her har vi da Ørkenens Forbandelse borttaget, og den bliver nu til frugtbare og velvandede Egne.

Vi vil nu undersøge om Øerne igjen vender tilbage til Continenterne, fra hvilke de er blevne adskilte. Om denne Gjenstand anføre vi Aab. 6, 14. — „Og hvert Bjerg og hver Øe flyttedes fra deres Steder." Af dette lærer vi at de flyttedes andensteds hen; og som det er Gjenoprettelsens Tid for Alt hvad der har været forandret, saa vende de tilbage til deres Steder hvor de kom fra. Vi kommer da til Es. 13, 13—14. „Jorden skal skjælve og flyttes af sit Sted, og være liig en forjaget Raa, hvilken ingen optager." Ogsaa 62, 4. „Du skal ikke ydermere kaldes forladt, ei heller skal dit Land ydermere kaldes ødelagt; men Du skal kaldes Hephzibah, (min Lyst), og dit Land skal kaldes Beulah; (en Ægtehustru) thi Herren haver Velbehagelighed i dig, og dit Land skal være en Ægtehustrue."

I det første Exempel seer vi Jorden bevæget og liig en forjaget Raa; og i det andet, vi seer den som en Ægtehustrue. Og af alt dette, og af forskjellige Skriftsteder lærer vi, at Continenterne og Øerne skal blive forenet igjen til Eet, som det var i Skabelsens Morgen, og have skal vende hjem og forsamles til dets eget Sted, hvor det var før; og alt dette skal foregaae under stærke Bevægelser i Naturen, omtrent ved Herrens Tilkommelsestid.

See, Oliebjerget revner brat
Naar han igjen sin Fod paa det har sat;
De Øer flygte paa hans Ord,
Og Havet ruller bort mod Nord;
Det Tørre bliver eet som før
Og Vandet meer ei Skade gjør;
Han giver nu Velsignelsen
Og tager bort Forbandelsen.

Naar Jorden saaledes er kommen til Opreisning igjen, i den samme herlige Tilstand i hvilken den først existerede: Bjergene fornedrede, Dalene ophøiede, det Ujævne jævnet, Ørkenerne frugtbare, og alle Continenterne og Øerne tilsammenføiede igjen, Forbandelsen ophørt saa at Jorden ikke længere frembringer skadelige Væxter, og Torne og Tidsler, saa vil det næste være at ordne og gjenopreise den ufornuftige Skabning til sin tidligere Freds- og Herligheds-Tilstand, og lade alt Fjendskab ophøre paa Jorden. Men dette vil ikke skee, forend en almindelig Ødelæggelse er bleven udøst over Menneskene, hvilken vil aldeles rense Jorden, og borttage al Ugudelighed af dens Overflade. Dette vil skee ved hans Munds Riis og ved hans Læbers Aande; eller med andre Ord, ved Ild ligesaa almindelig som Vandfloden. See Es. 11, 4. 6--9. „Men han skal dømme de Ringe med Retfærdighed, og straffe de Sagtmodige i Landet med Oprigtighed, og han skal slaae Jorden med sin Munds Riis og dræbe den Ugudelige med sine Læbers Aande. Og en Ulv skal

holde sig til et Lam, og en Parder ligge ved Siden af et Kid, og en Kalv og en ung Løve og fedt Qvæg tilsammen, og en liden Dreng skal drive dem. Og en Ko og en Bjørn skulle gaae i Græs, deres Affødninger skulle ligge ved Siden af hverandre, og en Løve skal æde Straa som en Oxe. Og et diende Barn skal forlyste sig ved en Ogles Hul og et afvandt Barn stikke sin Haand i en Basiliskes Hule. De skulle ei gjøre Ondt og ei fordærve paa min Helligheds hele Bjerg; thi Jorden skal være fuld af HERRENS Kundskab, ligesom Vandet skjuler Havets Bund." Naar han saaledes har renset Jorden og herliggjort den med Guds Kundskab, som Vandet skjuler Havets Bund, og har udgydt sin Aand over alt Kjød, saa at baade Mennesker og Dyr bliver fuldkommen uskyldige, som de var i Begyndelsen, og alene nærer sig ved vegetabilsk Føde, medens intet er levnet til at skade eller fordærve nogetsteds i hele den vidtudstrakte Skabelse, da gaaer Propheterne frem med at give os mange herlige Beskrivelser over dens Indbyggeres Glæde. (Es. 65, 17—25). „De skal bygge Huse og beboe dem, de skal plante Viingaarde og drikke Viin af dem, de skal plante Haver og æde Frugt af dem; de skal ikke bygge og Andre boe deri; de skal ikke plante og Andre æde Frugten; thi som et Træes Dage, er mit Folks Dage, og mine Udvalgte skal længe besidde deres Hænders Gjerning. De skal ikke arbeide forgjæves, eller føde i Besværlighed; thi de er Herrens Velsignedes Sæd, og deres Afkom med dem; og det skal skee, at førend de kalder vil jeg svare, og medens de endnu taler vil jeg høre." I denne lykkelige Tilstand synes det, at alle Folk vil leve og opnaae et Træes fulde Alder, og det foruden Smerte og Sorg, og hvadsomhelst de beder vil blive hastelig bønhørt, og alle deres Fornødenheder vil blive dem tildeelt rigeligen. Ingen af dem vil ønske at sove i Støvet, de vil naturligviis hellere forvandles, det er, forandres i

et Øieblik, fra Dødelighed til Udødelighed; efter hvilket de vil vedblive at regjere med Jesus paa Jorden.

Saaledes har vi nu fulgt Propheterne igjennem de forskjellige Begivenheder, hvilke tilsammen vil omdanne eller fornye Jorden og dens Indbyggere til den fuldkomne Tilstand i hvilken de først existerede under Skabelsens store Sabbath. Vi har nu seet alle Ting gjenoprettede iblandt de Levende, og vil nu spørge efter disse, som sove i Støvet; men, for nøiagtig at kunne forstaae deres naturlige Gjenopreisning, maae vi underrette os om alle Omstændighederne ved Jesu Opstandelse; thi han var et akkurat Forbillede, efter hvilket alle hans Hellige vil blive opreist. Vi erindrer først, at han var iklædt Kjød og Blod og Been, liig et andet Menneske, og i alle Maader underkastet Hunger, Tørst, Smerte, Træthed, Sygdom og Død, ligesom en anden Person, med den Forskjel, at han var istand til at taale mere end noget andet Menneskelegeme. For det Andet, at det samme Legeme var hængt paa Korset, gjennemboret med Nagler, hvilke blev drevne igjennem hans Hænder og Fødder, og hans Side gjennemstukket med et Spyd, fra hvilket der udrandt Blod og Vand. For det Tredie, at det samme Legeme var fuldkommen livløst, ligesom et andet Lig, og blev nedtaget uden at et Been blev brudt og omhyggelig indsvøbt i Linned og lagt i en Grav, hvor det forblev indtil den tredie Dag; da (Luc. 24) tidlig om Morgenen kom Qvinderne til Christi Grav, og hans Disciple ogsaa, og fandt Liigklæderne ligge unyttige, og Svededugen, som var om hans Hoved, omhyggelig foldet og lagt ned særskilt; men Legemet, som var nedlagt der, var borte. Af alle disse Omstændigheder opdager vi, at det samme Kjød og Been, som var lagt i Graven, var virkelig opvakt fra de Døde, havde opstaaet og tilsidelagt Liigklæderne, hvilke ikke længer var nødvendige. — Og Jesus Christus kom

frem triumpherende fra de Dødes Bolig, i Besiddelse af det samme Legeme, som var født af en Qvinde; hvilket var korsfæstet; men intet Blod flød i hans Aarer; thi Blod var det naturlige Liv, i hvilket var Dødeligheds Sæd, og et Menneske gjenopreist med Kjød og Blod vilde være dødeligt og følgelig atter Gjenstand for Døden, hvilket ikke var Tilfældet med vor Frelser; desuagtet havde han Kjød og Been efter at han opstod, thi saaledes viste han sig for sine Disciple, og de blev bange, formodende at det var alene en Aand, der viste sig for dem for at forskrække dem, hvorfor han sagde, „Rør ved mig og see, thi en Aand har ikke Kjød og Been, som I seer jeg har.“ Og begjærende noget at spise, blev han opvartet med et Stykke stegt Fisk og en Honningkage, og han aad det. Og noget efter blev Thomas budet at stikke sin Finger i Naglegabene paa hans Hænder og Fødder og sin Haand i hans Side, af hvilket det er klart, at han ikke alene besad det samme Legeme, men ogsaa de samme Saar vedbliver at vise dem til et Vidnesbyrd, og vil vedblive indtil han kommer igjen, da Jøderne vil see paa ham, hvem de har gjennemstukket og spørge, „Hvad er disse Saar i dine Hænder og Fødder?“ (Sach. 12, 13 og 14 C. 5).

O, I Haardhjertede! I ugudelige Menneskeborn; eders Øine vil meget snart see ham, som blev korsfæstet for Eders Synder; da skal I see, at de Dødes Opstandelse er Virkelighed, noget man kan røre ved, og at Evigheden ikke er et Skygge-Land eller en Spøgelseverden, som Nogle formoder.

Iblandt Andet, som Jesus gjorde efter sin Opstandelse, finder vi ham i den simple Forretning at stege Fisk, og kalde paa sine Disciple at komme og spise. (Joh. 21, 1—13.) O hvilken Enfoldighed! hvilken Kjerlighed! hvilken Nedladenhed! Undrer Eder, o Himle! bliv forbauset, o Jord! See Forløseren iklædt Udødelighed, og siddende ved en Kulild under aaben

Himmel med hans Brødre, ydmygt deeltagende i et Maaltid Fisk, virkelig tilberedt med hans egne Hænder. O I Store og Adelige paa Jorden, som ruller Eder i Overdaadighed og forfængelig Fiinhed! O I Præster, som er belæssede med Ære, Titler, Ophøielser, Rigdom og denne Verdens Glands, her er en Leetie for Eder, som vil bringe Eder til at rødme. Frygter dog ikke mere for at efterfølge den sagtmodige og ydmyge Jesus!

Men vi maa vende tilbage til Opstandelsen. Vi have uimodsigeligen beviist, at vor Frelser opstod fra de Døde, med det samme Legeme med hvilket han var korsfæstet, som bestod baade af Kjød og Been, aad og drak med sine Disciple, hvilket satte dem i Stand til bestandig at berolige sig angaaende de Helliges Opstandelse. Men dersom flere Beviser kunde forlanges, have vi dem i Jobs Propheti, forud omtalt i en tidligere Deel af dette Værk, hvor han forkynder, at hans Forløser vil staae i de sidste Dage paa Jorden, og han skulde see ham i Kjødet, skjøndt Orme skulde fordærve det Legeme, han da havde. Vist er det, at de Hellige igjen vil modtage deres Legemer, enhver Deel i dets passende og fuldkomne Sammensætning, iført Kjød, Sener og Hud, ligesom vi nu er; Alt bliver udødeligt og seer ikke mere Forkrænkelse; iført et hvidt Klædebon af fiint Linned, passende til at bære i Udødelighed. Vel sagde Apostlen: „I Himlen har vi en mere varig Substanz", (ikke Skygge).

Men for endnu videre at oplyse denne Gjenstand, vil vi omhyggelig gjennemgaae Ezek. 37, hvilket vi har berørt før. I dette Syn er Propheten bortført i Aanden, og en Dal med tørre Been fremstilles for ham, og de er utallige og meget tørre; og medens han staaer grundende og alvorlig beskuende denne forfærdelige Scene, bliver der gjort ham et meget forunderligt Spørgsmaal: „Du Menneskes Søn! mon disse tørre Been kan blive levende?" Og han svarede,

O Herre, Herre, Du veed det". Og Herren sagde: „Du Menneskes Søn, spaa om disse Been og siig til dem: I tørre Been, hører Herrens Ord." Saa han propheterede, som ham blev befalet, og som han propheterede blev der et Bulder, og see en Bevægelse, og Benene kom tilsammen hvert Been til sit Been og Sener og Kjød kom paa dem, og Hud bedækkede dem. Og derefter propheterede han til Vindene sigende: „Kommer fra de fire Veir, O Aand, og aand paa disse Ihjelslagne, at de maa leve, og Aanden kom i dem, og de levede og stod paa deres Fødder, en saare meget stor Hær." Vi har hørt mange Udlæggelser angaaende dette Syn; nogle ligner det ved Syndere der omvendes, og nogle ved Christi Legeme, Kirken, da den døde med Hensyn til de aandelige Gaver. Men naar Kirken er død, saa kan den ikke længer siges at være Christi Legeme; thi saalænge den bliver i det sande Viintræ, lever den og bærer Frugt, og er ikke død, og der hvor den ikke bliver i ham, er den afhugget, som en vissen Green, og bliver brændt istedetfor at blomstre igjen. Men, har du nogentid hørt Herrens egen Forklaring over dette Syn i det samme Capitel? Den langt overtræffer alle andre Forklaringer, hvorfor jeg er meest tilbøielig til at troe den; jeg vil derfor skrive den og hælde til den og sætte mig i Fare for at blive upopulair derved. Herren siger, „Du Menneskes Søn! disse Been, de er alt Israels Huus; see de siger: Vore Been er bleven tørre, og vor Forhaabning er borte, vi er afhugne. Derfor spaa, og du skal sige til dem: Saa siger Gud, Herren: See, o mit Folk, jeg vil oplade Eders Grave, og lade Eder komme op af eders Grave, og lade Eder komme til Israels Land; og I skal kjende, at jeg er Herren, naar jeg oplader Eders Grave, og naar jeg opfører Eder af Eders Grave, mit Folk! Og jeg vil give min Aand i Eder, og I skal leve; og jeg vil nedsætte Eder i eders eget Land. Da skal I kjende,

at jeg er Herren, jeg haver talet det og gjort det, siger Herren.“ Saaledes har du det hele Syn udfoldet tydelig; dersom Herrens Anthoritet kan engang blive erkjendt, hvilket sjelden er Tilfældet i denne Viisdoms og Lærdoms Alder, saa skal al Israels Sæd blive opreist fra de Døde, og blive indbragt i Israels Land, hvilket var givet til dem til en evig Arv. Og i den Hensigt at gjøre dette, skal deres gamle tørre Been blive bragt tilsammen, hvert Been til sit Been, og enhver Deel af deres Legemer sættes i deres forrige Stand igjen; og det vil gjøre et stort Bulder og en underlig Bevægelse, naar de kommer tilsammen; og naar de kommer til at staae paa deres Fødder, vil det sandelig udgjøre en saare meget stor Hær.

Dette opklarer just den Forjættelse, som saa ofte er gjentaget i Skriften: Min Tjener David skal være en Fyrste over dem evindeligen; i Sandhed, det samme Capitel giver Forjættelser til dem, at hans Tjener David skal blive opreist og være én Fyrste iblandt dem, medens Herren skal være deres Konge; da baade de, der er døde, skal samles igjen, og blive til een Nation i Landene paa Israels Bjerge; da David kommer frem og regjerer som en Fyrste og Hyrde over dem for bestandig; og den Herre Jesus regjerer som Kongernes Konge og Herrernes Herre, paa Zions Bjerg og i Jerusalem, og for de Gamle, med Herlighed.

O herlige Dag! O salige Haab!
Hvad seer jeg igjennem min Daab?
En salig Tid, et lykkeligt Land;
Der vi vil tage de Gamle i Haand
I Fred og Kjærlighed. Kom da Venner!
Død og Sorg nu snarligen ender!

Jeg forundrer mig nu ikke længer, naar jeg ihukommer at Abraham kaldte sig en Fremmed og Pilegrim, søgende et bedre Land, og en Stad hvis Stifter og

Bygmester er Gud. Det synes som der efter denne Gjenoprettelse vil blive ikkun een Forandring endnu nødvendig for at berede Jorden til Menneskets evige Arv; og at den Forandring vil finde Sted paa den sidste Dag efter at Mennesket har besiddet den i Fred i et Tusinde Aar. Vi har nu opdaget den store Hemmelighed, hvilken Ingen uden de Hellige have forstaaet; og som var vel forstaaet af dem i alle Verdens Aldere; og dette er, at Menneskene i Kjødet skal boe paa Jorden med Messias, med hele Israels Huus, og med alle den Allerhøiestes Hellige, ikke alene et tusinde Aar, men i alle Evighedernes Evighed. Der vor Fader Adam, med sit Haar saa hvidt som den rene Uld, vil sidde paa sin Throne med Værdighed, som den Gamle af Dage, den store Patriarch, den mægtige Fyrste, medens tusinde Gange tusinde staaer foran ham, og tusinde Gange tusinde tjene ham; der vil han hilse alle sine Børn, som døde i Troen paa Messias; med Abel, Enock, Noa, Abraham, Job og Daniel med alle Propheterne og Apostlene; og alle Guds Hellige af alle Tidsaldere, vil hilse hverandre i Kjødet; medens Jesus den store Messias vil staae i deres Midte, og vil, til at fuldkomme det Hele, binde op om sig og uddele Brød og Viin til den hele Mangfoldighed, og han selv skal deeltage i det samme med dem paa Jorden, idet Alle er klædt i fiint Linned, reent og hvidt. Dette er Lammets Bryllups Nadvere. Velsignede er alle de, der faaer Deel deri.

Eftersom vi har fulgt den store Gjenopreisning af Jorden og dens Beboere, indtil vi finder dem i fuld Nydelse af de Forjættelser der blev givne til deres Fædre, og vi har lærte at den tilkommende Tilstand er ikke en skyggeagtig eller fabelagtig Tilstand, men noget man kan fatte; en virkelig Tilværelse; saa vil vi nu betragte deres Lands Deling og deres Stads Anlæggelse, den hellige Stad, hvor Guds Tabernakel og hans Helligdom skal være evindeligen; thi dette var natur-

ligviis den Stad, som Abraham og Andre søgte efter men fandt den ikke.

Disse Ting kan vi skue i det sidste Capitel af Ezekiel, hvor han uddeler Landet ved Lov til alle de tolv Stammer, og afmaaler Staden, og Helligdommen i Midten, med dens tolv Porte, tre paa hver Side, det Hele i en Fiirkant. Men i hans 47de Capitel, har vi en Beskrivelse over en deilig Flod, der vil udgaa fra Templets østlige Side; under Helligdommen, og løbe ud i det døde Hav, gjøre Vandet sundt og frembringe en stor Overflødighed af Fisk, saa at Fiskerne sætter deres Garn fra Engedi indtil Eneglaim; men Mudderpølerne skal ikke læges men skal gives til Salt. Og paa hver Side skal opvoxe allehaande Træer til Spise, hvis Løv ikke skal falde af, ei heller skal Frugten derpaa faae Ende, hvert skal bære ny Frugt i sine Maaneder, formedelst Vandet, som udrinder fra Helligdommen; og deres Frugt skal være til Spise, og Bladene til Lægedom.

En fuldstændigere Fremstilling af Stadens Bygning og Materialierne, hvoraf den er bygget giver Esaias i 54, 11: „O du Elendige! som er bortdreven ved en Storm og er ikke trøstet; see, jeg vil lægge dine Stene med skjønne Farver, og din Grundvold med Saphirer. Og jeg vil sætte dine Vinduer af Crystal, og dine Porte af Rubiner og alle dine Landemærker af behagelige Stene. Og alle dine Børn skal være lærte af Herren og stor skal dine Børns Fred være. Du skal befæstes med Retfærdighed; du skal være langt fra Fortrykkelse, thi du skal ikke frygte, og fra Fordærvelse, thi den skal ikke naae dig. See, de skal visselig samles tilsammen, men ikke ved mig; hvo som samles tilsammen imod dig skal falde for din Skyld. See, jeg haver skabt Smeden, som opblæser Kul i Ild, og forfærdiger et Redskab til sin Gjerning; og jeg, jeg haver skabt Fordærveren til at fordærve. Intet Redskab, som er dannet imod dig, skal lykkes, og hver Tunge, som staaer op imod dig i Dommen, skal du

fordømme; denne er Herrens Tjeneres Arv, og deres Retfærdighed er af mig, siger Herren."

Af disse Vers lære vi noget om deres Stads Skjønhed, og om Materialierne, som den er bygget af; deres skjønne Stene, deres Grundvolde af Saphirer deres Vinduer af Crystal, deres Porte af Rubiner, og alle deres Landemærker af behagelige Stene, er alle vel beregnede til at forskjønne hans Helligdoms Sted, og gjøre hans Fodders Sted herlig, saavelsom give hele Staden en Glands og Storartethed, om hvilken Hedningerne med al deres pralende Rigdom og Storhed kun kan gjøre sig et svagt Begreb; og naar vi saa i samme Beskrivelse lægge Mærke til Indbyggernes Kundskab, saavelsom til deres Fred og Sikkerhed; medens de, som samle sig tilsammen imod dem til Strid, er visse paa at falde for deres Skyld, saa er dette visselig Herrens Tjeneres Arv; dette er visselig en ønskelig Stad, og vel værd en Pilgrimsreise liig Abrahams.

Men for at kunne gjøre os et endnu tydeligere Begreb om Stæderne Zions og Jerusalems Lykke, Rigdom, Skjønhed og Storhed, vil vi læse Esaias 60de Capitel: Reis dig, og skin; thi dit Lys er kommet, og Herrens Herlighed er opgangen over dig. Thi see, Mørket skal skjule Jorden, og Dumhed Folket: men Herren skal oprinde over dig, og hans Herlighed skal sees over dig. Og Hedningerne skal vandre ved dit Lys, og Konger ved Skinnet af din Opgang. Opløft dine Øine og see trindt omkring: alle disse have forsamlet sig, de kommer til dig; dine Sønner skal komme langt borte fra, dine Døttre opfostres ved Siden. Da skal du see det og løbe til; og dit Hjerte skal reddes og udvide sig, naar Mangfoldigheden hos Havet omvendes til dig, naar Hedningernes Magt kommer til dig. Kamelernes Mangfoldighed skal skjule dig, Drommedarerne af Midian og Epha, alle de af Scheba skal komme; de skal bære Guld og Røgelse, og bebude Herrens megen Lov. Alle Faar af Kedar skal

samles til dig, Nebajoths Væddere skal tjene dig, de skal offres paa mit behagelige Altar, og jeg vil pryde min Herligheds Huus. Hvo er disse, som flyver som en Sky og som Duerne til deres Vinduer? Vissselig Øerne skal bie efter dig, og Tharsis Skibe, i Begyndelsen, at føre dine Børn hid langt fra; deres Sølv og deres Guld med dem; til Herrens din Guds Navn, og til Israels Hellige, thi han haver prydet dig. Og de Fremmedes Børn skal bygge dine Mure; og deres Konger tjene dig; thi jeg slog dig i min Vrede, men jeg forbarmer mig over dig i min Velbehagelighed. Og dine Porte skal altid holdes aabne Dag og Nat, og skal ikke lukkes; til at lade Hedningernes Magt komme til dig, og deres Konger føres hid. Thi hvilket Folket eller Rige, som ikke vil tjene dig, skal fordærves; ja, disse Nationer skal aldeles blive ødelagt. Libanons Herlighed skal komme til dig, Fyrretræ, Kintræ og Buxbom tillige, til at pryde min Helligdoms Sted med; og jeg vil gjøre mine Fødders Sted herligt. Og deres Børn, som dig trængte, skal komme bøiede til dig, og de skal nedbøie sig for dine Fødders Saaler, ja Alle, som dig bespottede; og de skal kalde dig Herrens Stad Zion, den Helliges i Israel. I det Sted, at du var forladt og forhadt, saa at der gik Ingen igjennem, saa vil jeg sætte dig til en evig Herlighed, til Fryd fra Slægt til Slægt. Og du skal die Hedningernes Mælk og die Kongers Bryst; og du skal fornemme at jeg er Herren, som frelser dig, og din Gjenløser, Jacobs Mægtige. Jeg vil fremføre Guld istedetfor Kobberet og Sølv istedetfor Jernet, og Kobber for Træet, og Jern istedetfor Stenene; og jeg vil gjøre at din Besøgelse skal blive til Fred, og dine Trængere til Retfærdighed. Der skal ikke mere høres Vold i dit Land, eller Ødelæggelse og Forstyrrelse i dine Landemærker; men du skal kalde dine Mure Salighed og dine Porte Lov og Priis. Solen skal ikke mere være dig til et Lys om Dagen, og Maanen skal

skal ikke oplyse dig ved sit Skin; men Herren skal være dig til et evigt Lys, og din Gud til din Herlighed. Din Sol skal ikke mere gaae ned, og din Maane ikke borttages; thi Herren skal være dig til et evigt Lys, og din Sorrigs Dage er da endte. Og dit Folk, de skal alle være retfærdige, de skal eie Jorden evindeligen; de er min Plantelses Qvist, mine Hænders Gjerning, til at bevise mig selv herlig. Den Lille skal blive til Tusinde, den Ringe til et stærkt Folk; jeg Herren, jeg vil lade det hasteligen komme i sin Tid."

Af dette Capitel lærer vi, 1) at der skal blive en Stad bygget i de sidste Dage, til hvilken ei alene Israel, men ogsaa de andre Folkeslag skal forsamles; og det Folk eller Rige, som ikke vil tjene den Stad, skal omkomme og aldeles ødelægges. 2) At Navnet paa den Stad skal være Zion, Herrens Stad. 3) At den kaldes hans Helligdoms Sted, og hans Fødders Sted. 4) At de bedste Slags Tømmer skal føres dertil i Mængde, til Stedets Forskjønnelse. 5) At de ædle Metaller skal findes i saa stor Overflødighed, at Guld skal blive istedetfor Kobber, Sølv istedetfor Jern, Kobber istedetfor Træ, Jern istedetfor Stene; medens deres Embedsmænd skal befordre Fred og deres Dommere udøve Retfærdighed; Voldsomhed skal ikke mere høres i Landet, eiheller Ødelæggelse eller Fordærvelse inden deres Grændser; deres Mure er Salighed, og deres Porte Priis, medens Guds Herlighed i Stadens Midte langt overgaaer Solens Glands, deres Bedrøvelses Dage er endte; deres Folk er alle retfærdige og skal arve Landet for stedse; thi de er en Green af Herrens Plantelse at han kan blive forherliget. Det lille Folk skal blive en stærk Nation, og Herren vil paaskynde det i sin Tid.

Psalmisten David fortæller os i hans 102de Psalme, fra 13de til det 22de Vers, angaaende Tiden for Opbyggelsen af denne Stad: „Da skal Du opstaae og forbarme Dig over Zion; thi Tiden til at være hende

naadig, ja! den bestemte Tid er kommen. Thi dine Tjenere have Behagelighed til dens Stene og begunstige Støvet deraf. Da skal Hedningerne frygte Herrens Navn og alle Kongerne paa Jorden din Ære. Naar Herren har opbygget Zion, skal han sees i sin Herlighed. Han vil lægge Mærke til den Forladtes Bøn og ikke foragte deres Bøn. Dette skal skrives for den Slægt, som skal komme; og det Folk, som skal skabes, skal love Herren. Thi han har skuet ned fra sin Helligdoms Høihed, af Himmelen saae Herren til Jorden; at høre den Fangnes Suk; at løse dem, som er beskikkede til Døden; at forkynde Herrens Navn i Zion og hans Priis i Jerusalem; naar Folkene er samlede tilsammen, og Rigerne, til at tjene Herren."

Af dette Skriftsted lære vi: 1) At der er en Tid bestemt for Opbyggelsen af Zion, eller den Stad som Esaias omtaler, nemlig, lige før Christi anden Tilkommelse; og at Herren, naar denne Stad er bygget, vil lade sig tilsyne i sin Herlighed, og ikke for. Og heraf bliver det vist og fast, at om en saadan Stad ikke bliver bygget, vil Herren heller aldrig komme. 2) At Nationerne skal samles til at tjene Herren baade i Zion og Jerusalem, 3) at denne Psalme, blev skreven for dem af den tilkommende Slægt, som skal prise Herren, naar de læser den og seer det opfyldt.

Jeg vil nu bede Læseren henvende sin Opmærksomhed paa en Part af det sjette Capitel i Ethers Optegnelse, som indeholdes i Mormons Bog; see Side 547 og 548. „Thi han fortalte dem visseligen alle Ting, fra Menneskets Begyndelse af, og at, efter at Vandet var gaaet tilbage fra dette Land, blev det et ypperligt Land fremfor alle andre Lande, et af Herren udvalgt Land, hvorfor Herren vilde have, at alle Mennesker, som boe derpaa, skulde tjene ham; og at det var Stedet, hvor det nye Jerusalem skulde være, hvilket skulde komme ned af Himmelen og Herrens Helligdom. See, Ether saae Christi Dage, og han

talede om et nyt Jerusalem i dette Land; og han talede ogsaa om Israels Huus og om det Jerusalem, hvorfra Lehi skulde komme; at efter dets Ødelæggelse skulde det atter opbygges og være en hellig Stad for Herren; hvorfor det ikke kunde være det nye Jerusalem; thi det havde været til i ældre Tid, men det skulde blive opbygget igjen og blive til en hellig Stad for Herren; og det skulde blive opbygget til Israels Huus; og at et nyt Jerusalem skulde blive opbygget i dette Land til det Overblevne af Josephs Sæd, paa hvilken Ting der har været et Forbillede; thi som Joseph bragte sin Fader ned til Ægypti Land, ligesaa døde han der; hvorfor Herren bragte en Levning af Josephs Sæd ud af Jerusalems Land, at han kunde være barmhjertig imod Josephs Sæd, at de ikke skulde omkomme, ligesom han var barmhjertig imod Josephs Fader, at han ei skulde omkomme; hvorfor dette Overblevne af Josephs Huus skal boe paa dette Land, og det skal være deres Eiendomsland; og de skulle opbygge en hellig Stad til Herren, liig det gamle Jerusalem; og de skulle ikke mere beskæmmes, indtil Enden kommer, naar Jorden skal forgaae. Og der skulle blive en nye Himmel og en nye Jord; og de skulle være liig de gamle, men de gamle ere forgaaede og Alt er bleven nyt. Og da kommer det nye Jerusalem; og salige ere de, som boe deri, thi de ere de, hvis Klæder ere hvide, formedelst Lammets Blod; og de ere de, som ere regnede iblandt de Overblevne af Josephs Sæd, som var af Israels Huus. Og da kommer ogsaa det gamle Jerusalem, og Indvaanerne deri. Salige ere de; thi de ere blevne tvættede i Lammets Blod; og de ere de, som vare adspredte og bleve indsamlede fra de fire Verdens Hjørner, og fra de nordlige Lande, og have Deel i Pagtens Opfyldelse, som Gud gjorde med deres Fader Abraham. Og naar disse Ting skee, da fuldkommes Skriften, som siger:

Der ere de, der var de Sidste, som skulle blive de Første.

Naar vi læser denne Prophetie lærer vi: 1) At Amerika er et af Herren udvalgt Land, fremfor alle andre Lande. 2) At det er Stedet for det nye Jerusalem, som skal komme ned paa den nye Jord. 3) At et nyt Jerusalem skal bygges i Amerika, for de Overblevne af Joseph, ligt det gamle Jerusalem i Canaans Land; og at det gamle Jerusalem skal blive gjenopbygget paa samme Tid, og begge disse Stæder trives og tiltage indtil den store sidste Forandring, da Himlen og Jorden skal vorde nye. 4) At naar denne Forandring skeer, henrykkes disse to Stæder til Himlen tilligemed deres Indbyggere, og kommer siden efter Forandringen ned, den ene paa Amerikas Land og den anden paa sit eget Sted, hvor den før var, og 5) lære vi, at Indbyggerne af disse to Stæder er de samme, som samlede sig og først opbyggede dem. De Overblevne af Joseph, og dem, som bliver samlet med dem, arver det ny Jerusalem, og Israels Stammer, som indsamles fra Nordenland og fra Jordens fire Hjørner, arver det andet; og idet Alt saaledes er bleven nyt, finder vi disse, som eengang var Fremmede og Pilegrime paa Jorden, i Besiddelse af det bedre Land, og den Stad, de søgte.

Vi vil nu henvende os til Johannis Aabenbaring, og besee Staden efter at den er gjort ny, og see om den ligner det Billede, der er fremstillet af den førend dens sidste Forandring. See Joh. Aab. 21 og 22 Capitel.

„Og jeg saae en ny Himmel og en ny Jord, thi den første Himmel og den første Jord vare forgaaede, og Havet var ikke mere. Og jeg, Johannes, saae den hellige Stad, det nye Jerusalem, at stige ned af Himmelen fra Gud, beredet som Bruden, smykket for sin Brudgom. Og jeg hørte en høi Røst fra Himmelen, som sagde: see, Guds Paulun er hos Menneskene, og

han skal boe hos dem; og de skulle være hans Folk, og Gud selv skal være med dem, og være deres Gud. Og Gud skal oftørre hver Taare af deres Øine, og Døden skal ikke være mere, ei heller Sorrig, ei heller Skrig, ei heller Pine skal være mere; thi det Første er veget bort. Og den, som sad paa Thronen, sagde: see! jeg gjør alle Ting nye. Og han siger til mig: skriv; thi disse Ord ere sande og trofaste. Og han sagde til mig: det er skeet. Jeg er Alpha og Omega, Begyndelsen og Enden. Den Tørstige vil jeg give af Livsens Vands Kilde uforskyldt. Den, som seirer skal arve alle Ting, og jeg vil være ham en Gud, og han skal være mig en Søn. Men de Feige, og Vantro, og Vederstyggelige, og Manddrabere og Skiørlevnere, og Troldkarle, og Afgudsdyrkere, og alle Løgnere, deres Deel skal være i Søen, som brænder med Ild og Svovl, dette er den anden Død. Og en af de syv Engle, som havde de syv Skaaler fulde af de syv sidste Plager, kom til mig, og talede med mig, og sagde: kom, jeg vil vise dig Bruden, Lammets Hustru. Og han førte mig i Aanden hen paa et stort og høit Bjerg, og viste mig den store Stad, det hellige Jerusalem, som nedsteeg af Himmelen fra Gud. Den havde Guds Herlighed; og dens Glands var som den dyrebareste Steen, som krystalklar Jaspis. Den havde ogsaa en stor og høi Muur med tolv Porte og over Portene tolv Engle, og paaskrevne Navne, hvilke ere Israels Børns tolv Stammers; mod Østen tre Porte; mod Norden tre Porte; mod Sønden tre Porte; mod Vesten tre Porte. Og Stadens Muur havde tolv Grundvolde, og paa den Lammets tolv Apostlers Navne. Og den, som talede med mig, havde et Guld-Rør, at han skulde maale Staden, og dens Porte og dens Muur. Og Staden ligger i Fiirkant; dens Længde er saa stor som Bredden. Og han maalte Staden med Røret: tolv tusinde Stadier; og dens Høide svarede lige til dens Længde og Bredde. Og han maalte dens Muur, hundrede fire og fyrretyve

Alen, efter et Menneskes Maal, som Engelen brugte. Og dens Muur var fra Grunden opbygt af Jaspis, og Staden var reent Guld, liig det rene Glar. Og Stadens Muurs Grundvolde vare prydede med allehaande dyrebare Stene; den første Grundvold var Jaspis, den anden Saphir, den tredie Chalcedon, den fierde Smaragd, den femte Sardonyx, den sjette Sarder, den syvende Chrysolith, den ottende Beryl, den niende Topas, den tiende Chrysopras, den ellevte Hyacint, den tolvte Amethyst. Og de tolv Porte vare Perler, enhver af Portene een Perle, og Stadens Gade var reent Guld, som et gjennemsigtigt Glar. Og jeg saae intet Tempel i den, thi dens Tempel er Herren, Gud, den Almægtige, og Lammet. Og Staden behøver ikke Sol eller Maane til at skinne i den, thi Guds Herlighed oplyser den, og Lammet er dens Lys. Og Folkeslagene af de frelste skulle vandre i dens Lys, og Jordens Konger føre deres Glands og Herlighed til den. Dens Porte skulle ikke lukkes om Dagen, og Nat skal der ikke være. Og de skulle føre Folkenes Glands og Herlighed til den. Og intet Ureent skal komme ind i den, ei heller Nogen som øver Vedrrstyggelighed og Løgn; kun de, som ere skrevne i Lammets Livsens Bog. Og han viste mig Livsens Vands rene Flod, skinnende som Krystal, som udvælder fra Guds og Lammets Throne. Midt i dens Gade og paa begge Sider af Floden voxte Livsens Træ, som bar tolv Gange Frugt og gav hver Maaned sin Frugt; og Bladene af Træet tjente til Folkenes Lægedom. Og der skal ingen Forbandelse være mere; og Guds og Lammets Throne skal være i den; og hans Tjenere skulle tjene ham. Og de skulle see hans Ansigt og hans Navn skal være i deres Pander. Og Nat skal der ikke være, og de behøve ikke Lys eller Solens Skin, fordi Gud Herren lyser for dem; og de skulle regjere i al Evighed. Og han sagde til mig: disse Ord ere trofaste og sande; og Herren, de hellige

Propheters Gud haver udsendt sin Engel, at vise sine Tjenere, hvad snart bør skee. See, jeg kommer snart. Salig er den, som bevarer denne Bogs Propheties Ord."

Af denne skjønne Beskrivelse lærer vi 1) at den ny Jord er ikke deelt formedelst noget Hav, og følgelig vil det, som nu kaldes de østlige og vestlige Fastlande, da være eet Land. 2) At Herren gjør ei alene Himlen og Jorden ny, men Alting. 3) At Staden laae i en Firkant og havde tolv Porte med de tolv Stammers Navne, eet paa hver Port; tre Porte mod Nord, tre mod Syd, tre mod Øst og tre mod Vest; ganske efter samme Viis som den existerede timelig i de tusinde Aar, og som Ezekiel har beskrevet. 4) At den bestod af kostbare Stene og Guld, ligesom den timelige Stad, som Esaias beskriver. 5) At en reen Flod af Livsens Vand, klart som Krystal, flyder igjennem denne nyskabte Stad, udspringende fra Guds Throne, lige som levende Vand udsprang fra Helligdommen i den timelige Stad, som Ezekiel har beskrevet. 6) At Livsens Træ stod paa begge Sider af Floden; det Træ, som eengang havde baaret tolv Slags Frugt, og havde givet sin Frugt hver Maaned, medens dets Blade var til Lægedom for Folkene. Men nu Johannes seer det, har Folkene ikke Lægedom behov, thi Døden er ikke mere, ei heller Pine, ei heller Sorg; thi de forrige Ting er borte og Alt er blevet nyt, følgelig taler han som om det Forbigangne og siger, de var til Lægedom for Folkene; naturligviis menende i den Tid da de existerede timelig, førend den sidste Forandring; efter Ezekiels Ord.

Nu, af alt det vi har omtalt er dette Summen: at Ezekiel og de andre Propheter har afbildet os Stæderne Zion og Jerusalem, som de vil være i de tusinde Aars Hvile, som kaldes Millenniet; og Johannes har beskrevet os de samme Stæder efter deres sidste Forandring naar de kommer ned fra Gud udfa

Himmelen og staaer paa den ny Jord. Men Ether har givet os en kort Beskrivelse over dem, hvorledes de skal være, baade i deres timelige og i deres evige Tilstand; og han har tydelig fortalt os deres Beliggenhed først og sidst; nemlig, det ny Jerusalem i Amerika, beboet af de Overblevne af Joseph og dem som samles med dem, de, der har tvættet deres Kjortler og gjort dem hvide i Lammets Blod; og det andet Jerusalem i sit forrige Sted, beboet af Israels Huus, indsamlet fra Nordenland og fra alle Lande, med deres Kjortler tvættede i Lammets Blod. Og dette er Enden paa Sagen.

Jeg vil blot tilføie, at de Forenede Staters Regjering i længere Tid har (uafvidende) syslet med at samle de Overblevne af Joseph netop til det Sted hvor de tilsidst vil bygge et Ny=Jerusalem, en Zions Stad, ved Hedningenes Hjælp, som vil samle dem fra hele Landets Kreds; og denne Forsamling er tydeligen forudsagt i Mormons Bog og andre Aabenbaringer, som og det forudbestemte Sted, og den fastsatte Tid da det skulde gaae i Opfyldelse; og dersom ikke Hedningene omvender dem fra alle deres Vederstyggeligheder og indgaaer i den samme Pagt, vil de snart blive aldeles udryddet af Landet, saasom Esaias skriver: „Det Folk og Rige, der ikke vil tjene dig, skal omkomme. Ja, disse Folk skal vorde aldeles ødelagte." Og som Propheten Nephi har skrevet i det Sidste af 9de og Begyndelsen af 10de Capitel af hans Optegnelse; see Mormons Bog Side 483, 7de Linie til Side 485. Og sandeligen siger jeg Eder: Jeg giver Eder et Tegn, at I kunne vide, naar disse Ting skulle skee, at jeg skal indsamle mit Folk fra deres lange Adspredelse, o Israels Huus, og skal atter oprette mit Zion iblandt dem. Og see, dette er, hvad jeg vil give Eder til et Tegn; thi sandeligen siger jeg Eder, at naar disse Ting, hvilke jeg kundgjør Eder, og

hvilke jeg skal kundgjøre Eder herefter af mig selv, og ved den Helligaands Kraft, hvilken skal gives Eder af Faderen, skulle vorde bekjendtgjorte for Hedningene, at de kunne vide angaaende dette Folk, hvilket er en Levning af Jacobs Huus, og angaaende dette mit Folk, som skal vorde adspredt af dem. Sandelig, sandelig siger jeg Eder, naar disse Ting skulle kundgjøres for dem af Faderen, og af Faderen overdrages fra dem til Eder; thi det er Viisdom hos Faderen, at de skulde stadfæstes i dette Land og ophøies til et frit Folk ved Faderens Magt, at disse Ting kunne komme fra dem til en Levning af Eders Sæd, at Faderens Pagt maa vorde fuldbyrdet, hvilket han har gjort med sit Folk, o Israels Huus. Altsaa naar disse Ting og de Gjerninger, som skulle blive gjorte iblandt Eder herefter, skulle komme fra Hedningene til Eders Sæd, hvilken skal nedsynke i Vantro paa Grund af Ugudelighed; thi saaledes behager det Faderen, at det skulde komme ved Hedningene, at han kan vise sin Magt for Hedningene af den Aarsag, at dersom Hedningene ei vilde forhærde deres Hjerter, de maae omvende sig og komme til mig og blive døbte i mit Navn og kjende de sande Punkter i min Lære, at de maae blive regnede iblandt mit Folk, o Israels Huus; og naar disse Ting skee, saa at din Sæd begynder at kjende disse Ting, da skal det være et Tegn for dem, at de maae vide, at Faderens Gjerning har allerede begyndt til den Pagts Opfyldelse, som han har gjort med det Folk, som er af Israels Huus. Og naar den Dag kommer, skal det skee, at Konger skulle tillukke deres Mund; thi det, som ikke var dem fortalt, skulle de see; og det, som de ikke havde hørt, skulle de forstaae. Thi paa hin Dag skal Faderen for min Skyld gjøre en Gjerning, hvilken skal være en stor og vidunderlig Gjerning iblandt dem; og der skal være de iblandt dem, der ikke vil troe det, endskjøndt en Mand skal kundgjøre

dem det. Men see, min Tjeners Liv skal være i min Haand; derfor skulle de ikke skade ham, endskjøndt han skal blive knuset af dem. Dog vil jeg helbrede ham, thi jeg vil vise dem, at min Viisdom er større end Djævelens List. Derfor skal det skee, at hvo, der ikke vil troe paa mine Ord, som er Jesus Christus, hvilke Faderen skal lade ham føre frem til Hedningene, og skal give ham Magt at bringe dem frem til Hedningene, det skal skee ligesom Moses sagde, de skulle blive udryddede af mit Folk, som er en Levning af Jacob, skal være iblandt Hedningene, ja, midt iblandt dem, som en Løve iblandt Dyrene i Skoven, som en ung Løve iblandt Faarehjorden, hvilken, naar den gaaer over, da nedtræder og river den, og der er Ingen, som redder. Deres Haand skal ophøies over deres Modstandere, og alle deres Fjender skulle udryddes. Ja, vee Hedningene, undtagen de omvende sig; thi det skal skee paa den samme Dag, siger Faderen, at jeg vil udrydde dine Heste midt af dig, og jeg vil fordærve dine Vogne, og jeg vil udrydde Stæderne i dit Land og nedbryde alle dine Befæstninger; og jeg vil lade udrydde Trældomme af dit Land og du skal ikke mere have Spaamænd; dine udskaarne Billeder vil jeg ogsaa udrydde og dine Støtter midt ud af dig; og du skal ikke mere tilbede dine Hænders Gjerninger; og jeg vil oprykke dine Lunde midt ud af dig; saa vil jeg ødelægge dine Stæder. Og det skal skee, at al Løgn og Bedrageri og Misundelse og Trætte og Præstelist og Horeri skulle vorde bortskaffede. Thi det skal skee, siger Faderen, at hvo, som paa hin Dag ikke vil omvende sig og komme til min elskelige Søn, dem vil jeg udrydde af mit Folk, o Israels Huus; og jeg vil udføre Hævn og Vrede over dem, ja, over Hedningene, saadan som de ikke have hørt.

10de Capitel. Men dersom de ville omvende sig og lytte til mine Ord og ei forhærde deres Hjerter, da vil jeg oprette min Kirke iblandt dem, og de skulle komme ind til Pagten og blive regnede iblandt disse Overblevne af Jacob, til hvilke jeg har givet dette Land til Eiendom, og de skulle hjælpe mit Folk, det Overblevne af Jacob; og ligesaa, saa Mange af Israels Huus, som komme, at de maae bygge en Stad, hvilken skal kaldes det nye Jerusalem; og da skulle de hjælpe mit Folk, som er adspredt over hele Landet, at vorde indsamlet til det nye Jerusalem. Og da skal Himmelens Magt komme ned iblandt dem, og da skal Faderens Værk begynde paa den Dag, naar dette Evangelium bliver prædiket iblandt de Overblevne af dette Folk. Sandeligen siger jeg Eder, paa den Dag skal Faderens Værk begynde iblandt alle de Adspredte af mit Folk; ja, endogde Stammer, som have været tabte, hvilke Faderen har ført bort ud af Jerusalem. Ja, Faderens Værk skal begynde iblandt de Adspredte af mit Folk, for at berede Veien, hvorved de kunne komme til mig, at de maae paakalde Faderen i mit Navn; ja, og da skal Værket begynde ved Faderen, iblandt alle Folk, til at berede Veien, hvorved hans Folk maa vorde samlet hjem til deres Eiendomsland. Og de skulle fare ud fra alle Folkeslag; men de skulle ikke drage ud med Hast, ei heller gaae med Flugt; thi jeg vil gaae foran dem, siger Faderen, og jeg vil være bag dem.

O I Overblevne af Josephs Sæd, Eders Hemmelighed er aabenbaret, I som er foragtede, slagne, adspredte, og drevne af Hedningene fra Sted til Sted indtil I er blevne nogle Faa i Antal! „O Du, som er plaget, jaget hid af Stormen og ikke trøstet; opløft Eders Hoveder og glæder Eder, thi Eders Forløsning nærmer sig; ja, vi har fundet Eders Aarbøger, Guds Orakler, eengang leverede Eedrs

Forfædre, hvilke har været skjulte for Eder for en lang Tid paa Grund af Vantro. See! de er i Begreb med at blive bragte Eder igjen; da skal I fryde Eder; thi I skal forstaae at det er en Velsignelse fra Guds Haand; og Mørkets Skjæl skal begynde at falde fra Eders Øine; og Hedningene skal ikke igjen faa Magt over Eder; men I skal blive samlede ved dem, og oprettes igjen og blive et behageligt Folk; og Tiden er kommen; ja, Værket har allerede begyndt; thi vi har seet Eder samlet tilsammen, fra alle Dele af Landet, til det Sted, hvilket Gud har bestikket for Hedningene at samle Eder; nedlæg derfor Eders Krigsvaaben; ophør at modsætte Eder Hedningene i Indsamlingen af Eders forskjellige Stammer, — thi Eders store Guds Haand er i alt dette; og det blev altsammen fortalt af Eders Forfædre soe titusinde Nymaaneder siden. Tillad dem derfor fredeligen at fuldbyrde denne sidste Venskabstjeneste, som en venlig Erstatning for de Forurettelser, de har tilføiet Eder.

Det er med blandede Følelser af Glæde og Sorrig, at jeg har berørt disse Ting. Jeg føler Sorrig, naar jeg tænker paa hvorledes I er bleven slagne; men Glæde, naar jeg betragter den lykkelige Forandring, som nu venter Eder, og atter Sorrig, naar jeg henvender mine Tanker paa den frygtelige Ødelæggelse, som venter Hedningene, undtagen de omvende sig. Men Jehova's evige Beslutninger maae gaae frem, indtil alle hans Forjættelser er opfyldte og Ingen kan forhindre det; derfor o Gud! din Villie skee! — Men medens jeg endnu dvæler ved denne Gjenstand med Følelser, som lettere føles end beskrives, forekommer det mig, som om jeg næsten kan høre Indianerens melankolske Sang gjenlyde gjennem hans Fødelands Skove:

Vore Fædres store Aand! o bøi dit Øre,
Hav Medynk med den røde Mand, hans Bøn Du høre;
Længe har Du tugtet ham med Straffen svær;
Naar vil din Vrede høre op? Barmhjertig vær!
Naar vil den hvide Mand os lade udi Ro,
At vi adspredte Stakler i Fred kan fæste Bo?
Eller skal vi drives hen til Vesterhavet,
Vor Levning slettes ud, og blive der begravet?
Forbyd det, store Aand! lad see Barmhjertighed;
Din Sandhed aabenbar; skue paa de Fangne ned!
Ræk ud din stærke Arm, fra Fængslet os forløs!
Opret din Fred paa Jord. Velsignelsen udøs!

Sjette Capitel.

Hvorlunde Gud handler mod alle Folk, i Henseende til Aabenbaring.

Og han haver gjort, at al Menneskens Slægt af eet Blod boer paa den ganske Jordens Kreds, og haver bestemt dem forud beskikkede Tider og visse Grændser for deres Bolig; at de skulde søge Herren om de maaskee kunde føle og finde ham; endog han er sandelig ikke langt fra Enhver af os; thi i ham leve og røres og ere vi".

Ap. G. 17, 26—28.

Af denne Text lærer vi: 1) at alle Mennesker er af eet Blod; 2) at de er beskikket til at boe over hele Jorden (Amerika ikke undtagen); 3) at Herren har bestemt Grændser for dem, det er: han har uddeelt Jorden imellem sine Børn, og givet hvert Folk sin Deel, f. Ex. Canaans Land til Israel; Bjerget Seir til Esau; Arabien til Ismael; Amerika til Josephs Levning o. s. v. ligesom en Fader uddeler et stort Jordegods til sine Børn, og 4) at han har tilstedet alle Folk paa Jorden, at de maa føle efter ham og finde ham; og han er ikke saa langt bort fra nogen af dem, enten de er i Asien, Afrika, Europa, Amerika eller paa Øerne i Havet. Om nu noget Folk paa Jorden skulde efterleve og benytte sig af denne Rettighed, hvad vilde de da faae? Jeg svarer „Aabenbaring; thi intet Folk har nogensinde fundet Gud ad nogen anden Vei, ei heller nogensinde vil. Om de fik Aabenbaring, saa kunde de vel ogsaa skrive det og

gjøre en Optegnelse deraf og læte deres Børn det, og denne Optegnelse vilde være hellig, fordi den vilde indeholde Guds Ord, og altsaa vilde det være en „Bibel", enten den var skreven af Jøderne, de ti Stammer, Nephiterne eller Hedningene. Jeg vil ligesaa saa snart have Evangeliet skrevet af Nephi, Mormon, Moroni eller Alma, som Evangeliet skrevet af Matthæus, Markus, Lucas eller Johannes. Ligeledes, jeg vilde ligesaa snart troe en Aabenbaring, given i Amerika, som troe en Aabenbaring, given i Asien; thi om nogensinde en Nation manglede at faae en Aabenbaring, saa var det fordi de ikke opnaaede det, som kunde være deres Privilegium. Men hvorfor er da nogle Folk forladt i Mørke, Tidsalder efter Tidsalder, uden Aabenbaring til deres Veiledning? Jeg svarer: fordi deres Forfædre forkastede Aabenbaring, udstødte og dræbte Propheterne, og vendte et døvt Øre til det, som hører Gud til, indtil Gud borttog det, som de havde, og overgav det til et andet Folk, og lod dem fra Slægt til Slægt til Slægt opvoxe i Vankundighed; men de, der intet Lys forkaster, er ingen Fordømmelse under, hvorfor Guds Barmhjertighed har Krav paa dem formedelst Christi Blod, som gjorde Forsoning for Verdens Synder. Hedningene, som aldrig har havt noget Lys ved Aabenbaring, vil blive salig formedelst Christi Blod, medens deres Forfædre, som forkastede Lyset, bliver fordømt; thi dette er deres Fordømmelse, at da Lyset kom, forkastede de det.

Lad os nu betragte forskjellige Tidsalderes Historie. I Begyndelsen havde Mennesket Lys, som de fik ved direkt Aabenbaring; thi Adam, Cain og Abel talede med Gud. I den næste Tidsalder havde de det samme, thi Enoch vandrede med Gud, og saae ei alene Christi første Komme, men ogsaa det andet, og han sagde: „See, Herren kommer med sine mange tusinde Hellige, at holde Dom over Alle og straffe de Ugudelige" o. s. v. (see Juda); hvoraf det synes som at

Enoch vidste og propheterede om Messias med al en Apostels Frimodighed. I Noæ Dage var der atter Aabenbaring; og ingen af disse var af Israel. Naar det nu var saa mange Ikke=Israeliter given at faae Herrens Ord og have Kundskab om den sande Gud ved Aabenbaring, saa maa alle andre ogsaa have kunnet havt det saaledes; og om Nogen nedsank i Mørke og dyrkede Afguder, indtil Gud overgav dem til at øve Ureenhed med Graadighed og endelig tog Guds Orakler fra dem og indskrænkede dem til Abraham, saa var det fordi de i lang Tid havde forkastet og gjort sig selv uværdig til at have dem; og det synes, at Guds Orakler fra Begyndelsen af Israels Dage i Særdeleshed tilhørte den udvalgte Sæd, der netop var udvalgt dertil, nemlig at dem maatte anbetroes de Guds Orakler, Præstedømmet, Gudstjenesten og Alt, hvad der havde existeret iblandt Hedningene fra Begyndelsen. — Men i Tidens Længde gjorde Israel sig ogsaa uværdig til saadanne Velsignelser ved at stene og dræbe Propheterne og forkaste Messias og alle dem, som Gud sendte til dem, indtil tilsidst Gud tog Riget fra dem, og gav det til Hedningene, hvem det siden ogsaa blev frataget; idet han bar over med Hedningenes Vankundighed fra den Tid Riget blev taget fra dem indtil det blev dem gjengivet igjen. Men nu, saa snart som Riget er oprettet igjen iblandt Hedningene, byder han dem Alle allevegne, at omvende sig; og dersom de ikke gjør det, da er de under Fordømmelse; men ikke før. Derimod var Riget aldrig saasnart frataget Jøderne, førend dets Frugter forsvandt og de adspredtes iblandt alle Nationer, hvor de ikke siden haver hørt Guds Røst byde dem at omvende sig. Og naar nogen Hedning (Christen) har budet dem at omvende sig og lade sig døbe (i Herrens Navn) uden ved Aabenbaring at være beskikket dertil eller befalet at gjøre det, da har det været et Bedrageri, udøvet imod dem. Ikke at Omvendelsen var urigtig, men Bedrageriet bestod deri,

at de foregav at være sendt med et Budskab, naar de ikke var det. — Thi naar Gud byder Menneskene at omvende sig, saa sender han Nogen med Befalingen, paa det at de Paagjældende maa blive underrettet derom; og naar han ikke befaler Nogen at gjore noget Saadant, saa ønsker han det ikke af dem. Hvo som siger, at Jøderne, som et Folk, er bleven budet at omvende sig og lade sig døbe i de sidste sytten hundrede Aar, siger det, som ei kan bevises, med mindre det bevises at der er skeet en ny Aabenbaring i det Tidsrum, beskikkende Nogen til at gaae til dem i et saadant Ærende; ei heller kan nogen Slægt af Jøder, som har existeret siden Inspiration ophørte blive fordømt for at forkaste noget Budskab fra Gud, da han ikke har sendt noget Budskab til dem, og de altsaa ikke har forkastet noget Saadant; men deres Forfædre, som forkastede det, der var fra Gud, er under Fordømmelse

Naar Mænd sendtes med Evangeliet til Hedningene, blev de budet at omvende sig; og dette Bud var gyldigt, saafremt de Mænd, der kom med det, var sendt ved den rette Myndighed og inspireret af den Helligaand; men da de havde dræbt Apostlerne og de inspirerede Mænd og misbrugt deres Velsignelser, indtil Gud tog dem bort og lod dem uden Inspiration, da faldt Straffen paa den Slægt; og de, der kom til at leve senere, har aldrig faaet Befaling at omvende sig og lade sig døbe, (uden ved ny Aabenbaring) og hvo, som siger, at Gud har befalet en Hedning (Ikke-Israelit) at omvende sig og adlyde Evangeliet siden de Dage da Inspirationen ophørte, eller Apostler og Propheter ophørte iblandt Menneskene, siger det, som ikke kan bevises, uden det bevises, at der er skeet Aabenbaring siden den Tid, som atter beskikker Mænd til at gaa til Hedningene i et saadant Ærende. Vist er det, at Gud kræver intet mere af en Slægt, end at gjøre det, som han befaler den; og en Slægt, som han intet aabenbarer, eller til hvem han ei sender Mænd med

Budskab fra ham, har intet Budskab at adlyde, og intet at forkaste; og følgelig er der intet, der binder dem, undtagen de moralske Grundsætninger af Ret og Uret, hvilke er ligelig bindende i enhver Tidsalder, i Forhold til Folkets Kundskab om Retskaffenhed. Men i disse sidste Dage har Gud atter talet fra Himmelen og beskikket Mænd til at gaae, først til Hedningene, bydende dem allevegne, at omvende sig og adlyde Evangeliet; og derefter har han ogsaa budet dem, at gaae til Jøderne og befale dem at omvende sig og adlyde Evangeliet; og saaledes er det, som saalænge har været borte fra Jorden, atter oprettet; og hvorsomhelst deres Røst skal høres at udraabe denne Proclamation i Navnet Jesus, saaledes som han har befalet dem, der er Folket pligtig at omvende sig og lade sig døbe; og den, der omvender sig og bliver døbt, skal blive salig; men den, der ikke troer deres Vidnesbyrd, skal blive fordømt, og det af denne simple Aarsag: at Gud har sendt dem formedelst Aabenbaring i dette Ærende og til denne Slægt, og den, der forkaster den mindste af Guds Sendebud, forkaster den, som sendte ham, og derfor er de under Fordømmelse fra den Time af. Men det Budskab, som Gud har sendt disse Mænd med, er ikkun bindende for den Slægt, de sendes til, og er slet ikke bindende for dem, som er døde og borte førend det kom; ei heller er det bindende for nogen Slægt, som skal komme efter, uden Gud skulde opreise Mænd og sende dem med det samme Evangelium, og da vil den Slægt, som det sendes til, blive frelst eller fordømt, eftersom den annammer eller forkaster deres Vidnesbyrd.

Folk gjør os ofte dette Spørgsmaal: Naar Gud har sendt Mænd med visse Sandheds Punkter, der er bindende for Folket, og uden hvilke de ei kan blive salig, hvad vil der da blive af de gode Mennesker, som er døde forend dette Budskab kom? Jeg svarer: dersom de adlød det Budskab, Gud sendte i deres egen

Slægt, saa vil de blive salig; men hvis ikke, vil de blive fordømt. Men hvis Gud ikke sendte noget Budskab til den Slægt, da har den intet forkastet, og er følgelig ingen Fordømmelse under; og de vil staae op til at dømme denne Slægt og fordømme den; thi, dersom den var bleven tilbudt de Velsignelser, som nu tilbydes os, saa vilde den vistnok have annammet dem med Glæde. Aarsagen til Fordømmelse er aldrig andet end Forkastelse af det Budskab, som Gud sender Menneskene, medens de siger sig at hænge hart ved det, som han har sendt i forrige Dage.

Vee eder, I Skriftkloge og Pharisæer, I Dienskalke! I pryde Propheternes Grave og siger: havde vi levet i vore Fædres Dage, vilde vi ikke have stenet og dræbt Propheterne, som de gjorde. Men I er selv Vidner til, at I tillader eders Fædres Gjerninger at gjøres igjen; thi de dræbte Propheterne og I bygger deres Grave, dette var Frelserens Vidnesbyrd for Jøderne, som sagde sig at hænge hart ved deres forrige Propheter, og til samme Tid forkastede Jesus og hans Apostler. Og saaledes er det nu i det nittende Aarhundrede. I saakaldte Christne, pryder Messiæ og hans forrige Apostlers Gravsteder, og bygge prægtige Kirker til Erindring om dem, og benævner dem Sanct Pauli Kirke, Sanct Petri, Sanct Johannis osv.!; og I siger: havde vi levet i Apostlernes Dage, vilde vi ikke have stenet og dræbt dem. Men I er selv Vidner til, at I tillader eders Fædres Gjerninger at udøves ogsaa nu; thi de dræbte Apostlerne, og I bygger Kirker til Ære for dem, medens I til samme Tid, dersom en Prophet eller en Apostel kommer iblandt eder, og vidner om hvad Gud har sendt ham til at vidne om, strax vil lukke eders Døre for ham; thi, siger I, der skal ikke meer være Propheter og Apostler paa Jorden, og I kalder ham uden Videre en falsk Prophet, og dersom Pøbelen gaaer hen og myrder ham, eller sætter Ild paa hans Huus, eller ødelægger hans Gods,

vil I enten glæde eder, eller sidde stille og bifalde Gjerningen, og maaskee raabe: „falske Propheter!" medens eders Presser og Prædikestole flittigen udspyer allestags Løgne om ham. Vee eder, I Præster, Pharisæer, Dienskalke; men opfyld I kun eders Fædres Maal; thi, som de gjorde, saa gjør I. Hævnen hører Gud til; han vil hastelig hævne sine Udvalgte, som raabe til ham Dag og Nat. — Men vi maa tilbage til Aabenbaring. „Der er Intet skjult, som jo skal aabenbares, og Intet lønligt, som man jo skal faae at vide." Dette var eet af Frelserens Ordsprog. Og atter, „Herrens Kundskab skal bedække Jorden, ligesom Vandet skjuler Havets Bund." Nu vil jeg spørge, hvorledes denne store Forandring vil skee, og jeg veed ingen bedre Maade at besvare dette Spørgsmaal paa, end at anføre Nephis Propheti i Mormons Bog Side 109. „Thi jeg befaler alle Mennesker, baade i Østen og i Vesten, og i Nord og Syd, og paa Øerne i Havet, at de skal skrive de Ord, som jeg taler til dem; thi ud af Bøgerne, som skal skrives, vil jeg dømme Verden, hvert Menneske efter sine Gjerninger, efter det, som skrevet er. Thi see, jeg skal tale til Jøderne, og de skal skrive det; og jeg skal ogsaa tale til Nephiterne, og de skal skrive det; og jeg skal ogsaa tale til de andre Stammer af Israels Huus, hvilke jeg har bortført, og de skal skrive det; og jeg skal ogsaa tale til alle Folk paa Jorden, og de skal skrive det. Og det skal skee, at Jøderne skal have Nephiternes Ord, og Nephiterne og Jøderne skal have Israels fortabte Stammers Ord; og Israels fortabte Stammer skal have Nephiternes og Jødernes Ord. Og det skal skee at mit Folk, som er af Israels Huus, skal blive hjemsamlet til sine egne Lande, og mit Ord skal ogsaa blive samlet til Eet. Og jeg vil vise dem, som strider imod mit Ord, og imod mit Folk, som er af Israels Huus, at Jeg er Gud, og at jeg gjorde Pagt med Abraham, at jeg vilde ihukomme hans Sæd for evig.

Syvende Capitel.

Modsætningen imellem Christi Lærdom og det nittende Aarhundredes falske Lærdomme.

„Hvo, som afviger fra og ikke bliver i Christi Lærdom, har ikke Gud; hvo som bliver i Christi Lærdom, har baade Faderen og Sønnen.

2 Joh. 9 V.

Christi Lære.

„Og disse Tegn skal følge dem som troe".

„I mit Navn skulle de uddrive Djævle".

„De skal tale med nye Tunger."

„De skal tage paa Slanger og om de drikke nogen Forgift, skal det ikke skade dem. De skulle lægge Hænderne paa de Syge og de skulle helbredes." Marc. 16, 16–18).

„Den, som troer paa mig, de Gjerninger, som jeg gjør, skal han ogsaa, og han skal gjøre større end disse, fordi jeg gaaer til Faderen." (Joh. 14,12).

Menneskenes Lærdomme.

Og disse Tegn skal ikke følge dem som troe; thi de er afskaffede og behøves ikke længere.

I hans Navn skal de ikke uddrive Djævle.

Tungemaalsgaven er ikke længer nødvendig.

Om de tage paa Slanger, vil de bide dem. Om de drikke nogen Forgift, vil det dræbe dem. De skal ikke lægge Hænder paa de Syge, og om de gjør det, skal de ikke helbredes, thi saadanne Ting ere afskaffede.

Den, som troer paa Christus, skal ikke gjøre nogen af de Mirakler eller kraftige Gjerninger, som han gjorde, thi saadanne Ting have ophørt.

Christi Lære.

„Der er intet Hemmeligt, som jo skal aabenbares, og intet Skjult, som jo skal blive bekjendt. Luc. 8, 17).

„Og han skal sende sine fine Engle, og de skal samle hans Udvalgte fra de fire Veir", osv. (Matth. 24, 31)

„Og jeg saae en anden Engel flyvende midt igjennem Himmelen, som havde det evige Evangelium at forkynde dem, som paa Jorden," osv. (Aab. 14, 6. 7).

„Og naar han, den Sandhedsaand, kommer, skal han veilede Eder til al Sandhed; thi han skal ikke tale af sig selv, men hvadsomhelst han hører skal han tale, og de tilkommende Ting, skal han førkynde Eder." (Joh. 16, 13.)

„Om I blive i mig og mine Ord blive i Eder, da beder om hvadsomhelst I ville i mit Navn, og det skal vederfares Eder." (Joh. 15, 7.)

„Men jeg beder ikke alene for disse, men ogsaa for dem, som formedelst deres Ord skulle troe paa mig, paa det maa Alle blive eet, ligesom vi er eet". (Joh. 17, 20. 21.)

Menneskenes Lærdomme.

Der skal ikke være mere Aabenbaring; thi alt Nødvendigt er allerede aabenbart.

Og der skal ikke mere være Engles Betjening; thi saadanne Ting ere afskaffede.

Engle viser sig ikke i denne oplyste Tidsalder, fordi de er ikke længere nødvendige.

Og Inspiration er ikke længer nødvendig i denne lærde og oplyste Tidsalder; eiheller skal den Helligaand vise Eder de tilkommende Ting; thi da vilde I blive Propheter, og der skal ikke være nogen Propheter i disse Dage.

Det skal ikke være saa i disse Dage; thi vi maae ikke vente at helbrede de Syge og gjøre kraftige Gjerninger, følgelig maa vi ikke vente at modtage hvad vi bede om.

Og vi er alle gode Christne, og vi troe alle paa ham, formedelst Apostlernes Ord, om vi end ikke er eet, men deelte i adskillige hundrede Partier.

Christi Lære.	Menneskenes Lærdomme.
„Een Herre, een Tro og een Daab." (Ephes.4,5.)	Mange Herre, mange Slags Tro og tre til fire Slags Daab.
„Og ved een Aand er I alle døbte til at være eet Legeme." (1 Cor.11,13).	Og ved mange Aander er vi adsplittede til at være forskjellige Legemer.
„Og han beskikkede Nogle til Apostler, Nogle til Propheter, Nogle til Hyrder, Nogle til Lærere, til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Christi Legemes (Menighedens) Opbyggelse. (Eph. 4, 11. 12.)	Og der skal ikke mere være Apostler eller Propheter. Men Embedets Forvaltning, de Helliges fuldkomne Beredelse, og de forskjellige Kirkesamfunds Opbyggelse (som vi kalder for Christi Legemer), kan altsammen blive meget vel udført uden hine af Gud beskikkede Embedsmænd og Gaver, giv os blot Penge nok til at opdrage og bruge Menneskenes Viisdom.
„Disse Gaver og Embedsmænd skulde vedblive, indtil vi alle naae til Eenhed i Troen og til Guds Søns Erkjendelse, til et fuldkommet Menneskes Modenhed, til Christi Fyldes, osv." (Eph. 4, 13.)	Apostler, Mirakler og Gaver skulde ikkun vedvare i Christenhedens første Tidsalder, og skulde derefter ophore; thi de var ikke længere nødvendige, idet de havde opfyldt deres Hensigt.
„Disse Gaver og Embedsmænd var givne, at vi ikke mere skulle være Børn og lade os tumle som Bølger og omdrive af ethvert Lærdomsveir, og Menneskenes Trædskhed til	Tractater, Troesformer, Prædikener og Bibelfortolkninger af uinspirerede Mænd, tilligemed et leiet Præsteskab, er nu nødvendigt for at afholde Menneskene fra at blive om-

Christi Lære.

Forførelsens Kunstgreb." (Eph. 4, 14.)

Og Ingen tager sig selv den Ære, men den som er kaldet af Gud, ligesom Aaron var." Ebræ. 5, 4.

„Men hvorledes skal de prædike, dersom de ikke blive udsendte? (af Gud) Rom. 10, 15.

„Er nogen iblandt Eder syg, han kalde til sig de Ældste af Menigheden, og de skulle bede over ham og salve ham med Olie i Herrens Navn; og Troens Bøn skal frelse den Syge og Herren skal opreise ham; og haver han begaaet Synder, skulle de forlades ham." Jac. 5, 14. 15.

„Omvender Eder, og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse; og I skulle faae den Helligaands Gave. Thi Eder og Eders Børn høre Forjættelsen til og alle dem, som er langt borte, saa mange Herren vor Gud vil kalde dertil." Ap. G. 2, 38. 39.

Menneskenes Lærdomme.

tumlede af ethvert Lærdomsveir, osv.

Og ingen tager sig den Ære, uden den som er bleven opdraget i den Hensigt og beskikket af Mennesker.

Men hvorledes skal de prædike, uden de blive vel oplærte dertil og udsendte (fra Examensbordet)?

Er nogen syg iblandt Eder, send ikke efter de Ældste Menigheden, eller om de Ældste kommer, lad dem ikke lægge Hænder paa dem, eiheller salve dem med Olie i Herrens Navn thi det er altsammen mormonsk Bedrageri; men send efter en god Læge og maaskee I kan blive helbredte.

Omvend Eder og kom frem til Alterens Sacramente, skal I faae alle Eders Synders naadige Forladelse, men I behøve ikke at lade Eder døbe, og om I gjør det, vil I ikke erholde den Hellig Aand, som de gjorde fordum, thi saadanne Ting er afskaffede.

Christi Lære.	Menneskenes Lærdomme.
„Det skal skee i de sidste Dage, da vil jeg udgyde af min Aand over alt Kjød og Eders Sønner og Eders Døttre skulle prophetere, og Eders unge Karle skulle see Syner, og Eders Ældste skulle have Drømme," Joel, 3, 1.2.	Og i disse sidste Dage vil Herren ikke udgyde sin Aand saaledes at vore Sønner og Døttre skulde prophetere, vore gamle Mænd drømme Drømme, og vore unge Karle see Syner; thi saadanne Ting er ikke længere nødvendige, og det er altsammen Bedrageri, og Ingen, undtagen de Uvidende, troer saadanne Ting.
„Tragter efter de aandelige Gaver, men meest at I maatte prophetere." 1 Cor. 14, 1.	Tragter ikke efter nogen af de overnaturlige Gaver, men vogter Eder især for Prophetiens Gave, thi Saadant er afskaffet.
„Tragter efter de prophetiske Gaver, og forbyd ikke at tale i fremmede Tungemaal. 1 Cor. 14, 39.	I maae ikke prophetere, eller tale i Tungemaal, det er altsammen Bedrageri.
„De dyrke mig forgjæves idet de lære saadanne Lærdomme, som ere Menneskebud." Matth. 15, 9.	Det gjør intet til Sagen hvad Slags Lære eller hvad System en Mand annammer, naar han blot er oprigtig og tilbeder Jesus Christus.
„Jeg priser Dig, Fader, Himmelens og Jordens Herre! at Du haver skjult dette for de Vise og Forstandige og aabenbaret de Umyndige. Ja, Fader! thi det var saaledes beha-	Vi takker Gud, at han ikke har aabenbaret Noget til Nogen, hverken Viis eller Ulærd, i mange hundrede Aar, men at vore vise og lærde Mænd har været dygtige til at kjende Gud uden Aabenbaring,

geligt for Dig." Matth. 11, 25. 26.

„Og Ingen kjender Sønnen, uden Faderen, og ingen kjender Faderen uden Sønnen, og den, hvem Sønnen vil aabenbare ham. Matth. 11, 27.

„Men dette er det evige Liv, at de kjende dig, den eneste sande Gud, og den du udsendte, Jesum Christum." Joh. 17, 3.

„Jeg takker min Gud altid for Eder for den Guds Naade som Eder er given ved Jesum Christum, at I ved ham er gjorte rige i Alt, i al Lov og al Kundskab, ligesom og Vidnesbyrdet om Christo (Prophetiens Aand) er blevet befæstet i Eder, saa at Eder ikke fattes paa nogen Naadegave, i det I forvente vor Herres Jesu Christi Aabenbarelse. 1 Cor. 1, 4—7.

med hvilken vi aldrig mere skal blive begunstiget.

Vi kjende Gud alle i denne oplyste Tidsalder, endskjønt hverken Faderen eller Sønnen har aabenbaret Noget for Nogen af os, thi vi troe ikke, at Aabenbaringer er nødvendige nu.

Men vi kan ikke selv lære at kjende Gud ved nogen sikker Tilkjendegivelse i disse Dage, men maa bygge paa Menneskens Viisdom og Lærdom.

Vi takke Gud altid for Eder for Kirken i disse Dage, at den ikke er given nogen overnaturlige Gaver og at den ikke er gjort rig ved Christum, hverken i Lærdoms eller Kundskabs Gave; eiheller er Vidnesbyrdet om Christo (Prophetiens Aand) blevet befæstet i den, og den fattes alle Naadegaver; eiheller venter den at faae nogen; eiheller forventer den Herrens Tilkommelse; thi han har været her eengang og vil ikke komme igjen førend den store og sidste Dag, Jordens Ende.

Christi Lære.

„Thi det Daarlige fra Gud er visere end Menneskenes Viisdom og det Skrøbelige fra Gud er stærkere end Menneskenes Styrke. Thi betragter Brødre, hvo I ere, som bleve kaldte, at ikke mange Vise efter Kjødet, ikke mange Mægtige, ikke mange Fornemme ere kaldte, men det for Verden Daarlige har Gud udvalgt for at beskjæmme de Vise; og det for Verden Skrøbelige har Gud udvalgt for at beskjæmme det Stærke; og det for Verden Uædle og det Ringeagtede har Gud udvalgt og det som Intet er, for at tilintetgjøre det som er Noget; paa det at intet Kjød skal rose sig for ham. 1 Cor. 1, 25—29.

„Og jeg, Brødre, der jeg kom til Eder, kom jeg ikke med prægtige Ord eller Viisdom at forkynde Eder det Guds Vidnesbyrd; thi jeg agtede mig ikke at vide Noget iblandt Eder, uden Jesum Christum og ham korsfæstet; og jeg var hos Eder med Ydmyghed og med Frygt og med megen Bæven; og mit Ord og

Menneskenes Lærdomme.

Menneskenes Viisdom og Menneskenes Lærdomme er bedre end den Almægtiges Inspiration, thi det er ikke længere nødvendigt; thi betragter Brødre, hvo I ere, som bleve kaldte, at det netop er de Lærde og Vise og Mægtige, som er kaldte; thi vi har valgt Saadanne for at beskjæmme de Daarlige, de Ulærde og de Uvidende; ja for at beskjæmme det Uædle og og det Ringeagtede og det som Intet er, at Kjød skal rose sig for ham.

„Og vi, Medchristne, naar vi kom til Eder, kom vi med prægtig Tale og med Menneskens Viisdom og Lærdom og vor Tale og vor Prædiken var i menneskelig Viisdoms overtalende Ord men ikke i Aands og Kraftes Beviisning (thi det er afskaffet); at Eders Tro ikke skulde være

Christi Lære.	Menneskenes Lærdomme.
i min Prædiken var ikke i menneskelig Viisdoms overtalende Ord, men i Aands og Kraftes Beviisning; at Eders Tro ikke skulde være i Menneskens Viisdom, men i Guds Kraft." 1 Cor. 2, 1—6.	Guds Kraft, men i Menneskens Viisdom.
„Men vi tale Guds Viisdom, den hemmelighedsfulde, den, som var skjult, hvilken Gud haver forud beskikket, før Verdens Begyndelse, til vor Herlighed; hvilken Ingen af denne Verdens Overster kjendte, thi havde de kjendt den, havde de ikke korsfæstet Herlighedens Herre. 1 Cor. 2, 7. 8.	Men vi tale Menneskenes Viisdom, den Hemmelighedsfulde, den, som var skjult, hvilken Ingen uden de Lærde kjendte, thi havde Andre kjendt den, vilde de aldrig været nødte til at ansætte os for at sige dem den.
„Men os aabenbarede Gud det formedelst sin Aand; thi Aanden ransager alle Ting, ogsaa Guds dybe Ting." 1 Cor. 2, 10.	Men Gud har ikke aabenbaret Noget til os ved sin Aand, thi Menneskenes Viisdom og Lærdom ransager alle Ting, ja alle dybe Ting, som vi behøver at vide.
„Thi hvilket Menneske veed det, der i Mennesket, uden Menneskets Aand, som er i ham? Saaledes veed og Ingen hvad der er i Gud, uden Guds Aand. 1 Cor. 2, 11.	Thi hvilket Menneske veed det, der er i Mennesket, uden Menneskets Aand, som er i ham? Saaledes veed Ingen hvad der er i Gud ved Guds Aand i disse Dage, thi den er afskaffet eller aabenbarer Intet.

Christi Lære.

„Og vi have ikke annammet Verdens Aand, men den Aand, som er af Gud, at vi maa kunne kjende, hvad der er os skjenket af Gud.“ 1 Cor. 2, 12.

„Hvilket vi og tale, ikke med Ord, som menneskelig Viisdom lærer, men med Ord, som den Helligaand lærer, idet vi tolke aandelige Ting med aandelige Ord“. 1 Cor. 2, 13.

„Men det naturlige Menneske fatter ikke de Ting, som hører Guds Aand til, thi de ere ham en Daarlighed; eiheller kan han kjende dem, thi de bedømmes aandeligen.“ 1 Cor. 2, 14.

„Ingen bedrage sig selv! Dersom Nogen lader sig tykkes at være viis i denne Verden, han vorde en Daare, at han kan vorde viis.“ 1 Cor. 3, 18.

„Thi denne Verdens Viisdom er Daarlighed

Menneskenes Lærdomme.

Og vi have ikke annammet Guds Aand men Verdens Aand, at vi ikke maa vide med Sikkerhed, men at vi maa gjette os til eller give de forskjelligartede Meninger tilkjende om de guddommelige Ting.

Hvilket vi og tale ikke med Ord som den Helligaand lærer (thi den Helligaands Inspiration er for længe siden afskaffet), men med Ord, som den menneskelige Viisdom lærer, idet vi tolke aandelige Ting med verdslige Viisdomsord.

Men det lærde Menneske kan fatte og forstaae de Ting, som høre Guds Aand til, ved sin egen Viisdom, uden Aandens Inspiration; thi hvem vilde være saa daarlig at troe Syner og Aabenbarelser i denne religiøse Tidsalder.

Ingen bedrage sig selv! Dersom Nogen lader sig tykkes at være viis i de gudommelige Ting, lod ham bekomme menneskelig Viisdom, at han kan vorde en Daare i de guddommelige Ting.

Thi Guds Viisdom er Daarskab hos Verden; thi

Christi Lære.

hos Gud, thi det er skrevet: han er den, som griber de Vise i deres Trædskhed; og atter: Herren kjender de Vises Tanker, at de ere forfængelige. 1 Cor. 3, 19, 20.

„Angaaende de aandelige Naadegaver, Brødre, vil jeg ikke, at I skulle være uvidende.' 1 Cor. 12, 1.

„Men Aandens Aabenbarelse gives Enhver til det, som er nttigt." 1 Cor. 12, 7.

„Thi Een gives Viisdoms-Tale formedelst Aanden; en anden Kundskabs-Tale ved den samme Aand;

en Anden Tro ved den samme Aand; en Anden Gaver til at helbrede ved den samme Aand;

en Anden Kraft til Undergjerninger; en Anden prophetisk Gave; en Anden at bedømme Aander; en Anden adskillige Tungemaal." 1 Cor. 12,8 – 10.

„Thi ligesom Legemet er eet og haver mange Lemmer,

Menneskenes Lærdomme.

det er skrevet: Lad os opdrage unge Mænd til Embedet; og atter: Lad Ingen prædike, som ikke er bleven opdragen dertil; og fremfor Alt, modtag Ingen, som paastaaer at være inspireret.

Angaaende de aandelige Naadegaver, Medchristne, vil vi, at I skulle være aldeles uvidende, thi de ere aldeles ikke nødvendige i denne Generation.

Men Aandens Aabenbarelse gives Ingen til det, som er nyttigt.

Een gives Viisdoms-Tale formedelst Menneske-Lærdom; en Anden gives Kundskabs-Tale ved den samme Lærdom;

en Anden Tro ved Lærebøger; men til Ingen gives den Gave at helbrede, undtagen til Doctorer, ved Professorer;

og til Ingen gives Kraft til Undergjerninger; og til Ingen Prophetiens Gave; og til Ingen at tale i Tungemaal; og til Ingen at udlægge i Tungemaal.

Thi ligesom Legemet er sammensat af mange Sekter

Christi Lære.

men alle Lemmer paa det ene Legeme, endog de ere mange, ere eet Legeme, saaledes ogsaa Christus.

Vi ere jo alle døbte i een Aand til at være eet Legeme, hvad enten vi ere Jøder eller Grækker, eller Trælle eller Frie og vi have alle drukket til at være af een Aand.

Ogsaa Legemet er ikke eet Lem, men mange. 1 Cor. 12, 12—14.

„Men nu haver Gud sat Lemmerne, ethvert af dem, i Legemet, eftersom han vilde.

Dersom de alle vare eet Lem, hvor blev da Legemet?

Men nu ere de vel mange Lemmer, dog kun eet Legeme. 1 Cor. 12, 18—20.

Men I ere Christi Legeme og Lemmer Enhver især.

Gud haver sat i Menigheden, først Apostler; for det Andet Propheter;

Menneskenes Lærdomme.

og Partier, som stride imod hverandre, og have ingen Naadegaver, og endog de ere mange Sekter, kalder sig eet Legeme; saaledes ogsaa Antichristus.

Vi ere jo alle døbte i mange Aander til at være mange Sekter, enten vi er Catholiker eller Lutheraner, eller Presbyterianer, eller Methodister, eller Baptister, og vi have alle drukket til at være af een Aand, nemlig Verdens splidagtige Aand.

Ogsaa den hellige almindelige Kirke er ikke een Sekt, men mange.

Men nu haver denne Verdens Gud sat Sekterne og Partierne i Antichristi Legeme (den hel. alm. Kirke), eftersom han vilde.

Dersom de alle vare een Sekt, hvor blev da den hel. alm. Kirke, som findes i alle Sekter?

Men nu ere de vel mange Sekter, dog kun eet Babylon (Forvirring).

Men I ere Antichristi Legeme og Lemmer Enhver især.

Mennesker har sat i Menigheden, først Biskopper, for det andet Prøster; for

Christi Lære.	Menneskenes Lærdomme.
for det Tredie Lærere, dernæst dem, som gjøre kraftige Gjerninger, derefter dem, som have Gave til at helbrede, til at tale adskille Tungemaal." 1 Cor. 12, 27. 28.	der Tredie Præster, dernæst theologiske Tidsskrifter, og Bibelfortolkninger, Troesformularer og modsatte Meninger; derfra saa mange Samfund og underfulde Hjælpere.
„Salige ere I, naar man bespotter og forfølger Eder og taler allehaande Ondt imod Eder for min Skyld og lyver det. Glæder og fryder Eder, thi Eders Løn skal være megen i Himlene, thi saa have de forfulgt Propheterne, som vare før Eder." Matth. 5, 11. 12.	Vee Eder, naar man bespotter og forfølger Eder og taler allehaande Ondt imod Eder for min Skyld og lyver det. Jamrer Eder og værer overmaade bedrøvede derfor, thi liden er Eders Belønning iblandt Menneskene; thi saa forfølge de de Sidste Dages Hellige.
„Giv den, som beder Dig; og vend Dig ikke bort fra den, som vil laane af Dig." Matth. 5, 42.	Giv den, som beder Dig om han er istand til at gjengjelde Dig; og vend dig ikke bort fra den, som vil laane af Dig, hvis han kan betale Dig god Rente.
„Værer da fuldkomne, ligesom Eders Fader i Himlen er fuldkommen." Matth. 5, 48.	Tænker ikke, at I kan være fuldkomne, thi det er umuligt at leve uden Synd.
„Bogter Eder, at I ikke gjøre Eders Almisse for Menneskene, for at ansees af dem, ellers have I ikke Løn hos Eder Fader, som er i Himlene.	Jagttager, at I gjøre Eders Almisser for Menneskene, for at ansees af dem, ellers haver I ikke Løn eller Roes af Menneskene.

Christi Lære.

Derfor naar Du gjør Almisse, skal Du ikke lade blæse i Basune for Dig, som Øienskalke gjøre i Synagogen og paa Gader, paa det de kunne ansees af Menneskene; sandelig jeg siger Eder; de have faaet deres Løn". Matth. 6, 1. 2.

„Og naar Du beder, skal Du ikke være som Øienskalke, thi de staae gjerne og bede i Synagoger og paa Hjørner af Gader, paa det de kunne ansees af Menneskene; sandeligen siger jeg Eder; de have faaet deres Løn". Matth. 6, 5.

„Naar I faste, da seer ikke bedrøvede ud som Øienskalkene; thi de forvende deres Ansigt, paa det Menneskene kunne see dem faste; sandelig siger jeg Eder: de have faaet deres Løn." Matth. 6, 16.

„Samler Eder ikke Liggendefæ paa Jorden, hvor Møl og Rust fordærve, og hvor Tyve igjennembryde og stjæle. Men samler Eder Liggendefæ i Himmelen, hvor hverken Møl eiheller Rust fordær-

Menneskenes Lærdomme.

Derfor naar Du gjør Almisse, bekjendtgjør det i Berlingsken eller en anden Avis, at Du kan blive roest af Verden, Sandeligen jeg siger Eder, I skal faae Eders Løn.

Og naar Du beder, skal Du være som Øienskalkene i gamle Dage, raab og beed høit iblandt Folket for et Syns Skyld, dog uden at vente Bønhørelse eller Svar, thi det vil vilde være mirakuløst og Mirakler har ophørt.

Naar I faste, da seer bedrøvede ud som Øienskalkene og paatage Eder et langt og alvorligt Ansigt, at Menneskene kan see, at I faste, saa at I maa faae Eders Løn.

Samler Eder Skatter i Overflødighed paa Jorden, hvor Møl og Rust fordærve og hvor Tyve gjennembryde og stjæle; thi naar blot Eders Hjerte er i Himmelen, saa er det ligegyldigt, hvor rige I

Christi Lære.

ver, og hvor Tyve ikke igjennembryde, ei heller stjæle; thi hvor Eders Liggendefæ er, der vil og Eders Hjerte være". Matth. 5, 19—21.

„Derfor, Alt, hvad I ville at Menneskene skulle gjøre mod Eder, det gjøre I ogsaa mod dem; thi saadan er Loven og Propheterne." Matth. 7, 12.

„Gaaer ind ad den snevre Port! thi den Port er viid og den Vei er bred, som fører til Fordærvelsen, og de ere mange, som gaae ind igjennem den;

thi den Port er snever, og den Vei er trang, som fører til Livet, og de ere faa, som finde den." Matth. 7, 13. 14.

„Men vogter Eder for de falske Propheter, som komme til Eder i Faareklæder, men ere indvortes rivende Ulve. Af deres Frugter skulle I kjende dem! Kan man og sanke Viindruer af Torne eller Figen af Tidsler? Matth. 7, 15. 16.

Menneskenes Lærdomme.

ere i denne Verden; thi nu er det saa, at I kan tjene Gud og Mammon.

Derfor, Alt hvad Menneskene gjøre mod Eder, det Samme gjøre I og mod dem; thi saadan er Loven og Skikken.

Gaaer ind ad den vide Port, hvor Mængden gaaer thi det kan ikke være muligt at alle vore store og lærde Mænd ere vildfarende, og blot nogle faa simple Personer forstaae det Rette;

thi den trange Vei er ikke alene for snæver, men det er ogsaa ikkun meget faa, som gaae paa den.

Men vogter Eder for Propheter, som komme til Eder med Guds Ord; I kan vide med Eet, at de ere falske, uden at høre dem eller undersøge deres Frugter; den offentlige Mening er imod dem; hvorimod, om de var Guds Mænd, vilde Folk tale vel om dem.

„Derfor skulle I kjende dem af deres Frugter. Ikke Enhver, som siger til mig: Herre! Herre! skal indgaae i Himmeriges Rige, men den, som gjør min Faders Villie, som er i Himlen". Matth. 7, 20. 21.

„Og det begav sig, der Jesus havde fuldendt disse Ord, forundrede sig Folket saare over hans Lærdom; thi han lærte dem, som den, der havde Myndighed, og ikke som de Skriftkloge. Matth. 7, 28. 29.

Naar vi ikkun er sikker paa, at vi have en af Menneskene anerkjendt Religion, og raabe ofte Herre! Herre! skal vi vorde frelste, enten vi gjøre Herrens Villie eller ikke; thi det kommer ikke an paa, hvad Slags System vi annammer, naar vi ikkun er oprigtige.

Og det begav sig, der Menneskene havde fuldendt disse Ord, var Folket behaget med deres Lærdomme; thi de lærte dem ikke som Mænd, der havde Myndighed, men som de Skriftkloge.

Indhold.